

ЕЙДРИЪН ИБЪНС

БОЖЕСТВЕН
РИСК

ИСТИНСКА СВОБОДА В ЛЮБОВТА НА ОТЕЦ

БОЖЕСТВЕН РИСК

ИСТИНСКА СВОБОДА В ЛЮБОВТА НА ОТЕЦ

ЕЙДРИЪН ИБЪНС

Copyright © 2021, Ейдриън Ибънс

Автор: Ейдриън Ибънс

Превод от английски: Деян Делчев

Всички права запазени. Някоя част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана за реклама печалба, включително предавана под каквато и да е форма и всякакви средства, електронни, механични, фотокопиране, записване или по друг начин, без предварителното писмено разрешение на издателя и носителите на авторските права. Моля, имайте предвид, че авторът е открил части от стиховете с удебелен шрифт, за да се подчертае конкретна идея в тях.

Освен ако не е посочено друго, цитатите от Писанието са взети от Новия версия на крал Джеймс. Copyright © 1982 от Thomas Nelson, Inc. Използва се с разрешение.

Цитатите от Писанието, приписвани на NLT, са от Светата Библия, *Нов жив превод*, Нов жив превод авторски права © 1996, 2004, 2007, 2013 от Фондация Тиндейл. Използва се с разрешение.

Цитатите от Писанието, приписвани на NIV, са от Светата Библия, *Нова международна версия*, авторски права ©1973, 1978, 1984, 2011 от Biblica, Inc. Използва се с разрешение.

Цитатите от Писанието, приписвани на NIV, са от Светата Библия, *Нова международна читателска версия*, авторски права © 1995, 1996, 1998 от Biblica. Всички права запазени.

Всички връзки към уебсайтове и цитирано съдържание са актуални към декември 2020 г

Цифрите, цитирани в квадратни скоби [], са препратки към системата на номериране в конкорданса на Стронг.

Тази книга и всички други публикации на Баща на любовта са достъпни на нашия уебсайт, за да поръчате допълнителни копия, моля, изпратете имейл на adrian@life-matters.org

Снимка на корицата от iStockphoto

Набор 10.5/15 Palatino

БОЖЕСТВЕН РИСК

ИСТИНСКА СВОБОДА В ЛЮБОВТА НА ОТЕЦ

БАЩА
НА ЛЮБОВТА

fatheroflove-bulgaria.com

Съдържание

ГЛАВА 1: Дилемата на всезнанието и всемогъществото	6
ГЛАВА 2: Знаейки края от началото	12
ГЛАВА 3: Божествена реакция на човешкото действие.....	21
ГЛАВА 4: Христос – истината на Отца	31
ГЛАВА 5: Възпитавано дете или опитен архитект.....	41
ГЛАВА 6: Безсмъртие, морален закон и свободна воля.....	50
ГЛАВА 7: Мястото на молитвата	58
ГЛАВА 8: Наистина свободен.....	68
ГЛАВА 9: Клетката на Луцифер	73
ГЛАВА 10: Принципът на семената.....	81
ГЛАВА 11: Рамка на божествения модел и нейната опозиция	91
ГЛАВА 12: Хармонията на справедливостта и милостта	95
ГЛАВА 13: Господството на смъртта.....	103
ГЛАВА 14: Падането на Луцифер и неговите ангели.....	113
ГЛАВА 15: Змеят установява своята база на земята	119
ГЛАВА 16: Пророчеството на творческата седмица.....	128
ГЛАВА 17: Създадени по божия образ.....	147
ГЛАВА 18: Господство на райската градина.....	154
ГЛАВА 19: Изгубен рай.....	161
ГЛАВА 20: Плътският ум.....	174
ГЛАВА 21: Рискът на агапе	179

ГЛАВА 22: Слабостта на Бог	187
ГЛАВА 23: Пробождането на Бащата	192
ГЛАВА 24: Излез от мрака	196

ГЛАВА 1

ДИЛЕМАТА НА ВСЕЗНАНИЕТО И ВСЕМОГЪЩЕСТВОТО

Библията ни казва още в първия си стих, че „ в началото Бог създаде небето и земята“, Битие 1:1. Един от въпросите, който много хора си задават, е: „Знае ли Бог, че Адам и Ева ще съгрешат?“

Християнството много бързо отговаря на този въпрос. Ето няколко примера.

Бог е всезнаещ (Псалм 139:1–6) и Той знае бъдещето (Исая 46:10). Така че Той определено е знаел, че Адам и Ева ще съгрешат.¹

Ако Бог е знаел, че Адам и Ева ще съгрешат, тогава защо ги е създал? Господ не е бил изненадан от греха на Адам и Ева, защото това е послужило на Господните цели в спасителния план да принесе Исус да умре на мястото на грешниците, да възкръсне и да предложи вечен живот.²

Този въпрос става още по-интересен, когато въведем идеята за наказанието. Ако, преди да създаде Адам и Ева, Бог е знаел, че те ще

¹ <https://www.gotquestions.org/if-God-knew-Adam-Eve-sin.html>

² <https://www.christianity.com/wiki/bible/if-god-knew-that-adam-and-eve-would-sin-then-why-did-he-create-them.html>

БОЖЕСТВЕН РИСК

съгрешат, тогава защо ги е наказал? Това справедливо ли е? Чуйте един християнски отговор.

Богохулно ли е да мислим, че Бог е знаел, че Адам и Ева ще съгрешат ... защото Той е Бог и въпреки това ги е наказал?

Това е добър въпрос. Краткият отговор е не, не е богохулно да мислим, че Бог е знаел, че Адам и Ева ще съгрешат. Да, Той знаел, че ще съгрешат и че ще ги накаже. Всъщност Писанието ясно посочва, че Бог е знаел, че те ще съгрешат.

Ефесяни 1:3-4 „Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който ни благослови с всяко духовно благословение на небесните места в Христос, тъй като ни е избрал в Него, преди създаването на света, за да бъдем свети и непорочни пред Него. "

Както става ясно от този пасаж, Бог избрал тези, които ще повярват в Неговия Син и ще бъдат спасени (ст. 4). Тъй като Той ни е избрал преди създаването на света, това означава, че Бог е знаел, че ще станем грешници и Той ще трябва да изпрати Своя Син да осигури спасение. Това означава, че Той е знаел, че Адам и Ева ще съгрешат, щом като сме грешници поради адамовото престъпление.³

При два отделни инцидента, през 2018 и 2019 г., два самолета Макс 737 се разбиха внезапно при кацане, убивайки общо 346 души. В хода на разследването беше установено, че в самолета има конструктивна неизправност. Също така беше открито, че пилоти и навигатори на Боинг

³ <https://www.versebyverseministry.org/bible-answers/is-it-blasphe-mous-to-think-god-knew-that-adam-and-eve-would-sin>

ДИЛЕМАТА НА ВСЕЗНАНИЕТО И ВСЕМОГЪЩЕСТВОТО

скриват дизайнерските недостатъци.⁴ Кой трябва да се счита за отговорен за катастрофите на тези самолети? Пилотите или дизайнерите?

Щом Бог е дизайнерът и Създателят на човешката раса и със сигурност е знаел, че системата, която е създал, ще се срине, довеждайки до смъртта на милиарди, тогава кой е отговорен? Човекът или Бог? Ако Бог е знаел тези неща, още преди да създаде човешкия род, тогава защо не е можел "щом е всезнаещ, да направи дизайна, така че да няма провал?"

Християнството добавя към този проблем допълнително още едно учение. Казват, че Бог е всемогъщ, което означава, че Той може всичко. Ако Бог е създал система, знаейки, че тя ще се срине и е имал силата да предотврати катастрофата, тогава защо не го е направил? Справедлив въпрос ли е това?

Гръцкият философ Епикур, живял около 300 години преди Христос, въз основа на това, което разбирал за Бог по това време, стигнал до следното заключение:

„Дали Бог иска да предотврати злото, но не е способен? Тогава той не е всемогъщ. Ако пък може да го направи, но не желае, тогава той е злонамерен. А ако е способен и желае? Тогава пък откъде идва злото? А ако не е способен, нито желае, тогава защо го наричаме Бог?“ - Епикур.

Неговите идеи са придобили много сила през последните 100 години, заедно с гласовете на други отрицатели на християнската вяра. Твърденията за всезнание и всемогъщество *трябва да* вдъхнат доверие у хората, че Бог има контрол и че можем да Му се доверим, защото Той знае точно какво се случва.

⁴ https://www.business-standard.com/article/international/boeing-hid-design-flaws-in-737-max-from-pilots-regulators-us-panel-120091602119_1.html

БОЖЕСТВЕН РИСК

И все пак изглежда, че за много хора двете учения за всезнанието и всемогъщество са се превърнали в два рога, върху които християнството е набучено. Ако със сигурност знаете, че действията, които предприемате, за да създадете нещо, ще доведат до мизерия и смърт на милиарди хора, тогава как е възможно да не се приписва отговорност за това страдание на един такъв създател?

Самият Исус заявява:

"Товага Исус им каза: Питам ви: какво е позволено да прави човек в събота: добро ли да прави, или зло; да спаси ли живот, или да погуби?" (Лука 6:9)

Исус приравнява *доброто* със спасяването на живота, а *злото*, с унищожаването на живота. Ако още от създаването на света Бог е знаел, че това със сигурност ще доведе до смъртта на милиарди, тогава според определението на Исус това не е ли зло? Книгата на Яков ни казва:

"И така, ако някой знае да прави добро и не го прави, за него това е грях."
(Яков 4:17)

Наистина ли хората вярват, че е добре милиарди хора да страдат и да умрат? Някой вярва ли в това? Ако е добре да се спасява живот и Бог е знаел, че създавайки този свят, ще унищожи живота, то точно по това определение Бог е зъл.

Много християни се възмущават, когато задават въпроси в тази посока. Това е атака срещу техните разбирания за божеството и много бързо може да ви бъде казано, че е богохулство да се разсъждава по този начин, както и че ще бъдете изпратен в ада, ако не се покаете. Този тип мислене е довел до реакции като тези:

"Религията е тоталитарна вяра. Тя е желанието да бъдеш роб. Желание да има неизменна, неоспорима и тиранична власт, която е в състояние да те

ДИЛЕМАТА НА ВСЕЗНАНИЕТО И ВСЕМОГЪЩЕСТВОТО

осъди за мисловно престъпление докато спиш, която да те подложи на пълно денонощно наблюдение всяка минута от живота ти, когато спиш или си буден, преди да си роден или още по-зле - там, където започва истинското забавление, след като си мъртъв. Една небесна Северна Корея. Кой иска това да е истина? Кой, освен един роб, желае такава ужасна съдба? Аз бях в Северна Корея. Тя има мъртвец за президент, Ким Ир Чен е само ръководител на партията и ръководител на армията. Той не е глава на държавата. Тази служба принадлежи на починалия му баща, Ким Ир Сен. Това е некрократия, танатократия. Бих добавил с един по-малко от триединство. Синът е превъплъщение на бащата. Това е най-отвратителната, пълна, абсолютна и безсърдечна тирания, в която човешкият вид някога е еволюирал. Но поне можете да умрете и да напуснете Северна Корея!" - Кристофър Хичънс.⁵

Кристофър Хичънс имал ли е някакво основание или е бил просто зъл атеист? Възможно ли е някои от основополагащите вярвания на християнството да са допринесли за това той да вижда Бог и Неговото управление по този начин?

Вярата, че Бог знае абсолютно всичко, съдържа горчиво хапче, което всички вярващи трябва да погълнат. В такъв случай трябва да приемете, че Бог е знаел, че ще се случи цялата тази смърт и унищожение, но все пак е продължил да го прави. Още по-сложно става, ако добавите съмнението, дали Бог знае абсолютно всичко, защото тогава рискувате да отречете Неговата божественост, а затова може да бъдете хвърлени в ада. Следователно, за християните не е лесно да подхождат откровено по този въпрос. Повечето християни са затворени в техните вероизповедания, които изискват от тях да вярват, че Бог знае абсолютно всичко и че ако този

⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Christopher_Hitchens

БОЖЕСТВЕН РИСК

въпрос се поставя под съмнение, това означава да рискувате вечния си живот.

Не всички християнски общности действат по този начин, но мнозинството го правят. В много от тях, поставяйки под въпрос абсолютните основи на движението, ще бъдете изгонени или убити (ако не от самите последователи, то от Бог). Тези основи включват вярата, че Бог знае всичко. Не е ли това, подобно на Северна Корея?

Бог заявява, че е любов (1 Йоан 4:8) и че в любовта няма страх (1 Йоан 4:18). Той иска да Му се покланяме с цялото си сърце, с всички сили, с цялата си душа и с целия си ум; и обявява това за най-голямата заповед (Лука 10:27). Ако случаят е такъв, тогава е наш дълг да се отнесем към този въпрос и да му отговорим, както за себе си, така и за другите, тъй като не можем да обичаме Бог от все сърце, с „целия си ум“, при една толкова дълбока критика на нашия Създател, задържана в подсъзнанието ни .

Нека се обърнем към Писанията, за да видим какво всъщност е написано.

ГЛАВА 2

ЗНАЕЙКИ КРАЯ ОТ НАЧАЛОТО

В Библията има няколко твърдения за Божието знание. На лично ниво имаме ценни изявления, като това:

"ГОСПОДИ, Ти си ме изследвал и познал. Ти знаеш сядането ми и ставането ми, разбираш мислите ми отдалеч. Издирваш ходенето ми и лягането ми и с всичките ми пътища си запознат. Защото още няма дума на езика ми, а ето, ГОСПОДИ, Ти я знаеш цяла. Ти си ме оградил отпред и отзад и си положил върху мен ръката Си. Това знание е пречудно за мен, високо е, не мога да го стигна. Къде да отида от Духа Ти? Или къде да избягам от присъствието Ти? Ако се изкача на небето, Ти си там; ако си постеля в Шеол, ето Те и там!" (Псалми 139:1-8)

Нашият небесен Баща знае всичко за нас. Той знае нашите мисли и нещата, които ще кажем. Той знае къде сме по всяко време чрез Неговия Дух. За тези, които знаят, че Бог е любящ, мил и милостив, това е много утешителна мисъл.

ЗНАЕЙКИ КРАЯ ОТ НАЧАЛОТО

"Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено пред Бога. Но на вас и космите на главата са всички преброени. Не се бойте, вие сте по-скъпи от много врабчета." (Лука 12:6-7)

Нашият Баща знае точния брой на космите по главата ни. Това също предполага, че Той знае много повече за нас, отколкото ние знаем за себе си.

"Бог, който е направил света и всичко, което е в него, и тъй като е Господ на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове, нито са Му потребни служения от човешки ръце, като че ли има нужда от нещо, понеже Сам Той дава на всички и живот, и дишане, и всичко. Той е направил от един човек всички човешки нации да живеят по цялото лице на земята, като е определил предварително назначени времена и граници на заселищата им; за да търсят Бога, та дано биха Го напипали и намерили, макар и Той да не е далеч от всеки един от нас; защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както са казали и някои от вашите поети: „Защото дори Негов род сме.“" (Деяния 17:24-28)

Нашият Баща е велика личност. Той дава живот и дихание на всяко живо същество, а понастоящем те наброяват милиарди. Той следи всяка клетка на всеки жив организъм и следи за взаимодействието помежду им. Извън нашето разбиране е, как едно същество може да бъде толкова тясно свързано с милиарди живи същества едновременно.

Освен това се казва, че Бог знае границите и времената на всяка нация, която идва на земята, преди да е възникнала. Това също е невъзможно да се разбере от човека. Истината на това твърдение може да бъде открита в Библията на места като книгата на Даниил, където издигането на народите от неговото време се разкрива далеч в бъдещето. Докато живеел в царство Вавилон, на Даниил било разкрито за възхода на царствата Мидо-Персия и Гърция, които щели да се явят по-късно.

ЗНАЕЙКИ КРАЯ ОТ НАЧАЛОТО

"Овена, който си видял, с двата рога, са царете на Мидия и Персия. Косматият козел е гръцкият цар; и големият рог между очите му е първият цар." (Даниил 8:20-21)

Книгата на пророк Даниил е написана в 6^{-ти} век пр. Хр. Поради точността на Данииловите предсказания, много хора са заключили, че тази книга не може да е била написана по това време, и затова смятат, че тя датира от времето след възхода на гръцкото царство. Откриването на свитъците от Мъртво море показва, че книгата на Даниил вече е имала място в еврейския пророчески канон през 150 г. пр. Хр., което означава, че са изминали векове, откакто е била написана. За тези от нас, които вярваме, че Библията е Словото на Бога, виждаме едно невероятно откровение за знанията и способностите на нашия небесен Отец, които Му помагат да види какво ще се случи в бъдещето.

В отношенията си с човешката раса Бог разкрива Своята способност да предсказва бъдещето, като отличителен белег, показващ, че Той е Бог.

"Изявете и приведете ги; да, нека се съветват заедно. Кой е известил това от древността, изявил го е отдавна? Не Аз ли, ГОСПОД? И няма друг Бог освен Мен; Бог праведен и Спасител няма освен Мен." (Исаия 45:21)

Четейки в псалмите, откриваме няколко удивителни пророчества, свързани с Месията. В Псалм 22 ни се разказва за разпъването на кръста и самите думи, които ще бъдат изречени по време на Христовото изпитание.

"А аз съм червей, а не човек, укор на хората и презрян от народа. Всички, които ме гледат, ми се присмиват, кривят уста, клатят глава: Упова се на ГОСПОДА — нека го избави, нека го освободи, понеже има благоволение в него! Но Ти си Този, който ме извади от утробата, Ти ми даде упование на майчините ми гърди. На Теб бях оставен от раждането, от утробата на

БОЖЕСТВЕН РИСК

майка ми Ти си мой Бог. Да не се отдалечиш от мен, защото близо е скръбта, защото няма помощник! Много бикове ме наобиколиха; силни васански бикове ме обкръжиха. Раззинаха устата си срещу мен, като лъв, който разкъсва и реве. Разлях се като вода и разглобиха се всичките ми кости; сърцето ми стана като восък, разтопи се сред вътрешностите ми. Силата ми изсъхна като черепка и езикът ми залепва за небцето ми; и си ме свел в праха на смъртта. Защото кучета ме наобиколиха; обкръжи ме глутница злодеи; прободоха ръцете ми и краката ми. Мога да преброя всичките си кости. Те гледат, взират се в мен. Разделят дрехите ми помежду си и за одеждата ми хвърлят жребий. Но Ти, ГОСПОДИ, не се отдалечавай; сило моя, побързай ми на помощ!" (Псалми 22:6-19)

Това е удивително пророчество, написано 1000 години преди времето на Христос. Исус казва на учениците си, че много неща са написани за Него в Псалмите и в писанията на старозаветните пророци.

"И им каза: Тези са думите, които ви говорих, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мен в Мойсеевия закон, в пророците и в псалмите." (Лука 24:44)

Пророчеството в Псалм 22 включва дори самите думи, които щели да кажат онези, които се подигравали и убили Исус: „Той се уповава на Господа, нека Господ го избави.“ Няма съмнение от четенето на Библията, че Бог притежава невероятно знание. Това е изразено по следния начин в Псалмите.

"Велик е нашият Господ и с голяма мощ, разумът Му е неизмерим."
(Псалми 147:5)

Еврейският израз за българската дума *неизмерим* е „Не съществува като число.“ С други думи, няма число, което може да измери познанието на Бог. Според нашето възприятие това означава безкрайно или както

ЗНАЕЙКИ КРАЯ ОТ НАЧАЛОТО

преводачите са го изразили, *неизмеримо*. Друг често цитиран пасаж, използван за изразяване на това, което Бог знае, се намира в Исая.

"Помнете предишните неща от древността — че Аз съм Бог и няма друг; Аз съм Бог и няма подобен на Мен; който от началото изявявам края и от древността [Евр. 6924] — нестаналите още неща; който казвам: Намерението Ми ще се извърши и ще направя всичко, което Ми е угодно." (Исая 46:9-10)

Бог има способността да предскаже точно къде ще отиде нещо, след като е започнало. Любопитното за този стих е, че той предполага, че Бог предсказва бъдещи събития, въз основа на предишни събития, които са се случили в това, което този текст нарича *началото*. Освен това думата, преведена като *древността*, се появява за първи път в Битие 2-ра и 3-та глави.

"И ГОСПОД Бог насади градина на изток [Евр. 6924], в Едем, и постави там човека, когото беше образувал." (Битие 2:8)

"И изгони човека; и постави на изток от [Евр. 6924] Едемската градина херувимите и пламенния меч, който се въртеше, за да пазят пътя към дървото на живота." (Битие 3:24)

Бог казва на нацията Израил да помни предишните неща и начините, по които Той им е помогнал. След това Той се позовава на тази еврейска дума, която може да се отнася до античността, но също така съдържа препратка към географска посока, а именно изток. И така, поне в този стих предсказуемата способност на Бог е свързана със събития и дори география.

Има ли нещо, което Бог иска да разберем, в тази неясна препратка към изток? Възможно ли е да кажа, че Бог знае точно накъде ще отидат събитията, след като първият грях се случва в древната градина, защото

БОЖЕСТВЕН РИСК

именно там били посадени семената на всички бъдещи човешки дела? Ако Бог казва, че Той е знаел за края чрез *тази* стартова точка, в градината, която е на изток от Едем, това означава ли, че преди това Той не е знаел кой край щели да изберат Адам и Ева?

Ще се връщаме към този въпрос няколко пъти през различни слоеве на мисълта. Това е ключова точка. Това че Бог знае края от самото начало, означава ли просто, че знае абсолютно всичко, или означава, че щом нещо е засадено, активирано или избрано, Той знае какъв точно ще бъде завършека му?

Обсъдихме няколко текстове, които изследователите на Библията са представяли по темата за Бога и знанието. Един християнин, пишейки по темата за всезнанието на Бог, стигнал до следното заключение от своето изучаване на Писанието.

Библията учи, че Бог знае всичко, което означава, че Той е всезнаещ. Думата "всезнаещ" идва от две латински думи *omnis*, която означава всичко, и *scientia*, означаваща знание. Когато казваме, че Бог е всезнаещ, това означава, че Той има перфектни познания за всички неща. Той не трябва да научава нищо и не е забравил нищо. Бог не трябва да разсъждава, да открива или да научава постепенно. Той знае всичко, което се е случило и всичко, което ще се случи. Бог също знае всяко потенциално нещо, което може да се случи. Бог дори знае онези неща, които човечеството все още не е открило. Това знание е абсолютно и непостижимо. Всезнанието на Бог означава, че Той има съвършено знание, съвършено разбиране и съвършена мъдрост за това как да приложи знанието.⁶

⁶ https://www.blueletterbible.org/faq/don_stewart/don_stewart_359.cfm

ЗНАЕЙКИ КРАЯ ОТ НАЧАЛОТО

Това е интересно заключение от Писанието. Ако Бог знае всичко, което ще се случи, и никога не трябва да разсъждава, тогава Неговото взаимодействие с хората никога не може да се основава на отговор. Всичко ще бъде предварително определено. Това е позицията на тези, които следват учението на Джон Калвин. Суверенната воля на Бог е предопределила всички неща. Той е определил вече тези, които ще бъдат спасени и тези, които ще бъдат изгубени. Решенията, които вземате, по никакъв начин не променят това, което Бог вече е определил.

Предопределението, в християнското богословие, е учението, че всички събития са били по волята на Бог, обикновено по отношение на евентуалната съдба на индивида. Обясненията за предопределението често се стремят да обърнат внимание на "парадокса на свободната воля", понеже Божието всезнание изглежда несъвместимо с човешката свободна воля. При такава употреба предопределението може да се разглежда като форма на религиозен детерминизъм; и обикновено предопределеност, известна още като богословски детерминизъм.⁷

Ние ще се занимаем с въпроса за парадокса на свободната воля и Божия суверенитет в следващата глава. Нашата цел тук е просто да представим обхвата на въпросите, които са свързани с идеята, че Бог притежава абсолютно знание. Нека сега да въведем някои добре известни библейски текстове, които потенциално оспорват идеята, че Бог предварително определя всички бъдещи събития.

"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот." (Йоан 3:16)

⁷ <https://en.wikipedia.org/wiki/Predestination>

БОЖЕСТВЕН РИСК

Най-известният текст в Библията показва, че човешкият отговор определя дали човек е спасен или изгубен. Ако Бог вече е знаел това, тогава текстът трябва да гласи: „Защото Бог толкова възлюби онези, които беше предопределил, че даде Своя Единороден Син, така че онези, които бе избрал, да имат вечен живот “.

Това се усложнява допълнително от текстове като този:

"Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, а дълго ни търпи; понеже не иска да погинат някои, а всички да достигнат до покаяние." (2 Петрово 3:9)

Тук ни се казва, че Бог не желае някой да загине. Това означава, че Божията воля е всички да бъдат спасени. Но знаем, че не всеки ще бъде спасен.

"Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират." (Матей 7:14)

Това означава, че Божията воля всички да бъдат спасени, може да се замени с човешката воля, която отказва да отговори на Божието любящо предложение за спасение. Може ли това да обясни истинската дълбочина на сълзите, които Исус пролял над Йерусалим?

"Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте! Ето, вашият дом се оставя пуст." (Матей 23:37-38)

Това ни води към темата за Божието познание, във връзка с Божиите чувства. Имал съм много преживявания, когато към мен се е обръщал приятел с някои специални новини, за които друг човек вече ме е информирал. Тъй като вече бях информиран за новината, аз не можех да

ЗНАЕЙКИ КРАЯ ОТ НАЧАЛОТО

реагирам както при първата реакция - ефектът на новината беше притъпен, защото това не беше нещо ново за мен. Това дава някаква представа за реалността, че предузнанието влияе върху емоционалните реакции.

Сега нека разгледаме Библията, за да видим истории, които биха могли да ни накарат да поставим под въпрос аспекти на Божието предузнание.

ГЛАВА 3

БОЖЕСТВЕНА РЕАКЦИЯ НА ЧОВЕШКОТО ДЕЙСТВИЕ

След падането на Адам човешкият род бавно пропадал към разврат. По времето на Ной нещата вече били отчайващи.

"И ГОСПОД видя, че се умножаваше злината на човека по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден. **И ГОСПОД се разкая, че беше създал човека на земята**, и се огорчи в сърцето Си. И ГОСПОД каза: Ще изстребя от лицето на земята човека, когото създадох — от човек до добитък, до пълзящи и до небесни птици — **понеже се разкаях, че ги направих.**" (Битие 6:5-7)

Наистина ли Бог съжалявал, че е създал човека? Дали това била истинска емоция, която Бог изпитвал? Как Неговото съжаление, че е направил човека да се приведе в съответствие с принципа на предопределението? Еврейската дума за *съжаление* означава въздишка. Това предполага разочарована надежда.

Интересно е да се прочете коментара на Джон Уесли върху историята за Ной:

Това, че е създал творение с такива благородни сили и го е поставил на тази земя, която Той е направил и устроил нарочно, за да бъде удобно жилище за него, това е което наскърби сърцето Му. Това са изрази, според обичая на хората и не трябва да се разбират така, че да противоречат на

БОЖЕСТВЕНА РЕАКЦИЯ НА ЧОВЕШКОТО ДЕЙСТВИЕ

Божията неизменност или щастие. Текстът не говори за страст или безпокойство в Бога, нищо не може да създаде смущение във вечния ум; но говори за Неговото праведно и свято недоволство срещу греха и грешниците; нито пък говори за някаква промяна в Божия ум; защото при него няма променливост; но говори за промяна в пътя Му. - Джон Уесли върху Битие 6:6

Предполага ли Уесли, че написаното в Писанието не може да се приеме като действително приложимо за Бог? Главната причина за това е убеждението на Уесли в неизменността на Бога. Това учение предполага, че Бог няма емоции или чувства, тъй като това би внушило променливост в Бог. Вместо да откриете в този текст един съкрушен Баща, който плаче за децата си, той се превръща в израз на свято недоволство срещу греха и грешниците. Наистина ли е така?

Възможно ли е да видим същата скръб в историята за Ной, която виждаме в Исус, плачещ над Йерусалим? Бащата е направил всичко възможно, за да спаси човешката раса, но тя взела решение да отхвърли Бог.

"Затова отвсякъде те обикалят примки и внезапен страх те ужасява, ... Ще се държиш ли за древния път, по който са тъпкали грешните, които се отсякоха без време, и чиито основи пороят помете? Те казаха на Бога: Махни се от нас! И какво ще им направи Всемогъщият? А Той беше напълнил домовете им с блага. Но далеч да е от мен съветът на безбожните!" (Йов 22:10, 15-18)

Почти всички хора казали на Бог да се махне от тях. Не Му оставал друг избор, освен да уважи искането им и да ги остави да жънат онова, което били посели на земята.

Вярата във всезнаещата способност на Бог би ни казала, че Бог знае точно какво ще се случи. Да изпитва скръб за това че е сътворил човека оспорва предпоставката за предварително определен от Бога резултат. Така излиза,

БОЖЕСТВЕН РИСК

ако приемем библейския пасаж, както е написан. Отново ни се напомня, че Бог не е искал някой от тях да загине, но всички да дойдат до покаяние.

Ако се върнем в началото на тази глава, откриваме тригер („спусък“), който инициира период от време с определен край. Божиите синове (верните синове на Сит) започнали да се женят за човешките дъщери (непокорните дъщери на Каин). Чрез действията на хората Бог можел да предскаже какво ще се случи.

"Като започнаха хората да се умножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, **Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха.** Тогава ГОСПОД каза: Духът Ми няма да пребъде вечно в човека, защото той е плът; **затова дните му ще бъдат сто и двадесет години.**" (Битие 6:1-3)

Трите еврейските думи за *видяха*, *красиви* и *вземаха* са абсолютно същите като думите използвани, за да опише как Ева е взела от дървото за познаване на доброто и злото. Бог можел да разпознае накъде отива това. Той знаел какво е в сърцето на човека и затова разбирал, че след 120 години натрупаните грехове на хората ще доведат до бедствие. Защо Библията предлага времева рамка в отговор на действията на мъжете, които се женят за жени, отдадени на идолопоклонството?

Има много аспекти в тази история, които трябва да се разгледат, но основният елемент, на който искам да обърнем внимание, е как да обясним езика, описващ съжаление и дълбоки емоции в Бог? Как да съпоставим това с идеята, че Бог вече знае всичко и по-нататък, както предполагат някои, никога не е необходимо да разсъждава и да претегля нещата? Помислете за друга история:

"И Авраам протегна ръката си и взе ножа да заколи сина си. Тогава **Ангелът ГОСПОДЕН му извика от небето** и каза: **Аврааме, Аврааме!** И той каза: Ето ме. И Ангелът каза: Да не вдигнеш ръката си върху момчето

БОЖЕСТВЕНА РЕАКЦИЯ НА ЧОВЕШКОТО ДЕЙСТВИЕ

и да не му направиш нищо; защото **сега познах, че ти се боиш от Бога**, понеже не задържа от Мен и сина си, единствения си син." (Битие 22:10-12)

Този, който говори на Авраам е Ангелът Господен. Двукратното изричане на Авраамовото име разкрива начина, по който Исус често е говорил, когато говори искрено на хората. „ Симоне, Симоне ... “ (Лука 22:31); „Марто, Марто ... “ (Лука 10:41). Ангелът Господен не е някой друг, а Божият Син и Той говорел като представител на Своя Баща. Възможно ли е да приемем тези думи като истински, че до този момент Бог не е знаел на 100%, че Авраам се бои от Бога? Коментаторът Джон Гил предлага следните мисли:

... но това е казано в стила на хора, които разбират нещата със сигурност, когато те се случат и станат ясни и очевидни; или това може да се разбира за съгласие, че сега Господ знаел и одобрявал вярата, страха, любовта и покорството на Авраам, които били толкова забележителни в тази история. (Коментар на Джон Гил към Битие 22:12)

и отново от Джон Уесли:

Сега знам, че ти се боиш от Бог - **Бог го е знаел и преди, но сега Авраам дал запомнящо се доказателство за това**. Не се налагало повече да прави каквото и да било. Това било достатъчно да докаже отношението си на доверие към Бог и неговия авторитет. Най-доброто доказателство за страха ни от Бога е нашето желание да го почитаме с онова, което е най-скъпо за нас и да се разделим с всички заради него или за него. - Коментар на Джон Уесли към Битие 22:12

Виждаме конфликта между този израз на Писанието и това, което се възприема от всезнаещия Бог. Ако Бог вече го е знаел, тогава не би ли било по-добре да каже „Сега ти разкри истината, която аз знаех от самото начало, че се страхуваш от Бога.“ Има напрежение между буквалния текст и

БОЖЕСТВЕН РИСК

предпоставката, че всички неща са известни на Бог. Библейският коментатор обяснява това, като посочва, че това е човешки израз, което означава, че Бог не е казал това, което мисли в действителност. Казва се, че Той се приспособява към нас и говори като човек. Но защо Той би направил това? Нека разгледаме друга история, докато размишляваме върху тези неща.

"И ГОСПОДНОТО слово беше втори път към Йона и каза: Стани, иди в големия град Ниневия и му прогласявай проповедта, която ти говоря. И Йона стана и отиде в Ниневия според словото на ГОСПОДА. А Ниневия беше изключително голям град, който изискваше три дни, за да се обходи. И Йона започна да ходи в града, на един ден път, и прогласяваше, и казваше: "Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде разорена!" (Йона 3:1-4)

Йона е инструктиран да отиде и да каже на град Ниневия, че ще бъде унищожен след 40 дни. Няма друго съобщение. Не се споменават условия, при които това събитие не би могло да се състои. Град Ниневия се покаля за греховете си и се надявал на Божията милост.

"И Бог видя делата им, че се обърнаха от злия си път, и Бог се разкая за злото, което беше говорил, че ще им направи, и не го направи." (Йон 3:10)

Изглежда, че Бог *реагира* на действията на града. Те се покаяха и затова Бог отстъпил. Ако кажем, че Бог е знаел, че няма да го направи, тогава изказването на Бога към Йона, че „ще унищожа града ти“ всъщност не е било вярно. Не би казвало истината. И така, какво се случва тук?

Удивително е, че при първоначалната заповед на Бог, че ще разори града се използва еврейската дума за *разорен* в Йона 3:4, която може да има следното значение:

[Н2015] 16) (Нифал)

161), за да се превърне, от своя страна, се върне

БОЖЕСТВЕНА РЕАКЦИЯ НА ЧОВЕШКОТО ДЕЙСТВИЕ

162) да промени себе си

163) да изврати

164), да се обърне, да се промени, да се завърти срещу

165), да бъде обърнат

166) да бъде отменен, да бъде свален

167) да бъде преобърнат

Същата еврейска дума в същия случай на формата Нифал се използва, за да се опише сърцето на Бога и чувствата му към Израил.

"Как да те предам, Ефреме, да те оставя, Израилю? Как да те направя като Адма, да те поставя като Цевоим? **Сърцето** Ми се преобърна [Евр. 2015] в Мен, цялото Ми милосърдие се събуди." (Осия 11:8)

Възможно ли е това, което Бог е казал на Йона, да е, че ще „преобърне“ сърцата на хората от град Ниневия - което означава да ги доведе до покаяние? И възможно ли е, заради собствените си пристрастия, Йона да разбира Божията дума *преобърне* като такава, която се отнася до самия град - като преобръщане на града, а оттук и хората в него? Възможно ли е вместо да унищожи града, Бог да казва, че ще преобърне сърцата на хората в рамките на 40 дни?

Виждаме доказателства, за този тип объркване, при онези, които откликват на ученията на Исус няколко пъти. Когато Исус казва на околните да разрушат храма (Йоан 2:19) слушателите Му си мислели, че Той говори за материалния храм, но Той говорил за Себе Си. Важно е да се отбележи, че именно това недоразумение било използвано, за да бъде Исус осъден на смърт, казвайки, че Той искал да разруши храма. Когато Исус говори на жената при кладенеца в Йоан 4-та гл. за вода, тя помислила, че има предвид физическа вода, но всъщност това означавало духовна вода. Когато Исус

БОЖЕСТВЕН РИСК

казал на учениците си да се пазят от кваса на фарисеите, те мислели, че Той говори за физически хляб, но Той говорил за духовен хляб.

Как тогава разбираме изказа в Йона 3:10, според който Бог отстъпил от решението Си да докара бедствие и не го направил. Дали това говори за това как Бог е действал или за това как хората тълкуват събитията? Дон Стюарт, библейски богослов и коментатор, коментира тази история:

Бог променил ли е мисленето си относно това какво трябвало да прави с хората от Ниневия?

В Книгата на Йона има разказ за хората от Ниневия, които се покаяват заради проповедта на Йона. В отговор на покаянието на хората Библията казва, че Бог се е разкаял за това, което е щял да направи на хората.

Това е използвано като класически пример за Бог, който променя мнението си по отношение на хората, които се смиряват и искат Неговата прошка. Смята се също, че Божиите планове се променят заради действията на хората. Изводът е, че бъдещето не е зададено. То може да се промени въз основа на поведението на хората.

И все пак това не е единственият начин да разглеждаме този пасаж. От една страна, не е имало вест на покаяние в проповядването на Йона - нито една! Той казва, че град Ниневия трябва да бъде унищожен. Точка. Не се предлагала надежда за прощение. Хората от Ниневия сами се смирили и помолили Бог за прошка. От човешка гледна точка Бог е променил решението си и не е унищожил Ниневия. **И все пак не бива да приемаме, че Бог действително е променил Своя план. Тъй като Той изчерпателно познава бъдещето и е знаел, че те ще се покаят. Затова**

БОЖЕСТВЕНА РЕАКЦИЯ НА ЧОВЕШКОТО ДЕЙСТВИЕ

вестта за унищожението на Ниневия не била нещо, което Бог е повелил, че щяло да се случи.⁸

Виждаме как Дон Стюарт интерпретира текста, въз основа на идеята за непроменимостта в съзнанието му, при изчерпателно познаване на бъдещето. Той отбелязва добре, че Йона си е давал сметка, че Бог е милостив. В общи линии Йона казва : "Знаех, че ще направиш това!"

"А това раздразни Йона много лошо и той се разсърди. И се помоли на ГОСПОДА и каза: О, ГОСПОДИ, не беше ли това думата ми още когато бях в страната си? Затова побързах да бягам в Тарсис, **защото знаех, че Ти си Бог милостив и състрадателен, дълготърпелив и многомилостив, и се разкайваш за злото.**" (Йон 4:1-2)

Как Йона би могъл да познава Божията милост за определяне на резултат по-добре от самия Бог? Това е невъзможно. Бог може да прочете човешкото сърце. Той знае какво е в съзнанието на хората. Както четем в Псалмите, Бог знае думите, които ще изговоря, преди да ги произнеса (Псалм 139:1-7). Да се каже, че Бог не е знаел какъв ще бъде резултата при град Ниневия 40 дни преди посоченото събитие, изглежда намалява мъдростта на Бог и способността Му да чете сърцата на хората. Ако в Псалм 22 Бог е бил способен да предскаже думите, които разпналите Исус, щели да произнесат, 1000 години преди това, тогава със сигурност Той би могъл да знае как ниневийците щели да отговорят след 40 дни.

Дон Стюарт аргументира случая, на основата на изчерпателно познаване на бъдещето, от гледна точка на класическото всезнание. Другата теза може също така да се докаже, по други критерии, които ще разгледаме в тази книга. Моята цел при посочването на тази история е, че някои хора,

⁸ https://www.blueletterbible.org/Comm/stewart_don/faq/does-god-know-everything/27-did-god-change-his-mind-about-nineveh.cfm

БОЖЕСТВЕН РИСК

застъпвайки се за това, че Бог не знае точно всички неща в бъдещето, може да прекалят, използвайки този пример. Трябва да разгледаме доказателствата внимателно и методично.

В историята за Йона въпросите са далеч по-сложни, отколкото може би се е смятало досега. Ако Бог е казал на Йона да отиде в Ниневия и да им каже „Знам, че ще се покаете“, това не би довело до правилния резултат. По същия начин, по който Исус казал на ханаанката "Не е добре да се вземе хляба от децата и да се хвърли на кученцата" (Матей 15:26), така и Бог е дал на Йона вестта, че Той ще порази града. Йона пожелал ниневийците да умрат. Бог дал на Йона вест, която знаел, че той ще разнеси. Ако Бог я бе формулирал по различен начин, той би могъл да откаже да го направи.

Както открихме, думата *разори* [Евр. 2015], на иврит, може да се разбира по два различни начина. Точно както Исус всъщност не е нарекъл жената куче, а просто е заявил, че не е редно да даваме добра храна на кучета, Бог всъщност не е казал, че ще унищожи града, но е използвал дума, която духовно означава нещо различно от физически. Точно както жената смятала, че Исус я нарича куче, но се уповавала и претендирала за спасение, така и ниневийците сметнали, че Бог ще ги унищожи, покаяли се и получили спасение.

Вярно е, че ако Ниневия не се била покаяла, над града надвисвала опасност, но подробностите за това са извън обхвата на настоящата книга. Целта на тази глава е да се изследва Библията и да се разкрие напрежението, което изглежда съществува в Писанието между Божието предумисление и Неговите взаимодействия с хората и това, което изглежда като емоционални реакции и промени в целта.

В следващият слой, по въпроса за Божието всезнание, искам да добавя личността на Исус. В разговор със Своите ученици Исус направил следното дълбоко изявление:

БОЖЕСТВЕНА РЕАКЦИЯ НА ЧОВЕШКОТО ДЕЙСТВИЕ

"Иисус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен. Когато познаете Мен, ще познаете и Моя Отец; и отсега Го познавате и сте Го видели." (Йоан 14:6-7)

Контекстът на това Иисус да бъде пътят, истината и животът е идването при Отец, чрез Сина. Иисус е истината за Отца и следователно Той е единственият път към Отец. Значението на тези думи е много по-дълбоко от простото умение да се молим на Отца. То обхваща всичко, което можем да знаем за Бог, а това включва и темата за всезнанието.

ГЛАВА 4

ХРИСТОС – ИСТИНАТА НА ОТЦА

В търсенето на истината за Бог трябва да помним някои критични неща.

"Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли." (Исая 55:8-9)

Тъй като Божиите мисли не са като нашите, не е възможно да си представим нещо за Бог извън лицето на Неговия Син. Говорейки за Божия Син, книгата Евреи гласи:

"който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините" (Евреи 1:3)

Христос е точния образ или съвършено представяне на Отца. Той е яркостта и красотата на славния характер на Отца. Приемайки човешката природа, Христос формира единствения възможен мост, за да дойдем при Отец. Това идване при Отец е свързано не просто с близостта или географията, но и с нашите възприятия за това кой е Бог.

ХРИСТОС – ИСТИНАТА НА ОТЦА

Поради греха, човешкият ум е в толкова дълбока тъмнина за Бог, че Исус трябвало да дойде, за да ни го разкрие.

"Понеже стремежът на плътта е смърт; а стремежът на Духа — живот и мир. Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може." (Римляни 8:6-7)

Когато Адам и Ева съгрешили, те насочили човешката раса в посока, която била враждебна към Бог. Нашите умове не са естествено отворени за Бог или Неговите пътища. Нашето вродено недоверие към Него ни кара да не можем просто да повярваме на всичко, което Той казва. В основата си "ние обичаме тъмнината повече от светлината, защото делата ни са зли", макар че този закон на нашата плът се проявява по много различни начини и като цяло ние не познаваме в пълна степен нашата природа и действия (Йоан 3:19).

"Както е писано: „Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.“" (Римляни 3:10-12)

Библията ни казва, че в нашето естествено паднало състояние ние не търсим Бог. Това означава, че е невъзможно да разберем кой е Бог или какъв е Той, освен чрез Исус Христос. Оттук следва, че всичко, което четем за Бога в Библията, ще бъде автоматично изкривено и изопачено по начин, който атакува Бог и ни държи в тъмнина, освен ако не дойдем при Христос и не се родим отгоре.

"Той беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна. При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха. А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца — на тези, които вярват в Неговото Име;" (Йоан 1:10-12)

БОЖЕСТВЕН РИСК

Дори самият Божи народ, който научил толкова много за Бога, отхвърлил Христос, когато дошъл на земята. Те не Го разпознали, когато Той дошъл, защото целият народ бил изкривил значението на думите на пророците, които Бог им бил изпратил. Вместо да приемат Исус като Месия, те изопачили думите на Исус така че да Го убият.

Би ли било разумно да си мислим, че сме различни от древния Израил? Има ли някакво качество, което притежаваме в себе си, което ни позволява да действваме по различен от тях начин? Това са важни неща, които трябва да се вземат предвид в стремежа ни да опознаем Бог и това, което Той знае.

Защото искам да знаете какъв голям конфликт имам за вас и тези в Лаодикия и за онези, които не са виждали лицето ми, за да бъдат насърчени сърцата им, **сплотени в любов и постигащи цялото богатство на пълното осигуряване на разбиране**, за познаване на тайната на Бог, както на Отца, така и на Христос, в които са скрити **всички съкровища на мъдростта и знанието**. Колосяни 2: 1-3 (Превод на крал Джеймс – електронна версия)

Апостол Павел под вдъхновение ни казва, че тайната на Бог, която Той разширява до Отец и Христос, съдържа всички съкровища на мъдростта и знанието.

Бихме потвърдили, че повечето хора вярват, че Бог съдържа всички съкровища на мъдростта и знанието; но въпросът, който Павел изтъква, е, че знаейки кои са Отец и Сина и любовта, която притежават, ние имаме самия ключ към пълното уверение в разбирането. И тъй като Христос е единственият начин да познаем Отца, това означава, че когато знаем истината за Божия Син, тогава имаме ключа към познаването на съкровищата на мъдростта и знанието.

Спомняме си, че Исус не просто казва, че притежава истина, а че по-скоро Той е самата истина. Познавайки Го - такъв, какъвто е - ние имаме ключа

ХРИСТОС – ИСТИНАТА НА ОТЦА

към познаването на истината за Бог. Това включва истината за това, което Бог знае, защото Исус е истината за всичко.

"но за самите призвани — и юдеи, и гърци — Христос, Божия сила и Божия мъдрост." (1 Коринтяни 1:24)

Ако Христос е Божията мъдрост, тогава единственият начин да се разбере тази мъдрост е чрез познаването на Божия Син. Има разлика между знанието за Него и действителното Му познаване. Единственият начин да познаем Христос е да бъдем изпълнени с Неговия Дух. Не можете да Го познавате, ако Неговия Дух не живее във вас, защото човешкото сърце е естествено в опозиция на Христос и обръща всичко за Него в лъжа. Само чрез предаването на сърцето - приемането, че сме зли и виновни за смъртта на Божия Син, но въпреки това ни е простено - можем да получим Неговия Дух и след това да Го познаем. Когато Христовият Дух обитава в нас, можем да кажем с Павел:

"Защото: "Кой е познал ума на Господа, за да може да Го научи?" А ние имаме ум Христов." (1 Коринтяни 2:16)

Колко прекрасно е да познаваме Господните мисли, когато имаме ума на Христос! Повтаряме тази жизненоважна точка, че само когато познаваме истинската идентичност на Божия Син и в същото време прегръщаме Исус - Човешкия Син - можем да приемем Духа на Исус и да разберем кой е Бог и какви са Неговите мисли. Сега стигнахме до библейското определение за вечен живот.

"А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил." (Йоан 17:3)

Вечният живот е да познаваме единствения истински Бог, който е Отец и Исус Христос, когото Отец ни е изпратил. Единственият начин да познаем Отца е чрез Този, Който е изпратен до нас. Следователно, първото

БОЖЕСТВЕН РИСК

нещо, което трябва да признаем за вечен живот е да се повярва, че Отец е единственият истински Бог и че Бог е изпратил Своя Син за нас.

"за нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него." (1 Коринтяни 8:6)

Стихът, който току-що прочетохме, ни представя ключа⁹ към съкровищата на цялата мъдрост и знание, които се намират в Отец и Сина (Колосяни 2 2-3). Отец е източникът на всички неща, а Неговият Син е Този, чрез Когото получаваме всичко, което Отец има. Ако не приемем това, тогава не можем да намерим пътя към Отец и не можем да разберем какво е Неговото всезнание. Позволете ми да обясня това малко по-нататък, тъй като този принцип може да бъде труден за разбиране.

„Нека този ум бъде във вас, който беше и в Христос Исус, който, бидейки във образа на Бог, **не смяташе за грабеж да бъде равен с Бог**, но лиши себе си от репутация, като взе образа на слуга и влезе в подобие на хората. И като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до *точката на смърт*, даже смърт на кръст. Затова Бог също Го е възвисил и му е дал името, което е над всяко име.“ Филипяни 2:5-9

Исус не смятал за грабеж да бъде равен с Бога. Цялото християнство вярва, че Христос е равен с Отец. Критичната точка е да се знае какво е това, което

⁹ Повече по тази тема за ключа, който отключва всички съкровища на мъдростта и познанието ще намерите в книжката *Божественият модел на живота* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com. За разширено представяне на тези принципи вижте книгата *Бягство от Пентагона на лъжите* достъпна отново в същия сайт.

ХРИСТОС – ИСТИНАТА НА ОТЦА

прави Сина равен с Бащата? Нека се обърнем към прочутото Атанасиево верую и да видим как то определя равенството между Отец, Сина и Духа.

Защото има една Личност на Отца; друга на Сина; и друга на Светия Дух. Но Божеството на Отца, Сина и Светия Дух е едно; **Славата равна, Величието съвечно.** Какъвто е Отецът; такъв е Синът; и такъв е Светият Дух. **Бащата несъздаден; Синът несъздаден; и Светият Дух несъздаден. Бащата неограничен; Синът неограничен; и Светия Дух неограничен. Отец вечен; Синът вечен; и Светия Дух вечен.** И все пак те не са три вечни; но един вечен. Както също няма три несъздадени; нито три безкрайни, а един несътворен; и един безкраен. По същия начин **Бащата е Всемогъщ; Синът е Всемогъщ; и Светия Дух Всемогъщ.** И все пак те не са три Всемогъщи; но един Всемогъщ. **Така че Отец е Бог; Синът е Бог; а Светият Дух е Бог .** И все пак те не са трима Богове; но един Бог. По същия начин **Бащата е Господ; Синът е Господ; и Светия Дух е Господ .** И все пак те не са трима Господа; но един Господ. Защото както сме принудени от християнската вярност; да признаем всяка Личност сама по себе си за Бог и Господ; Така и ни е забранено от католическата религия; да кажем, че има трима Богове или трима Господари. Отец не е направен от никой; нито създаден, нито роден. Синът е само от Отца; не е направен, нито е създаден; но роден. Светият Дух е от Отца и от Сина; нито направен, нито създаден, нито роден; но продължавам. Значи има един Баща, а не трима Бащи; един син, а не три сина; един Свети Дух, а не три Свети Духа. **И в тази Троица никой не е преди или след друг; никой не е по-голям или по-малък от друг. Но целите три Личности са съвечни и съравни.** Така че във всичко, както беше казано по-горе; трябва да се почитат Единството в Троица и Троицата в Единството. Следователно този, който ще бъде спасен, нека така мисли за Троицата. (Откъс от Атанасиевата вяра, 5^{-та} век сл. Хр.)

БОЖЕСТВЕН РИСК

Това верую определя равенството на Отца и Сина посредством следните термини: слава, величие, несътворен, неограничен, вечен, всемогъщ, Бог, Господ. Нито Отецът, нито Синът, нито Светият Дух са „по-големи или по-малки един от друг“, а по-скоро всички „са съравни и съвечни“.

Равенството, както е изразено в Триединството, е равенство на власт (сила), положение, величие. Това е равенство на присъщи (вродени) лични качества. Божествеността се доказва чрез произхода на сила, господство, вечно съществуване.

За разлика от това, роденият Син на Библията представя различна картина на равенството. Нека разгледаме някои Писания, които разкриват истинската Му идентичност.

"който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество ... " (Евреи 1:3)

"защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и **наистина познаха, че излязох от Теб**, и повярваха, че Ти си Ме пратил." (Йоан 17:8)

"ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. **От вечността бях поставена**, от началото, още преди създаването на земята. **Родих се, когато ги нямаше бездните**, когато нямаше извори, изобилстващи с вода." (Притчи 8:22-24)

"Аз ще възвестя наредбата на ГОСПОДА. Той Ми каза: Ти си Мой Син, Аз днес Те родих." (Псалми 2:7)

„Но ти, о Витлеем Ефрата, си само малко селце сред целия народ на Юда. И все пак владетел на Израел ще дойде от теб, **Този, чийто произход е от далечното минало**.“ (Михей 5:2, Нов жив превод)

ХРИСТОС – ИСТИНАТА НА ОТЦА

Истината за идентичността на Божия Син е, че Той е роден от Отца във вечността. Той бил роден от Отца и поставен от вечността. Божият Син получил всичко, което има, от Своя Баща. Той наследил всичко от Своя Баща. Това е, което го прави яркостта на славата на Отец.¹⁰ Това е съвсем различен Син от този, споменат в Атанасиевото верую. Символът на вярата гласи, че Христос е роден, но това се губи в твърденията за равенство чрез сила, положение и съвечност. Извън истината на Писанието Той е принуден да стане непонятна загадка.

Истинският Единороден Син наследява Своята божественост и затова Неговото равенство с Отца, се основава на наследството от Отец, като дар и повеление от Него. Не силата на Сина е тази, която прави Синът равен, но думата на Отец.

"А за Сина [Отец] казва: „Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скипърът на Твоето царство е скипър на правота." (Евреи 1:8)

Този отличителен белег в равенството е ключът към разбирането на разликата между истинското библиейско всезнание и фалшивото, което е човешко идолопоклонство на знания, проектирано в небесата.

Божият Син, на когото се покланяме, определя системата, която използваме, за да оценяваме достойнствата. Нашето схващане за равенство издава ценностната система, която поддържаме относно това кое е с най-голяма важност. Ако равенството на Исус се основава на величие, сила, слава и вечност, тогава вие сте принудени да издигате всички тези качества на най-високото възможно ниво и да окачествите този Бог. В тази рамка: Божиите изявления за стойността на Неговия Син; Бог, любящо възпитаващ Своя Син; Бог, обявяващ Своя Син за бог, понеже Неговият единороден Син

¹⁰ За повече по тази тема вижте книгите *Мъдростта на Бога* и *Моят Любим* достъпни на fatheroffole-bulgaria.com

БОЖЕСТВЕН РИСК

е единственият, който Го познава - всички тези се считат за недостатъчни, за да се даде на Сина божественост, защото няма значение за нас по какъв критерий Отец обявява Христос за напълно божествен - ние си имаме собствен критерий и искаме Исус да отговаря на този критерий.

В тази Тринитарна рамка ние създаваме една ценностна система на равенство, която налага Тяхното познание да бъде абсолютно всичко, за да се смята то божествено, а след това насилваме Писанието да приляга на тази парадигма. В крайна сметка сами определяме какво е божествено, вместо да оставим Бог да определи какво е божествено. Нашето обяснение на божественост отхвърля Неговото обяснение на божественост - една грешка, направена от много древногръцки философи, чиито идеи навлезли в християнството, което е причина векове след смъртта на Исус Триединството да се очертае ясно на първо място.

Излизането от тъмнината по този въпрос е невъзможно без божествен очен мехлем. След като се получи дара на божествената светлина, е необходимо известно време за размисъл, за да се разбере измамата, която Сатана е използвал, за да затвори християнския ум с догмата за Триединството. Това е рамка, която унищожава истинската самоличност на Божия Син и прави невъзможно нашите мисли да станат като Божиите и нашите пътища като Неговите. Ето защо Йоан казва:

„Който има Сина, има живот; който няма Божия Син, няма живот.“ (1 Йоан 5:12)

„Който отрича Сина, няма и Отец; който признава Сина, има и Отец.“ (1 Йоан 2:23)

Единородният Син е единствения път към Отец. Приемайки истинската синовност на Исус, ние имаме шанса да се откажем от лъжата за равенство чрез сила и позиция и да се пренастроим в истинските отношения на равенство между Баща и Син.

ХРИСТОС – ИСТИНАТА НА ОТЦА

Троицата насочва човешкия ум към възглед за всезнание, което е абсолютно и създава цяла гама от ужасни последици, най-важната от които е вярата, че Бог със сигурност е знаел, че човешкият род ще падне, преди да го е създал. Приемайки това предположение, логиката неизбежно ни кара да вярваме, че Бог е отговорен за целия грях на този свят, или че по някакъв начин мизерията и смъртта на милиарди разкриват Неговата мъдрост и любов. Изненадващо ли е да осъзнаете, че по-голямата част от света не приема тази идея?

Роденият Син е единственият начин да познаем истината на Отца. (Йоан 3:18).

ГЛАВА 5

ВЪЗПИТАВАНО ДЕТЕ ИЛИ ОПИТЕН АРХИТЕКТ

Важно е да се съпостави разликата между „родения Син“ и „Бог Син“ по отношение на това как се приближаваме до Бог и какво разбираме за Него. Очарователно място за разглеждане е Притчи 8^{ма} глава:

"Аз, мъдростта, обитавам с благоразумието и издирвам разсъдливо знание. Страхът от ГОСПОДА е да се мрази злото. Аз мразя гордост и високомерие, и зъл път, и уста лъжлива. Мои са съветът и истинската мъдрост; аз съм разум, моя е силата. Чрез мен царуват царете и управниците постановяват правда. Чрез мен владеят князете и благородните, и всички земни съдии." (Притчи 8:12-16)

Коя е говорещата личност? По-рано в главата мъдростта е описана като жена.

"Мъдростта не вика ли? Разумът не издига ли гласа си? Тя стои горе на височините край пътя, там, където се срещат пътеките; вика при портите, при входа на града, при входа на вратите:" (Притчи 8:1-3)

И все пак четейки по-нататък в главата, мъдростта е описана в мъжки род.

ВЪЗПИТАВАНО ДЕТЕ ИЛИ ОПИТЕН АРХИТЕКТ

„Тогава аз бях до него *като* един **майстор**; Всеки ден бях *Негова* наслада, радвайки се винаги пред Него.“ (Притчи 8:30)

Думата, преведена по-горе като *майстор*, е в мъжки род и следователно говори за мъж, а не за жена. Имало е много спорове за това дали има връзка между тази фигура, наречена мъдрост, и Исус Христос. Тези, които отхвърлят връзката, казват, че мъдростта просто е персонифицирана.¹¹ Тези, които приемат връзката¹² цитират препратки като тези:

"но за самите призвани — и юдеи, и гърци — **Христос, Божия сила и Божия мъдрост**. ... А вие сте от Него в Христос Исус, **който стана за нас мъдрост от Бога** и правда, и освещение, и изкупление;" (1 Коринтяни 1:24, 30)

"за да се утешат сърцата им, като се свържат заедно в любов, за всички богатства на пълното проумяване, за познаването на тайната на Бога — Христос, **в когото са скрити всичките съкровища на мъдростта и на познанието**." (Колосяни 2:2-3)

Ако позволим Библията да бъде свой собствен тълкувател, не трябва ли да е очевидно, че има пряка връзка между Христос и мъдростта? Една от причините да има нежелание да се направи тази връзка е поради стиховете, които цитирахме в предишната глава, представящи мъдростта като *родена и поставена*.

В статията, която цитирах по-горе в бележка под линия 11, един от аргументите, изтъкнати да се отхвърли връзката на мъдростта с Христос е използването на тези стихове от Свидетелите на Йехова като доказателство, че Божият Син е сътворено същество. Тъй като

¹¹ <https://www.equip.org/article/who-is-wisdom-in-proverbs-8/>

¹² <https://www.reformation21.org/articles/does-proverbs-speak-of-jesus.php>

БОЖЕСТВЕН РИСК

християнството отхвърля идеята, че Христос е създадено същество, авторът не желае читателите му да правят връзка между „мъдростта“ и Христос. Но трябва ли да отхвърлим нещо поради това, че една определена група го използва неправилно? Роденият Син не е създадено същество. Използването на възгледите на друга група за даден текст, за да се насърчи един човек да се движи в определена посока е много проблематично, но както казахме в предишната глава, рамката на Триединството и нейните предположения имат силата да завладеят човешкия ум да мисли в определена посока и да отхвърли очевидните връзки.

Какво да кажем тогава за споменаването на мъдростта в женски род? Това не омаловажава ли направената връзка?

„... и в средата на седемте светилника, *един* като човешки син, облечен до краката и опасан около гърдите със златен пояс.“ (Откровение 1:13, Буквален Превод на Ъънг)

Описанието на Христос тук включва препратка към гърдите. Думата на гръцки е *мастос*. Това е думата за женска гърда. На английски имаме думата *мастит*, което означава възпаление на гърдата. Защо Исус се споменава с термин, който означава женски гърди? Това ни дава връзки със стихове като тези:

"пожелавайте като новородени деца **чистото мляко на словото**, за да пораснете чрез него към спасение," (1 Петрово 2:2)

"В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог." (Йоан 1:1)

Виждаме също така Исус да говори за себе си, използвайки женски качества в стихове като този:

ВЪЗПИТАВАНО ДЕТЕ ИЛИ ОПИТЕН АРХИТЕКТ

"Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, **както кокошката прибира пилците си** под крилата си, но не искахте!" (Матей 23:37)

Затова да се описва мъдростта в женски род е напълно логично. Христос очевидно разкрива както мъжки, така и женски атрибути, тъй като и мъжете, и жените са направени по Божия образ.

С тези неща в предвид, нека се разровим малко по-дълбоко в текста, който говори за майсторския работник.

„Тогава аз бях с него, *като една възпитана* [Евр. 525] *при него* : и аз му бях всеки ден наслада, радвайки се винаги пред него.“
(Притчи 8:30, Версия на крал Джеймс)

Ако премахнем добавените думи, текстът би бил: "Тогава аз бях с него, една възпитана." Защо Версията на крал Джеймс предава тази дума като *една възпитана* вместо като *майсторски работник*?

Транслитерация на иврит е *амон* [Евр. 525]. Коренът на тази дума е *аман* [Евр. 539] и той означава да се изгради или подкрепи; да отхранвам/отглеждам като родител или детегледачка. Друга подобна дума, която носи смисъла за специалистите занаятчии е *аман* (с различно ударение) [Евр. 542]. Така че превеждането на думата *амон* като архитект или опитен занаятчия е валиден превод, тъй като това е включено в смисъла. Интересно е да се види как различни версии и дори различни езици са превели тази дума.

Версия	Език	Значение
Нов живот	Английски	Архитект
Преработен	Английски	Майстор-работник

БОЖЕСТВЕН РИСК

Женева	Английски	Хранител
Нов международен	Английски	(Не е преведено)
Библията на Лутер	Немски - Werkmeister	Бригадир
Държавен превод	Холандски - Voedsterling	Отхранениче
Синодален текст	Руски - художницею	Художник
Еврейска Библия	Иврит интерлинерен	Който се обгрижва/ галеник
Септуагинта	Гръцки - хармозо	Да се присъедини, да се приспива/ухажва, сгоди
Брентън	Английски превод на Септуагинтата	Пригаждам се към него

Виждаме вариацията в значението от по-съкровения принцип на кърмене или хранене до наблягане на работата, чрез квалифициран работник. Ако вземем превода на Крал Джеймс, Женева или Холандския, ще видим изображение на някой, който е бил възпитаван с любов, хранен и обгрижван от родител. Думата, преведена в Еврейската библия като *ласкаейки*, не трябва да се бърка с такова действие, защото думата на иврит е съществително. Старото английско значение на тази дума като съществително е някой, който е много обичан.¹³

Представената тук идея е за един нежен Баща, който много обича Своето дете. Това също така дава представа за отглеждането и обучението на това

¹³ <https://en.wiktionary.org/wiki/fondling>

ВЪЗПИТАВАНО ДЕТЕ ИЛИ ОПИТЕН АРХИТЕКТ

дете. Това значение намира сила в думите, които Отец е говорил на Сина Си при Неговото кръщение.

„И ето, дойде глас от небето, който казваше: това е моят скъп син, в когото е моята наслада.“ (Матей 3:17 – Тиндейл)

Това се свързва прекрасно с Притчи 8:30, където във Версията на крал Джеймс се казва, че „всеки ден се наслаждавах в него“.

В безкрайната Божия мъдрост ивритът дава на читателя способността да превежда текста като *майсторски работник* или *скъпо, възпитано дете*, което се обучава от Неговия Баща. Какво виждате? Изборът, който правите, ви казва нещо за Бащата. Дали това е нежен Баща, който се грижи за Скъпоценния Си Син и се наслаждава в Него? Или това е хвалбата на Христос, че Той е майсторски работник, чрез чието умение е направил така че Отец да се наслади?

Ако изберем опцията майсторски работник, можем да скрием значението, че Христос е бил обучаван и поучаван от Неговия Баща. Тази дума изолирано говори само за Неговите способности, а не за връзката Му с Отец.¹⁴

В края на трета глава заявихме следното:

Идването при Отец, чрез Сина, е контекстът на това Исус да бъде пътят, истината и животът. Исус е истината за Отца и следователно Той е единственият път към Отец. Значението на тези думи е много по-дълбоко от простото умение да се молим на Отца. То обхваща всичко, което можем да знаем за Бог, а това включва и темата за всезнанието.

¹⁴ За допълнително разширение на този контраст моля вижте книгата *Идентичностни войни* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

БОЖЕСТВЕН РИСК

Когато Исус дошъл на тази земя, Той направил видимо това, което било невидимо. Това е ключов компонент в делото на Исус.

"Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение;"
(Колосяни 1:15)

Обмислете внимателно следващите стихове в светлината на този факт, че Христос е този, който прави невидимото, видимо:

"А Детето растеше, укрепваше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат бе на Него." (Лука 2:40)

"И Исус напредваше в мъдрост, в ръст и благоволение пред Бога и хората."
(Лука 2:52)

Дали тези стихове говорят само за живота на Христос на земята или разкриват онова, което е било скрито от основаването на света?

"А на Този, който може да ви утвърди според моето благовестие и проповядването за Исус Христос, според **откриването на тайната, която е била премълчавана от вечни времена,**" (Римляни 16:25)

Животът на Исус на земята отдръпнал завесата на вечността и там ни се разкриват нещата, които били скрити от далечното минало. В детството на Христос на земята ние разкриваме бащината привързаност на Бога, Който нежно обучавал Сина Си в царството на вечността. Това дава далеч по-голяма светлина в следните твърдения на Исус:

"Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът. Защото Отец обича Сина и Му показва [Гр. 1166] всичко, което Сам върши; и ще Му показва по-големи дела и от тези, за да се чудите вие." (Йоан 5:19-20)

ВЪЗПИТАВАНО ДЕТЕ ИЛИ ОПИТЕН АРХИТЕКТ

Гръцкият речник на Тайер дава следното значение на думата *показва*:

- 1) да покаже, изложи пред очите
- 2) метафорично
- 2а) да даде доказателство за нещо
- 2б) **да покаже с думи или да преподава**

Исус ясно ни казва, че Неговият Баща Го е научил на всичко. Тази мисъл е разширена в Псалмите. Не насочил ли Христос учениците Си към псалмите, за да ги научи за Себе Си? (Лука 24:44).

"Тогава казах: Ето, идвам; в свитъка-книга е писано за мен. Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми." (Псалми 40:7-8)

"Изяви ми пътищата Си, ГОСПОДИ, научи ме на пътеките Си. Води ме в истината Си и учи ме, защото Ти си Бог на спасението ми; Теб чакам цял ден." (Псалми 25:4-5)

"Научи ме на пътя Си, ГОСПОДИ, и ме води по равна пътека заради враговете ми. Не ме предавай на волята на притеснителите ми, защото лъжливи свидетели са се вдигнали против мен и този, който издиша насилие." (Псалми 27:11-12)

Възлюбеният Божи Син ни разкрива нежната, бащинска любов на Отца, който отхранва Сина Си. Тази истина напълно преобразува за нас значението на знанието. В рамките на Троицата знанието е отличителен белег за вашата присъща стойност и по този начин каквото и да е достойно за нейните критерии е принуждавано да отива към познаването на абсолютна стойност. Роденият Син, който е научил всичко от Своя Баща, предефинира значението на знанието. Очевидно е, че Божият Син не само не е знаел всичко, но всъщност Той не е знаел нищо и Отец Го е научил на всичко.

БОЖЕСТВЕН РИСК

В Троицата няма ясна картина за слушане, учене и израстване в божественото. Самата същност на термините Баща и Син ни говорят за любов, напътствие и някого, към когото се обръщаме за наставление. Ако Божият син, на когото се покланяте, няма тази способност в Неговото същество, тогава вие сте привлечени повече към идеята да трябва да знаете нещата и винаги да имате отговор. Това също така би показвало, че искането за насоки е слабост, защото "Бог Син" не прави това тъй като той вече знае всичко. Когато идеализираме Сина като такъв, който, няма нужда от Баща, чудно ли е тогава, че намираме връзката си с нашия небесен Баща за толкова трудна?

В този момент се чувствам принуден от любовта да споделя с вас една словесна снимка. Докато размишлявам върху тези неща, чувам звука на големи уморителни вериги, а след това щракват и се разхлабват. Голяма тежест слиза от гърба ми и аз съм свободен, свободен от поробващото поклонение на знанието, което кара хората да се стремят да бъдат *многознайковци*, защото се покланят на "Бог Син", чиято божественост се определя от това, че Той *знае всичко* и не може да научи нищо от Своя Баща.

Ако Божият Син е *всичко знаещ*, тогава Той не може да ни осигури моделът на един ученик/изследовател, с изключение на Неговия живот на земята. Това е затъмнено в по-голямата картина за „Бог Син“, който знае всички неща и никога никой не Го е учил на нищо.

В родения Син ние описахме пред себе си скъпоценната реалност на верен ученик, който се ръководи от защитната ръка на Своя Отец. Не можете ли да чуете гласа на свободата в тези думи?

ГЛАВА 6

БЕЗСМЪРТИЕ, МОРАЛЕН ЗАКОН И СВОБОДНА ВОЛЯ

Нашето разбиране за връзката на Божия Син с Отца има пряко въздействие върху нашето възприятие за знанието и неговото значение в божественото царство. Това от своя страна влияе на нашето разбиране за предузнанието на Бога. Друг елемент, засягащ разбирането ни за Божието предузнание, по отношение на волята Му за живота и съдбата ни, е въпроса за безсмъртието.

Връзката ни с Бог и Неговия закон би била коренно различна, ако по същността си сме безсмъртни, но ние сме смъртни и във всеки миг зависим от Него за живот и дихание. Разгледах подробно последиците от този въпрос в глава втора на книгата *Въпроси на живота*, която е достъпна на адрес fatheroflove-bulgaria.com.

БОЖЕСТВЕН РИСК

Ще се опитам да синтезирам мислите си от *Въпроси на живота* и да обрисувам централния въпрос - как нашето вярване относно човешката душа влияе на разбирането ни за покорство на Бог и свободната воля.

"А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото." (Битие 3:4-5)

Сатана представил на човека идеята за естественото безсмъртие. Той казал на нашите първи родители, че извършването на неща, независимо от Божиата воля няма да доведе до смърт, а в действителност щяло да доведе до по-голяма свобода. Божието Слово не потвърждава такова твърдение. Спомнете си рамките, които по-рано споделих, за Божиите отношения към всички живи същества:

"Той [Бог] дава на всички и живот, и дишане, и всичко. ... защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както са казали и някои от вашите поети: „Защото дори Негов род сме.“" (Деяния 17:25,28)

Библията ни казва, че живеем в Него. Момент след момент Бог ни дава дихание. Отново по същата тема:

"...един Бог и Отец на всички, който е над всички, чрез всички и във всички." (Ефесяни 4:6)

Казва ни се, че Бог е чрез всички и във всички вас. Нашият живот е тясно свързан с нашия Баща. Ние живеем всеки миг, дълбоко свързани с Него. Това е така, защото Библията учи, че само Бог е безсмъртен.

"А на Царя на вековете, на нетленния, невидимия, единствения Бог, да бъде чест и слава до вечни векове. Амин." (1 Тимотей 1:17)

"[Бог] който единствен притежава безсмъртие ..." (1 Тимотей 6:16)

БЕЗСМЪРТИЕ, МОРАЛЕН ЗАКОН И СВОБОДНА ВОЛЯ

Това безсмъртие Той дал и на Сина Си.

"Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;" (Йоан 5:26)

Библията казва, че човекът е смъртен, а не безсмъртен.

"Може ли смъртен човек да е по-праведен от Бога? Може ли човек да е почист от Създателя си?" (Йов 4:17)

Затова хората търсят безсмъртие. Не търсите нещо, което вече притежавате.

"... търсят слава, почест и безсмъртие;" (Римляни 2:7)

Защо Бог е дал на Сина Си да има живот в Себе Си? Йоан ни показва защо:

"Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът." (Йоан 5:19)

Синът избира да не прави нищо независимо от Своя Баща. Той завинаги и напълно е предал Своята воля на Отца.

"Както живият Отец Ме е пратил и **Аз живея чрез Отца**, така и онзи, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен." (Йоан 6:57)

Божият Син е избрал винаги да живее чрез Отец. Ето защо Той е наречен *Амин*. Каквото и да каже Неговият Баща, Синът избира да каже *Амин*.

"... **Това казва Амин**, верният и истинен Свидетел, Началото на Божието творение:" (Откровение 3:14)

Затова на Него е дадено да има живот в Себе Си. Това не е произволен акт от страна на Отец. Това е най-голямото желание на Отец, но може да се даде само на възприемчиво сърце. Отец излял всичките Си дарове върху Своя Син, а Синът се зарадвал да ги получи и като избрал винаги да стои до Своя Баща, тогава Отец можел да гарантира, че Неговият безсмъртен живот винаги ще бъде в Христос.

"[Бог] **който единствен притежава безсмъртие**, обитавайки в непристъпна светлина, **когото никой човек не е виждал, нито може да види**, на когото да бъде чест и вечна власт. Амин." (1 Тимотей 6:16)

Отец сам по себе си е безсмъртен. Той е единственият, Когото човекът не е виждал. Синът получава безсмъртие в сладкия съюз със Своя Баща, следователно Синът притежава същото безсмъртие. Животът на Отец обитава винаги в Него. По този начин, в Божия Син се намира незаетият и недобит живот.

Това е толкова жизненоважна идея за разбиране.. Християнският свят учи, че Христос притежава безсмъртие от само себе Си. Безсмъртието е представено като вродено притежаван атрибут. Но Библията представя живота по различен начин.

"Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. **Думите, които ви говоря, са дух и живот.**" (Йоан 6:63)

"А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“" (Матей 4:4)

Как може човек да живее с всяко Божие слово, освен ако Христос не ни даде божествения пример как да направим това?

"Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя;" (Йоан 5:30)

БЕЗСМЪРТИЕ, МОРАЛЕН ЗАКОН И СВОБОДНА ВОЛЯ

Ето защо Исус е наречен Божието Слово. Това е така, защото Той живее с всяка дума, която Неговият Баща Му казва и след това я оповестява.

"В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог." (Йоан 1:1)

За разлика от това, Атанасиевото верую представя вечния живот на Христос като независим, но в мистично единство с Отец.

Отец несъздаден; Синът несъздаден; и Светият Дух несъздаден. Отец неограничен; Синът неограничен; и Светия Дух неограничен. Отец вечен; Синът вечен; и Светият Дух вечен. И все пак те не са три вечни; но един вечен. (Откъс от Атанасиевото верую).

Това верую не казва, че Синът е вечен поради връзката Си с Бащата. Просто се казва, че Той е вечен или безсмъртен. Това прави вечния живот на Христос независим, присъщ принцип, доказващ, че Той е Бог, а не вечен живот, който съществува чрез любовта и вярата, които има в Своя Баща.

Именно това фалшиво поклонение на Божия Син насърчава идеята, че човек притежава безсмъртие в себе си, защото се превръщаш в това, което гледаш.

Тези фалшиви възгледи за безсмъртието променят драстично нашето възприятие за Божия закон, неговата цел и значение в живота ни. Безсмъртието от само себе си означава, че силата да генерираме собствения си живот е в нас самите, а не от Бог. Защото за човека, възприел душата си като безсмъртна (пряко или покланяйки се на „Бог Син“), Божието слово, чрез закона, говори с глас на сила - изисква подчинение. Този човек изпълнява безусловно заповяданото от Бог чрез „собствената си сила“. В тази рамка Божиите заповеди ще се възприемат като арогантни и надменни.

БОЖЕСТВЕН РИСК

При човекът, който знае, че няма нищо в себе си и живее всеки миг от живота си чрез Бога, Божият закон говори само от гледна точка на обещанието. Това не е ограничаване на свободната воля на вродения живот на човека, а по-скоро обещанието за живот чрез смирение на свободната воля на човека. В тази рамка Божиите заповеди се възприемат като бащински и животоосигуряващи.

Разликата между тези две идеи е огромна. Учението за естественото безсмъртие на душата променя възприятието на човека относно Божието Слово. Това следва да се разбира като ограничение за него – Бог награждава при подчинение и наказва, ако не се подчини. Тази идея кара принципите на послушанието и свободната воля да се сблъскват помежду си, създавайки загадка, която християнството се мъчи да обясни. Как може човек да има свободна воля, когато Бог налага на човека Своя закон? Как може човек да упражни свободната си воля, когато Бог наказва онези, които нарушават Неговия закон? Би ли могло това наистина да се счита за свободна воля?

Целият този конфликт е създаден поради лъжата за безсмъртната душа. Библията учи, че Бог е безсмъртен и че единствено Христос държи това безсмъртие в Свое притежание чрез Неговата съвършена връзка с Отец. Приемайки тази истина, вие ще притежавате ключа, който отключва този конфликт между подчинението на Божия закон и свободната воля. Отхвърлянето на доктрината за безсмъртната душа променя Божия закон от наложен в природно закономерен.

В този контекст 10-те заповеди се превръщат в пророчество за това в което се преобразяваме, когато обичаме Бог и Неговия Син. Заповедите ще бъдат написани в сърцата ни не от нашите дела, задвижвани от присъщо безсмъртие, а от Христовия Дух, действащ в нас, както да желаем, така и да извършваме Неговата добра воля.

БЕЗСМЪРТИЕ, МОРАЛЕН ЗАКОН И СВОБОДНА ВОЛЯ

Ако човек има усещане, за Бог, налагащ Своята воля чрез закона Си, то Божието предуздание автоматично става враг на свободната воля. Това е причината този въпрос да е толкова важен. Наложеният закон представя Бог като контролиращ. Наказанието при престъпване на един наложен закон прави Бог тираничен. Всезнаещият, внушителен, тираничен Бог е невъобразим кошмар.

Как реагира човешката душа на такъв кошмар?

Опитва се отчаяно да умилостиви и угоди на този тиранин с добри дела и го моли да не я унищожи;

Примириява се със съдбата си, живее празен горчив живот, стремейки се да се разсее от реалността, преди да се изправи пред наказание;

Става атеист, за да се освободи от тази ужасяваща картина и да се опита сама да се ориентира в живота;

Открива истинската идентичност на Исус и чува какво всъщност е преподавал за Своя Баща и влиза в новото царство, за което Той говори.

Обобщено, доктрината за безсмъртната душа ни принуждава Бог да бъде видян като властен и своеволен. Такова винаги е било намерението на Сатана, както и когато излъгал Адам и Ева за техния източник на живот. Представя Бог като тираничен, за да ни принуди да Го умилостивяваме, в поклонение основано на страх, а не на любов или да Го унищожим, преставайки да вярваме в съществуването Му.

Отново ни е напомнено, че познаването на истината за идентичността на Исус, Божия Син, е единственият начин да познаем Отец. Както изучавахме в глава 4, вярата, че Христос е роден от Отца, е жизненоважна, за да промени нашето възприятие за това как Бог гледа на знанието. На второ място, в истината, че безсмъртието на Сина се намира в отношенията Му с Отца, ние можем да се освободим от тъмната доктрина за безсмъртната душа и да

БОЖЕСТВЕН РИСК

открием, че безсмъртието идва чрез трайна връзка. Повтаряме думите на Исус.

"Както живият Отец Ме е пратил и **Аз живея чрез Отца**, така и онзи, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен." (Йоан 6:57)

Можем да имаме същото преживяване като Исус, като живеем в Него, както Той живее в Своя Баща. Безсмъртието не е въпрос на присъща сила, а по-скоро на свършени любящи отношения.¹⁵

Нека обобщим двете ключови точки, които ще са в основата на нашата дискусия, от този момент нататък:

Във факта, че Бог е родил, отгледал и научил Сина Си на всичко, което знае, абсолютното знание престава да бъде жизненоважен компонент на божествеността. Познанието за Бог си запазва правото да бъде неизмеримо за човека;

Фактът, че Божият Син живее чрез живота на Своя Отец, означава, че гледайки Христос, виждаме как животът идва чрез връзка с Отец. Мисленето, че животът е присъщ за нас, води до отхвърлянето на Бог като нужен за живота ни. Виждайки как Христос разчита на Своя Отец за живота си, можем да приемем това и за себе си, без да се чувстваме манипулирани и контролирани.

Вече сме готови да разгледаме историята за началото на нашия свят, така както е разкрита в Писанието. Преди да направим това обаче, аз искам да илюстрирам практическия ефект от гледането на Бог като на такъв, Който налага Своята воля върху нас.

¹⁵ Едно разширено представяне на тези принципи ще откриете в книгите ***Въпроси на живота*** и ***Пентагонът на лъжите*** достъпни на fatheroflove-bulgaria.com

ГЛАВА 7

МЯСТОТО НА МОЛИТВАТА

Пишейки в *Ню Йорк Таймс* преди няколко години, млад атеист настоява за своя случай в статия, озаглавена „Молитвата е безполезна и има недостатък“.

Въпреки че основната цел на молитвата може да бъде да помогне на другите, тя никога не го прави очевидно. Молитвите са от полза само за вярващите, които ги казват или чуват. Молитвата им дава утеха. Това им позволява да мислят, че имат някакъв контрол върху ситуация, която може да е извън техните ръце. Тя е последна инстанция за хора, които са изчерпали идеите си и първото прибежище за хора, които никога не си правят труда да помислят за това как биха могли, действително, да решат въпросния проблем.

Това не е безобидно. Има много реален недостатък в молитвата. Приспива вярващите във фалшиво чувство за постижение. Ние не можем да разрешим проблемите си чрез молитва, още по малко, тези на света. Често виждаме хора с добри намерения да се молят за жертви след трагедия, но молитвата е безполезна без действие и тези действия обезсмислят

БОЖЕСТВЕН РИСК

молитвите. Перифразирайки великия Робърт Грийн Ингерсол, ръцете, които помагат, са далеч по-добри от устните, които се молят.¹⁶

След словесната си атака, авторът завършва задачата си да унищожи Бог, според преподаваните за Него представи.

Нямам проблем с „молитвата“ като акт на размисъл. Всъщност много атеисти могат да ви разкажат за ползата от мълчаливото саморазмишление. Заблудата възниква, когато мислите, че някой друг чува мислите ви и действа върху тях.¹⁷

Сега авторът разкрива основната си рамка и причините, поради които е отхвърлил идеята за Бог.

Що се отнася до това, молитвата е нелогична, дори в религиозен план. Ако Бог има план, защо да се опитвате да го осуетите? Ако Бог може да бъде разклатен от молитви, какъв Бог би позволил ужасите, които виждаме в света?¹⁸

Тук се разкрива отровата на християнското учение за всезнанието. Ако Бог има план, защо да се опитвате да го осуетите? Това е много справедлив въпрос, в отговор на твърденията на християнството. Спомнете си какво учат мнозина в християнството по този въпрос, което разгледахме в глава 1?

¹⁶ <https://www.nytimes.com/roomfordebate/2013/06/27/should-atheists-pray/prayer-is-useless-and-has-a-downside>

¹⁷ Пак там

¹⁸ Пак там

МЯСТОТО НА МОЛИТВАТА

Бог е всезнаещ (Псалм 139:1–6) и Той знае бъдещето (Исаия 46:10). Така че Той определено знае, че Адам и Ева ще съгрешат.¹⁹

Ако вярвате в това, тогава е много трудно да избягате от втория ред на разсъждения на автора в *New York Times*.

Ако Бог може да бъде разклатен от молитви, какъв Бог би позволил ужасите, които виждаме в света?²⁰

Авторът е прав. Това е нелогично, То няма смисъл. Ако Бог има план, тогава нищо не можете да направите, за да го промените. Когато погледнете този предполагаем план с целия ужас и смърт, които той съдържа, какъв Бог би планирал това?

Може да изглежда, че по някакъв начин трите лица на Троицата са израз на трите богини на съдбата.

Съдбите били персонифицирани като три много стари жени, които въртят нишките на човешката съдба. Имената им били Клото (Въртяща се), Лахезис (Разпределителка) и Атропос (Негъвкав). Клото завърта "нишката" на човешки съдбата, Лахезис я дозира, а Атропос прерязва нишката (така определя индивидуален момента за смъртта). Римляните идентифицират Паркае, първоначално олицетворение на раждането, с трите гръцки съдби. Римските богини били кръстени Нона, Декума и Морта.²¹

¹⁹ <https://www.gotquestions.org/if-God-knew-Adam-Eve-sin.html>

²⁰ <https://www.nytimes.com/roomfordebate/2013/06/27/should-atheists-pray/prayer-is-useless-and-has-a-downside>

²¹ <https://www.britannica.com/topic/Fate-Greek-and-Roman-mythology>

БОЖЕСТВЕН РИСК

Християнските църкви естествено биха се дистанцирали от тази позиция, в усилията си да поддържат доктрина за свободната воля,²² но въпреки това е трудно.

Този човек красноречиво изразява логическата непоследователност на проблема за всезнаещото и всемогъщо божество и молитвата.

Както показва обаче приложението на простата логика, всяка молитва, която моли Бог за нещо, е безсмислена. Дали молитва ще донесе на Божието внимание нужда за която той не е бил по-рано наясно? Ще го убеди ли да направи нещо, което вече не е искал да прави? И двете са невъзможни при всезнаещото божество. Напротив, ако Бог е всезнаещ, той вече знае, желанията на всички и не е необходимо да бъдат разказвани. По същия начин, много преди някой вярващ някога да започне да се моли Той да предприеме определено действие, неговият безкраен ум ще е направил таблица на всяка възможна причина за или против предприемането на това действие, ще прецени последиците от това, ако не го направи, и ще преодолее всички безброй последици на всяко решение и накрая ще се спре на присъдата, която знае, че най-добре ще постигне целите Му. Дали теистите, вярвайки, че са невъобразимо малки и незначителни в сравнение с Всевишния, се надяват след това Той да промени мнението си? Надяват ли се да коригират това божествено смятане с един молитвен шепот? Молитвата Бог да направи нещо, което вече е щял да направи, е ненужна; молитвата Бог да направи нещо, което вече не е щял да прави, е напразна.

Единственият начин, по който този вид молитва може да работи, би бил, ако Бог беше решил, че ще направи определено нещо, само ако достатъчен брой хора се молеха за него да го направи. Но какво говори това за

²² <https://www.newadvent.org/cathen/06259a.htm#anc>

МЯСТОТО НА МОЛИТВАТА

характера Му? Не говори ли високо за Бог, че Той вижда необходимостта от някакво действие и знае, че то би имало добри резултати, ако го направи, но все пак няма да действа, докато не бъде помолен за това? Не е задължително морално добрият човек, който разбира нуждата на другия, да бъде замолван за помощ.

Освен това, ако ученията на повечето религии са верни, Бог никога няма да позволи влиянията на която и да е молитва, да засегне по някакъв начин друго човешко същество - като молитвите на теистите Бог да обърне атеисти като мен. Ако Бог ни е създал със свободна воля, защото иска от нас да правим избор за себе си, и след това се намеси и прескочи свободния избор на дадено лице като промени хода на живота му, налагайки му определено действие или психическото състояние би било нарушение на Неговия собствен план. От друга страна, в една вселена, където има предопределение, Бог вече ще е планирал живота на всеки човек така или иначе, така че отново усилия за промяна на хода на събитията, чрез молитва ще бъдат безполезни.

И накрая, не е ли по някакъв начин арогантно един теист да поиска от Бог да предприеме някакви действия? Това не е ли твърдение, че той знае по-добре от Него как трябва да бъдат нещата? В крайна сметка, ако Бог е всезнаещ и всемогъщ, нищо не може да се случи, ако той не желае това да се случи. Нищо не може да се случи против Неговата воля. Затова, каквото и състояние на нещата да се стреми да промени чрез молитва един теист то трябва да бъде Божията воля, и като се стреми да го промени, той по същество казва, че това, което Бог е направил вече не е достатъчно добро, или че просто е погрешно.²³

²³ <https://www.patheos.com/blogs/daylightatheism/essays/nothing-fails-like-prayer/>

БОЖЕСТВЕН РИСК

Този тип аргументи, отстоявани от хора като Ричард Доукинс и Кристофър Хичънс²⁴ просто се приемат от поколение Z, най-новото поколение, което сега е в тийнейджърска възраст. В настоящата тийнейджърска популация тенденцията към атеизъм е двойно по-голяма от тази на предишното поколение.²⁵

Работих като пастор близо 30 години и често са ми задавали въпроса: „Какъв е смисълът да се молим? Бог вече знае всичко и е определил всичко.“ Това е плодът на вярата, че Бог налага Своята всезнаеща воля на Своите създания. Библията ни казва нещо различно.

"Защото **Христовата любов ни принуждава**, като разсъждаваме така, че ако един е умрял за всичките, тогава и всичките са умрели;" (2 Коринтяни 5:14)

Любовта принуждава човек отвътре. Това е доброволно действие, което не изисква заплаха, сила или наказание. Исус се моли на Своя Отец, защото Го обича. Доставя Му голяма радост просто да бъде с Него.

Картината на молитвата, дадена ни от Божия Син, докато е на земята, е естествено разширение на истинската връзка, която Той поддържа с Бог от самото начало. Както открихме в глава 5, Божият Син бил обичан, възпитаван, обучаван и благославян от Своя Баща. Дадено му е да има живот от Своя Баща. Това е контекстът, който осмисля молитвата.

Представянето на Христос като самодостатъчно, всемогъщо, всезнаещо божество прави молитвата да изглежда като фарс. Може да се твърди, че Той просто е демонстрирал нещо в наша полза, но това предимство се губи, когато виждаме, че Той Самият не се е нуждаел от него.

²⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/New_Atheism

²⁵ <https://www.impact360institute.org/articles/atheism-rise-generation-z/>

МЯСТОТО НА МОЛИТВАТА

"През онези дни Исус излезе на хълма да се помоли и прекара цяла нощ в молитва към Бога." (Лука 6:12)

Едно от най-прекрасните неща, които виждаме в живота на Христос на земята, е разкриването на това как Божият Син винаги се отнася към Своя Баща.

1. Чувството Му за зависимост от Отец. Йоан 5:19;
2. Нуждата Му от "благословията и любовта" на Неговия Отец. Матей 3:17;
3. Поклонението Му пред Неговия Баща. Йоан 4:22; Йоан 20:17;
4. Благодарността Му към Неговия Баща. Йоан 11:41

Тази картина на Христовата връзка с Неговия Баща е значително разширена, когато Исус казва на Своите ученици, че много от Псалмите са откровение за Него и взаимодействията с Неговия Баща.

Тогава Той им каза: "И им каза: Тези са думите, които ви говорих, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мен в Мойсеевия закон, в пророците и в псалмите." (Лука 24:44)

Виждаме този принцип на места като това:

"Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил – далеч от избавлението ми, от думите на стона ми?" (Псалми 22:1)

"А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? – тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?" (Матей 27:46)

Чуйте как роденият Син се изразява, в молитва, в останалата част от този псалм:

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Да не се отдалечиш от мен, защото близо е скръбта, защото няма помощник! Много бикове ме наобиколиха; силни васански бикове ме обкръжиха. Раззинаха устата си срещу мен, като лъв, който разкъсва и реве. Разлях се като вода и разглобиха се всичките ми кости; сърцето ми стана като восък, разтопи се сред вътрешностите ми. Силата ми изсъхна като черепка и езикът ми залепва за небцето ми; и си ме свел в праха на смъртта. Защото кучета ме наобиколиха; обкръжи ме глутница злодеи; прободоха ръцете ми и краката ми. Мога да преброя всичките си кости. Те гледат, взират се в мен. Разделят дрехите ми помежду си и за одеждата ми хвърлят жребий. Но Ти, ГОСПОДИ, не се отдалечавай; сило моя, побързай ми на помощ! Избави душата ми от меча, едничката ми душа от силата на кучето. Спаси ме от устата на лъва и от рогата на дивите говеда. Ти ме послуша! Ще възвестявам Името Ти на братята си, сред събранието ще Те хваля. Вие, които се боите от ГОСПОДА, хвалете Го! Всички вие, потомци на Яков, славете Го! И бойте се от Него, всички вие, потомци на Израил!" (Псалми 22:11-23)

Колко ценно е да можеш да видим вътрешния диалог на Божия Син с Неговия Баща. По-дълбоката истина е, че опитът, описан по-горе в Псалмите, е бил също толкова реален за Божия Син по времето на Давид, както и по времето, когато е бил тук на земята. Как така?

"Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни." (Исая 63:9)

"А Царят в отговор ще им каже: Истина ви казвам: понеже сте направили това на един от тези Мои най-малки братя, на Мен сте го направили." (Матей 25:40)

МЯСТОТО НА МОЛИТВАТА

"като издирваха кое или какво време посочваше **Христовият Дух, който беше в тях**, когато предизвестяваше страданията на Христос и последващите ги слави." (1 Петрово 1:11)

Красивият Син, който е бил отхранван, отглеждан и обучаван от любимия Си Баща, винаги се обръща към Него, във всички ситуации - добри и лоши. Облечен в човечеството, разхождайки се в този тъмнен свят, Той непрекъснато се обръща към Своя Отец, молейки Го да благославя, издига и помага. Той прави това, защото Отец е източникът на всичко. (1 Коринтяни 8:6). Този дух на застъпничество и зависимост на Божия Син сплотява цялата вселена. (Колосяни 1:17).

"И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче!" (Галатяни 4:6)

Авва е термин на привързаност; за нас това е като да кажеш "татко". Ако единствено Бог е безсмъртен, тогава Божият Син трябва да има управлението на раменете си чрез Неговото непрекъснато обръщане към Отца и зависимост от Него за живот, дишане и всичко. Това непрекъснато чувство за близост с Неговия Баща е това, което Исус придава на всяко създадено същество. Творението познава своя Бог чрез Христос.

Както ще говорим по-подробно в следващата глава, Сатана искал да живее независимо от постоянния дух на зависимост на Божия Син. Той искал да бъде независим. Искал да бъде сам Бог на себе си. Адам прегърнал Сатанинските принципи в началото и определил човешката раса по пътя на греха чрез вярата в лъжата "никак няма да умрете". Така естественият човек започнал да вижда Бога като враг (Римляни 8:7); а следствието е този проблем:

„Никой не е истински мъдър; никой не търси Бог.“ (Римляни 3:11, Нов жив превод)

БОЖЕСТВЕН РИСК

Христос е мъдростта на Бог, защото Той е единственият, който постоянно търси Отца, дълбоко Го обича и желае да бъде с Него. Когато отхвърляме Христос, тогава преставаме да търсим Бог, защото Христос е единственият, който Го търси и единственият, който Го познава.

Това е основната линия: През обектива на всезнаещия, всемогъщия "Бог Син", чието равенство се обуславя от равно знание и равна сила, молитвата е несмислена (противоречи си). През обектива на родения Син, нежно отгледан от своя Отец и израснал в ръст, в мъдрост и благоволение пред Баща Си, молитвата вече намира своята хармония и логика.

ГЛАВА 8

НАИСТИНА СВОБОДЕН

Резюмето досега: Когато познавате истинската идентичност на Божия Син, вие влизате в царство на разбирането, което ви освобождава от всичко, свързано със сила, контрол или налагане. Исус ни казва:

"А робът не остава вечно в дома; синът остава вечно. И така, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни." (Йоан 8:35-36)

"Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби. Аз дойдох, за да имам живот и да го имам изобилно." (Йоан 10:10)

Истината за Божия Син е, че Неговият Баща Го е родил, Той Го е научил на всичко и Му е дал всичко. Божият Син, в Соята свободна воля, служи на Своя Баща не като роб, а като Син.

"И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос." (Галатяни 4:6-7)

Гръцката дума за *освободи*, в израза „ако Синът ви освободи“ (Йоан 8:36), означава:

БОЖЕСТВЕН РИСК

G1658 необуздан (да отиде на удоволствие), т.е. (като гражданин), не роб (независимо дали е роден свободен или освободен), или (като цяло) освободен (от задължение или отговорност): - свободен/а (мъж, жена), на свобода.

Божият Син е напълно неограничен, не защото има присъщ всезнаещ, всемогъщ статус. Той е неограничен и свободен, защото Отец е *Agape*²⁶; Отец свободно дава без да иска, без да насилва и без да контролира.

Това е причината, поради която Божият Син може да каже:

"Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви." (Йоан 1:18)

Божият Син няма нужда да измерва Своя интелект и сила спрямо този на Своя Отец, защото Отец е Този, Който Му е дал всички тези неща свободно. За съжаление мнозина неволно вярват, че равенството, което Исус не е смятал за грабеж, е равенството във власт, интелект и вечна възраст. Това, което повечето хора не успяват да осъзнаят, е че системата, по която измерваме Божия Син, всъщност става по-голяма от самата Личност.

Ето защо много малко масови християни всъщност вярват, че Исус е истинският Божи Син. Християнството вярва, че Христос дори сега е в процес на раждане или че изобщо не е роден във вечността. Това унищожават истината, че Христос наистина е роден от Отца.

Самоличността на родения Син се намира в името - Син. Той е Синът на Отца в истина и любов. Неговата стойност като личност не се основава на никакъв външен фактор. Не се основава на сила, интелект или някакво

²⁶ Гръцка дума за благотворителната любов

НАИСТИНА СВОБОДЕН

присъщо качество. Това е ценност, която му се дава, когато се е родил във вечността и която никога не може да бъде отнета.

"Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи." (Притчи 17:6)

Исус ни разкрива откъде идва нашата ценност:

"Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено пред Бога. **Но на вас и космите на главата са всички преброени. Не се бойте, вие сте по-скъпи от много врабчета.**" (Лука 12:6-7)

Нашата стойност като деца на Бог не се намира в нашите способности; намира се в мислите, които нашият Отец има към нас. Нашата ценност идва от Отец, а не от нас самите. Това важи първо за Христос, а ние, които вярваме в Него, сме всички в Неговия „свита“.

"Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Неговия Син, за да бъде Той първороден между много братя;" (Римляни 8:29)

Вслушайте се в Божието Слово, за да видите къде сте и да намерите слава и стойност.

"Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД." (Еремия 9:23-24)

Така живее Христос. Той живее чрез словото на своя Баща. Той се слави в Своя Баща и намира ценността Си в Своя Баща, а не в Себе Си. Това е скалата, върху която е построена Божията църква. Истината е, че Исус е Син на

БОЖЕСТВЕН РИСК

живия Бог. Христос е Бог, не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа на Своя Отец.²⁷

Не се заблуждавайте, че Божият Син не притежава цялата сила на Своя Баща и не е научен на всичко, което знае. Но нито едно от тези неща не определя стойността на Божия Син, нито може да се използва за доказване на равенството на Сина с Отец. Извършването на такива измервания води до робство. Не можете истински да си почивате в лоното на един, който се сравнява по сила и интелект.

Това е най-красивото нещо в поклонението на Божия Син. Като Го гледате, можете да се освободите от нуждата да се доказвате с интелекта, силата си и каквито и да било други качества, за които бихте могли да твърдите, че притежавате.

Истинският Божи Син ви освобождава напълно от сравнението или конкуренцията с нещо друго в Божието творение. Освобождава ни от нашата гордост. Възпира в нас желанието „бъдем като богове“. (Битие 3:5, Версия на крал Джеймс). Всичко това е така, защото е същото и за Божия Син. Неговата стойност е единствено в Неговия Баща, а не в Него Самия.

Цялата тази свобода ни се предлага чрез Духа, който е в Христос Исус. Когато Го познавате и обичате, тогава ще изпитате същата свобода, която Той изпитва.

„Който има Сина, има живот; който няма Божия Син, няма живот.“ (1 Йоан 5:12)

Истинската идентичност на Божия Син разкрива, че единственият истински Бог е дал на Своя Син абсолютна свобода, без ограничение и

²⁷ Повече по този въпрос вижте в книгата *Идентичностни войни* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

НАИСТИНА СВОБОДЕН

страх. Той не му налага да спазва един правен кодекс, а е написал в сърцето на Сина Си характера Си на любов, свобода и радост - закона на живота.

Толкова е трудно за човешкото сърце да схване тази идея. Това е тясна и все по-тясна порта, която малцина в този свят ще намерят. И все пак е толкова лесно да се разбере. Вие сте поканени в тайното място на Всевишния; вие сте добре дошли в лоното на Отца. Нека Духът на Божия Син ви изпълни и освободи от сравнение, страх, гняв и депресия, които произтичат от опитите да намерите присъща стойност в себе си. Излезте от клетката, която Сатана е създал и ходете в светлината.

ГЛАВА 9

КЛЕТКАТА НА ЛУЦИФЕР

Библията е много ясна по отношение на това кой е този, който е направил всичко.

"Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало." (Йоан 1:3)

Синът, отгледан от Своя Баща и получил всичко, включително пълната свобода да взема решения, имал всичко необходимо, за да създаде Вселената. Благодарността към Отца, чувството за непрекъсната зависимост от Отец, радостта и свободата, които пребъдвали в Сина, били идеалната комбинация за създаване на вселената.

Луцифер, носителят на светлината, е първото създадено същество от Отец и Сина. Той бил следващият по почит след Христос. Цялата любов, радост, благословение и свобода, които Отец бил дал на Сина Си, по същия начин, били дадени и на Луцифер. Божият Син не можел да създаде нищо, освен това, което Му било показано и Той самият изпитал. Луцифер бил красиво, величествено същество. Както Отец е дал всичко на Христос, така Синът е дал всичко, което е могъл, на това сътворено същество. Луцифер имал за наслада цялото небе.

КЛЕТКАТА НА ЛУЦИФЕР

"Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и Аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни. Ти беше свършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб." (Езекил 28:14-15)

Всичко това се основавало на едно просто условие. Не забравяй, че си син на Всевишния чрез Неговия единороден Син. Необходимо било в сърцето му да бъдат написани само тези думи.

"...за нас има само един Бог – Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ – Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него." (1 Коринтяни 8:6)

След като Божият Син е сиянието на славата на Отец, Луцифер щеше да е яркостта на славата на Сина, ако беше го запомнил. (Евреи 1:3).

Бащата бил направил всичко, което да насочва Вселената към светлината и истината. Рискът на Отец, в даването на пълна свобода на Своя Син, да избира без задръжки, е бил успешен. Синът бил решил твърдо:

"Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми." (Псалми 40:8)

Луцифер бил обсипан с любовта на Божия Син. Общението, което Отец имал със Сина Си, било разпростряно и до Луцифер. Луцифер би могъл да каже в началото:

"... нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос." (1 Йоаново 1:3)

Въпреки всички предимства, които Луцифер получил, четем:

"Сърцето ти се надигна заради красотата ти, ти поквари мъдростта си заради блясъка си ..." (Езекил 28:17)

БОЖЕСТВЕН РИСК

Всичко, което Божият Син дал на Луцифер, той го смятал за негово собствено. Започнал да гледа на своята яркост и разкош като на негова собственост. Единственият начин да си позволи да повярва, че тези неща са дошли от него самия, е като отхвърли синовността си спрямо Божия Син.

Луцифер бавно се превърнал в ангела, който се славел в своята мъдрост и мощ, вместо да намира слава в разбирането и познаването на Неговия Отец и да почива в лоното на Божия Син, докато Той си почивал при Своя Баща.

Толкова ужасно било отчуждението на Луцифер, че той замислил убийството на Божия Син.

"Ваш баща е дяволът и искате да постъпвате според пожеланията на баща си. Той беше убиец от началото и не устоя в истината, защото в него няма истина. За него да говори лъжа е естествено, защото е лъжец и баща на лъжата." (Йоан 8:44, Библията НЗ, 2000)

Преходът от Луцифер към Сатана отеква в историята на Каин и Авел. Каин бил от лукавия (1 Йоан 3:12), което означава, че той демонстрира принципите на Сатана, по отношение на брат си Авел. След като Каин убил брат си, той се озовал в затвора на емоционален смут.

"Когато работиш земята, тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята." (Битие 4:12)

Сатана станал беглец, търсец убежище в лъжи. Еврейската дума за *беглец* носи значението за един, който залита и се тресе. Защо би се случило това с него? В думите на първия вавилонски цар имаме отзвук от ума на Сатана.

КЛЕТКАТА НА ЛУЦИФЕР

"...царят проговори и каза: Не е ли велик този Вавилон, който аз съградих за седалище на царството с мощната си сила и за славата на великолепието си!" (Даниил 4:30)

Сатана избрал да се откаже от синовността си спрямо Бог, тъй като според него имало далеч по-добра сделка. Той избрал да игнорира това, че всичко, което имал, му е било дадено. Първоначално започнал да се стреми да застане на мястото на Божия Син. И накрая, това го накарало да пожелае позицията на самия Бог.

"...ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния!" (Исая 14:14)

Луцифер, сега Сатана, открил, че при търговията с идентичността си като Божи син, сега е обзет от депресивни чувства, които го карат да се тресе.

Преди този преход на привързаност, от Божия Син към себе си, ако някой бил попитал Луцифер кой си ти, той можел да отговори: „Аз съм син на Бог чрез Христос, Единородния Син.“ След като се ангажирал да търси всякаква слава и чест за себе си, как би могъл да отговори на този въпрос? Той можел само да посочи нещата, които първо са го изкушили да забрави Този, Който го е благословил.

Той посочил своя блясък, яркост и мъдрост като основа на неговата ценност. Това формира основите на собствената му клетка. Никога не можел да избяга истински от чувството, че не е достатъчно добър. Той имал постоянния стремеж, че трябвало да се докаже и да покаже уменията си, за да заглуши гласа на Божия Дух, Който го призовавал към истинската му идентичност. В тези текстове е отразено сърцето на Сатана в собствения му затвор.

Да прекарам цялото си време в очакване
на този втори шанс

БОЖЕСТВЕН РИСК

За почивка, която ще оправи нещата
Винаги има някаква причина
да се чувстваш не достатъчно добър
И е трудно в края на деня
Имам нужда от разсейване.
О, красиво освобождение
Спомени капят от вените ми
Нека бъда празен. О, и в безтегловност, а може би
аз ще намеря спокойствие тази вечер

Толкова уморен от правата линия, и навсякъде където се обръщаш
има лешояди и крадци и на гърба си
Бурята продължава да се извива
Продължавай да изграждаш лъжите,
които компенсират всичко, което ти липсва
Това няма да промени нещата, бягайки за един последен път
По-лесно е да се вярва в тази сладка лудост
О, тази славна тъга, която ме свежда на колене.²⁸

В своите хитри усилия да подкопае и унищожи човешката раса, Сатана е създал мрежа от лъжи, използвайки термините „Отец, Син и Свети Дух“, за да вкара човечеството в същия затвор в който и той живее. След като изпълнил хората със своя дух, той настоява те да си представят, че Христос не смята за грабеж да бъде равен с Бог, поради присъщата му сила, разкош и мъдрост. И все пак, точно това е направил той с учението за Божия Син. Ценностната система, разработена от Луцифер, за намиране на стойност от вашите собствени и присъщи качества, той проектира върху Бога чрез учението за Троицата. Ценностната система, която

²⁸ Сара Маклахлън, *Ангел*, от албума *Град на ангели*, ноември 1998 г.

КЛЕТКАТА НА ЛУЦИФЕР

възприема доктрината, съдържа абсолютно същите материали, които са изградили клетката, в която е държан Сатана.

Подобно на апостол Йоан, аз се учудвам много на тази система, която Сатана разработил, за да привлече хората към себе си. Ако Троицата бъде издигната, Сатана може да бъде уверен, че ще привлече почти всичко към себе си. Тази доктрина, в комбинация с доктрината за безсмъртието на душата, формира голяма част от шедьовъра на измамата, който Сатана е разработил, за да гарантира, че целият свят е в неговите ръце.

Стратегията на Луцифер да накара човечеството да измести фокуса си от истинското наследство от Бог към фалшивата сила, която се намира в хората, е изложена в изкушението му към Христос.

"И така, изкушителят дойде и Му каза: Ако си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове." (Матей 4:3)

Сатана искал Христос да защити Своята самоличност чрез проява на чудотворна сила. Времето на това изкушение е от решаващо значение, тъй като последните записани думи, дадени на Исус, били тези на Неговия Баща, 40 дни по-рано.

"...и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбения Ми Син, в когото благоволих." (Матей 3:17)

Ако Христос паднал в това изкушение, демонстрирайки Своята синовност чрез проява на сила, това би разкрило съмнение във вече казаното от Неговия Отец. Това е свободата, открита в приемането на Словото на Отца. Не ви се налага да доказвате, каквото и да е, на тези, които ви предизвикват. Можете да си почивате в Словото на Отец за вас. Той е Този, който определя вашата идентичност, а не вие самите. Това е сърцето на идентичностните войни.

Красивият Божи Син разкрива как да се справим с тези предизвикателства:

БОЖЕСТВЕН РИСК

"А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“" (Матей 4:4)

Исус печели войната за идентичност, зависейки от Словото на Своя Баща. Той не се нуждаел да прибегне до способностите си, за да докаже кой е. От друга страна, от Сатана непрекъснато се изисква да доказва кой е чрез това, което прави и това което твърди че притежава. Той изтъргувал своята идентичност като Божи син, за идентичност чрез лична мъдрост, слава и сила. Но преходът му донесъл тъга, празнота, несигурност, насилие и ярост.

"От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те унищожих отсред огнените камъни, херувиме закрилящ!" (Езекил 28:16)

"Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус. И застана на морския пясък." (Откровение 12:17)

Вътре в тази клетка ценностната система се олицетворява в доктрините за всезнанието, всемогъществото и вечното съществуване, съчетани заедно, за да се позволи на Сатана да проектира своите качества върху Бог. Сатана наистина казал, че ще възвеличи трона си, и в тези доктрини, покварени през обектива на ценностната система за присъщата сила, Сатана постига своите цели.

Чрез учението за Троицата християнският свят се обединява с царете на земята и ще има един ум със звяра и ще се покланя на змея.

"и се поклониха на змея, защото даде власт на звяра; и се поклониха и на звяра, като казаха: Кой е като този звяр? Кой може да воюва против него? ... И ще му се поклонят всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на закланото Агне от основаването на света." (Откровение 13:4, 8)

КЛЕТКАТА НА ЛУЦИФЕР

Книгата на Живота може да съдържа само имената на онези, които се покланят на Единородния Син на Бога.

"Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живота." (1 Йоаново 5:12)

Почитането на Божия Син е поклонение на Същество, облягащо се изцяло на любовта на Отец, поради Неговата самоличност. Това е вечен живот. Ето защо Христос е пътят, истината и животът на Отца. И обратно, почитането на „Бог Син“ е поклонение на онзи, който се определя с присъщата си сила, мъдрост и мощ, приписвайки я само на Себе Си. Това е поклонението на змея и звяра, които са контролирани от Сатана.

Ако сте разбрали тези принципи до този момент, тогава сме готови да изследваме царството на божествения риск и истинската любов Агапе.

ГЛАВА 10

ПРИНЦИПЪТ НА СЕМЕНАТА

"Ще поставя и вражда между теб и жената, и между **твое** семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата." (Битие 3:15)

"А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, който е Христос." (Галатяни 3:16)

Библията идентифицира две семена (потомства), напълно развити и готови да произведат реколта. И Божият Син, и Сатана имат семе. Семето на Божия Син се корени в следните думи:

"Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми. Проповядвах правда в голямо събрание; ето, не въздържах устните си – ГОСПОДИ, Ти знаеш! Не скрих правдата Ти вътре във сърцето си, изявих верността Ти и спасението Ти, не укрих милостта Ти и истината Ти от голямо събрание." (Псалми 40:8-10)

ПРИНЦИПЪТ НА СЕМЕНАТА

"А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“" (Матей 4:4)

Семето на Сатана е противоположно на това. Неговото потомство презира Божия закон и се стреми да провъзгласи собствената си правда, както той я е определил. Семето на Сатана се стреми да живее само с хляб без Божието слово. Това семе на беззаконието се проявява по следния начин.

"Защото тайната на беззаконието вече действа, но не се открива докато не се отдръпне Онзи, който сега я възпира; и тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще премахне с дъха на устата Си и ще унищожи с явлението на пришествието Си," (2 Солунци 2:7-8)

"Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща." (Йоан 8:44)

Луцифер движел в пълна тайна плановете си. Въпреки цялото си знание изглежда, че той не си е представял, че Бог и Неговият Син могат да четат мислите му. Писанието ни говори за Божията способност да чете мислите и намеренията на сърцето.

"Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустър меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето." (Евреи 4:12)

Разбира се, терминът *Словото на Бога* е също позоваване на Христос. Докато бил на земята, Той демонстрирал тази способност да чете сърцата на хората.

"Но когато Исус разбра мислите им, им каза в отговор: Какво размишлявате в сърцата си?" (Лука 5:22)

БОЖЕСТВЕН РИСК

В псалмите също ни се казва:

"Ти знаеш сядането ми и ставането ми, разбираш мислите ми отдалеч."
(Псалми 139:2)

Отец и Неговият Син четат мислите на Луцифер. Те били напълно запознати с идеите му. В Духа Те чували всеки разговор, който Луцифер имал с ангелите. Те били свидетели на съмненията, които той засявал в умовете им. Със скръб Те станали свидетели на чувствата, които Луцифер подхранвал и желанието му да убие Божия Син.

Всички тези неща били скрити от ангелите. Те не знаели какво мисли Сатана. Ако Отец и Синът се били сблъскали с Луцифер, преди ангелите да разберат, че има проблем, Луцифер би могъл да предизвика съчувствието на ангелите и по-лесно да разработи плана си по представянето на Бог като осъждащ и контролиращ.

По-рано отбелязахме, че Духът, който произтича от Божия Син, е свобода. Той няма ограничения. (Йоан 8:32, 36). Единствената му принуда е любовта. (2 Коринтяни 5:14). На Луцифер било дадено да живее в тази рамка, без да бъде обуздаван. Виждаме това, защото духът на свободата в Христос, всъщност е закон.

"Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянства, който не е забравлив слушател, а изпълнител на делото, ще бъде блажен в това, което прави." (Яков 1:25)

Тук, в думата *свобода*, на гръцки, се използва същия корен, като в думата, която Йоан използва за описание на *свободата* в Йоан 8:36. Отново, същата тази дума е използвана и от Павел:

"Защото законът на животворящия Дух в Христос Исус ме **освободи** [Гр. 1659] от закона на греха и на смъртта." (Римляни 8:2)

ПРИНЦИПЪТ НА СЕМЕНАТА

Божият Син бил дал на Луцифер всичко, свободно. Луцифер живеел с живота, който бил в Божия Син. Христос споделял този живот с него. Луцифер не би могъл да има живот без Божия Син. Йоан нарича Исус Словото на живота (1 Йоан 1:1) и отново, както изследвахме, тези, които имат Сина, имат живот (1 Йоан 5:12).

Луцифер дължи всичко, което имал на Божия Син. Лъжата за безсмъртната душа може да заслепи читателите на Библията за истината, че Луцифер е вдишвал всеки дъх, миг след миг, защото Божият Син му го е давал свободно.

"Бог, който е направил света и всичко, което е в него, и тъй като е Господ на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове, нито са Му потребни служения от човешки ръце, като че ли има нужда от нещо, **понеже Сам Той дава на всички и живот, и дишане, и всичко.**" (Деяния 17:24-25)

Животът и диханието, които Бог дава на всички, не е еднократен дар, тъй като Павел продължава:

"**Защото в Него живеем, движим се и съществуваме;** както са казали и някои от вашите поети: „Защото дори Негов род сме.“" (Деяния 17:28)

Можем ли да схванем истинската същност на Божия Син, Който прочита желанията на Луцифер да убие Този, Който му дава живот всеки момент? От сърцето на Божия Син изтичат само живот и свобода като мощна река. В сърцето Му не съществува смърт, външно ограничение и принуждаваща сила.

Затова Божият Син е могъл да вдъхнови Давид да пише не само за собствения си опит, но и за преживяването на Божия Син, когато говори на Своя Баща:

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Дори да ходя през долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мен. Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават. Приготвяш трапеза пред мен пред лицето на враговете ми, помазваш с миро главата ми, чашата ми прелива." (Псалми 23:4-5)

Познавайки мислите на Луцифер, Отец и Синът знаели какъв ще бъде резултатът. Своенравните мисли на Луцифер били "началото" и Бог и Неговият Син знаели точно къде ще свърши то (Исая 46:10). Когато мислите на Луцифер се формирали в съзнанието му, семето е имало всички съставки в себе си. Никой друг не можел да види това семе освен Отец и Сина. Никой друг не знаел къде ще води този път, освен Отец и Сина.

Семето на Божия Син също е напълно оформено и вече е започнало да дава плод в небето, изразен в мир и спокойствие. Отец и Синът също са познавали плода на семето, което е било в Христос. Те също така биха могли да говорят за бъдещето в светлината на двете семена, семето на Христос и семето на Сатана, колкото и да е било трудно това бъдеще, понеже Те били развили такава близост и чувство за сигурност - изразени като Христос, обитаващ „в лоното на Отец“.

Това е разликата между божественото предумисляване и човешките възприятия за всезнанието. Божественото предумисляване познава плода на духовните семена, които са засадени в съзнанието на създадените същества. В човешкото учение за всезнанието отсъства принципа на семената; тя действа в стерилната среда на познаване на абсолютно всичко.

В рамките на небесния принцип за засаждане на семена и плододаване, един от най-големите проблеми на учението за всезнанието е, че ако Бог знае със сигурност, че Луцифер ще падне, преди да бъде създаден, тогава Самият Бог е създателят на Сатана, тъй като мисълта произхожда от Него. Това от своя страна трябва да Го накара да бъде отговорен за проблема с греха, защото Той е Този, Който от началото е могъл да го предвиди и очаква.

ПРИНЦИПЪТ НА СЕМЕНАТА

Бог има много точни познания за бъдещето, защото Той е създал Вселената и познава нейните механизми отблизо. Той също така може да чете мислите на Своите създания и следователно да знае последиците от тези мисли. Той също може нежно да провери решителността на волята на Своите създания чрез даване на Духа Си върху тях, за да прецени тяхната вътрешна реакция.

"Вятърът духа, където си иска, и чуваш шума му, но не знаеш откъде идва и накъде отива; така е всеки, който се е родил от Духа." (Йоан 3:8)

Всички тези неща осигуряват пропастта между истината за необятността на Божието знание и лъжата, че Бог знае абсолютно всичко. Тук имаме доказателства за неща, които не са влезли в съзнанието на Бог и следователно са неща, за които Той не е знаел:

"... и съградиха високите места на Ваал, за да горят синовете си в огън за всеизгаряния на Ваал — което не съм заповядал и не съм говорил, и **на ум не Ми е идвало!**" (Еремия 19:5)

Идеята да се жертват деца за грях никога не е влизала в съзнанието на Бог. Само този факт доказва фалшивото схващане за Бог, Който е развил идеята, че Неговата справедливост може да бъде удовлетворена само чрез убийството на собствения Му Син. Това никога не е влизало в съзнанието Му. Това, което Той знаел били рисковете от това на съществата да се даде свободен избор и вероятностите, които биха могли да възникнат.

Естествената реакция на християнския свят е да се отдръпне от мисълта, че Бог има пълен контрол. Той контролира чрез семенния принцип на растежа и реколтата. И все пак тази празнина, между Божиите огромни знания и лъжата за абсолютното познание, осигурява място за красивата реалност на божествения риск.

Бог и Неговият Син рискували с Луцифер и ангелите. Те засадили в тях семето на любовта, радостта, свободата, търпението и благословието. Те

БОЖЕСТВЕН РИСК

не им поставили ограничение, защото ангелите нямат естествено безсмъртие и следователно никоя от Божиите думи не би могла да се разбира като наложена. Те били тясно свързани с Бог и Неговия Син; те изявявали семето, което Отец и Синът били посадили в тях - до деня, в който в Луцифер не се открило беззаконие.

"Ти беше съвършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб." (Езекил 28:15)

Да намериш нещо е процес на откриване. Текстът не казва: „ докато не ти беше насадено беззаконие.“ Това е така, защото Луцифер бил направен съвършен. Затова е логично Бог и Неговият Син да открият беззаконие в Луцифер. Не са засаждали там нещо, нито са знаели със сигурност, че това ще се случи. Предоставяйки на ангелите свободата да избират, те осъзнавали риска, който поемали, но осигурили всичко необходимо, за да позволят благополучие и благословение.

Мнозина, които заемат позицията на атеизма, намират тази позиция за нетърпима. Идеята им е, че ако има Бог и Той е направил всичко, тогава е трябвало да го направи правилно и да се увери, че нищо лошо няма да се случи. По тази причина те изпитват известно задоволство, когато виждат, че християните държат учението за всезнанието, което им осигурява точно подходящата среда да отхвърлят Бог и да Го осъдят затова, че е позволил на греха да дойде във Вселената. Атеизмът е логичната антитеза на християнската доктрина за всезнанието. Божественият риск е логичният израз на един мъдър, вселюбящ, даващ свобода, Бог.

Християнството и атеизмът са в диалектически съюз. И двете започват с предпоставката, че Бог е знаел, че злото ще дойде на света. Християнството се опитва да оправдае Божиите действия, докато атеизъм ги осъжда. Всичко това може да бъде заобиколено чрез влизане в реалността на Божия принцип за семената и намиране на достъп до Агапе на Отца и

ПРИНЦИПЪТ НА СЕМЕНАТА

Сина. В името на любовта и желанието за свобода Бог е поел риска да създаде вселена със свободен избор.

Луцифер отхвърлил наследството си, излъгал се и избрал да вярва, че всички подаръци, които му се дават, всъщност са негови. Той презирал Този, Който му ги дава и искал да Го убие и да заеме Неговото място. Тези действия не са били в мислите на Отец, а следователно и в тези на Божия Син. Те не са си представяли злото, преди Луцифер да го е помислил. Били са наясно, че ако тяхното творение избере да бъде против Божията воля, това би означавало болка, скръб и смърт, но преди да са предприети действия не било известно какви ще бъдат резултатите.

След като Сатана започнал да се отдалечава от своята вярност към Бог и Неговия Син, станало по-ясно какво ще се случи. Когато Сатана решил да се противопостави на небето и да избере своя път, Бог знаел какъв точно ще бъде краят. Това е така, защото семето е било оформено и нямало да бъде променено. Било е определено(фиксирано) и трябвало да произведе като резултат съдържашото се в него.

Ако Сатана е бил единственият, който е поел по този път, плода на сатанинския план би могъл да бъде бързо установен. Реалността е, че дарбите, които Сатана получил, той насочил за съставянето на хитър и пресметлив план за сваляне на Божието управление, сеейки раздор и безпокойство в съзнанието на всички създадени същества. В основата на неговия план била новата му теория за справедливостта.

За да се задълбочим в тази част от историята на небето, ние ще помним този принцип, посочен в Писанието. Това е следващият слой от принципа на семената.

"Каквото е било, това и ще бъде и каквото е извършено, това и ще се извърши; и няма нищо ново под слънцето." (Еклесиаст 1:9)

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Каквото е, вече е било и каквото ще бъде, вече е било; и Бог издирва миналото." (Екlesiаст 3:15)

"А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена." (1 Коринтяни 10:11)

"Защото всичко, което е било писано отпреди, е било писано за наше поучение, за да можем ние чрез търпението и утехата на Писанията да имаме надежда." (Римляни 15:4)

Едни и същи семена дават едни и същи плодове. Ето защо войната, която се е състояла на небето, се повтаря на земята с все по-голяма и все по-голяма яснота. Докато четем историите от Библията, получаваме по-ясна представа за случилото се в небето. Чрез своето падение в грях земята се превърнала в сцена, на която тайните мисли на Сатана се проявяват напълно.

Красотата на принципа на семето е, че можем да проследим доказателствата, както за семето на Христос, така и за семето на Сатана, в действията на човешката раса, описани в Библията. Сатана бил убиец от самото начало. На това семе е било позволено да бъде засадено в живота на хора като Каин, Нимрод, Авесалом и други. Ще разгледаме тези истории, за да разберем ключовите моменти от първоначалната война в рая.

Когато Божият Син станал бебе във Витлеем, скритите принципи на двете семена били разкрити в много по-големи подробности. В проявеното желание на Ирод да убие бебето Исус (Матей 2:16), виждаме разкрити желанията да се убие Божия Син в началото (тогава скрити).

"И ще му се поклонят всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на **закланото Агне от основаването на света.**" (Откровение 13:8)

ПРИНЦИПЪТ НА СЕМЕНАТА

Както казахме по-рано в глава 5, в рамките на този принцип на семената можем да проникнем в събитията от зората на времето, тъй като семето винаги дава един и същи плод. Това е принципът, изразен в Исая 46:10; чрез принципа на семето Бог знае „края от началото“. Както дърветата на полето дават едни и същи плодове всяка година, така и историческите събития дават едни и същи плодове от семената, засадени в началото. Христовото раждане, живот и смърт в този свят ни разкриват неща, които са били държани в тайна от самото начало. Скритите неща на тъмнината се извеждат на светло.

"А на Този, който може да ви утвърди според моето благовестие и проповядването за Иисус Христос, **според откриването на тайната, която е била премълчавана от вечни времена, а сега се е явила** и чрез пророческите Писания според заповедта на вечния Бог е била известена на всичките народи за покоряването им на вярата," (Римляни 16:25-26)

В замислите и интригите на фарисеите имаме разкриването на действията на Сатана в стремежа да му унищожи Христос и Неговите последователи от самото начало до сега.

ГЛАВА 11

РАМКА НА БОЖЕСТВЕНИЯ МОДЕЛ И НЕЙНАТА ОПОЗИЦИЯ

Преди да разгледаме тези истории в Стария Завет, трябва да обърнем внимание на един друг слой. Става въпрос за два различни модела, създадени от реакцията на Божия Син и Сатана спрямо словото на Отец. Това е важно да се разбере, защото е част от процеса на засяване и се появява отново и отново в Писанието. Помислете за връзката, разкрита между Отец и Сина, в този пасаж.

"...за нас има само един Бог – **Отец, от Когото** е всичко, и ние за Него; и **един Господ – Исус Христос, чрез когото** е всичко, и ние чрез Него."

(1Коринтяни 8:6)

Божият Син свободно и радостно се подчинява на Своя Баща. Думите и действията на Отец преминават през Сина. Бащата е източникът, а Синът е каналът. Всички неща са ОТ Бащата и всичко е ЧРЕЗ Сина. Този процес води до следните резултати:

РАМКА НА БОЖЕСТВЕНИЯ МОДЕЛ И НЕЙНАТА ОПОЗИЦИЯ

"...който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество ..." (Евреи 1:3)

Славата на характера на Отец става по-ярка, когато се предава чрез Неговия Син. Това е естественото развитие на мислите на Отца, засадени в сърцето на Неговия Син. Синът увеличава това, което прави Неговият Баща. Той го прави по-голямо и по-ярко. Говорейки за Христос, Библията казва:

"ГОСПОД благоволи заради правдата Си да възвеличи закона и да го направи почитан." (Исая 42:21)

Исус увеличава закона на Своя Отец чрез Своя живот, думи и дела. Тъй като Той казва "Амин" на Своя Отец, мислите и думите на Отец се разширяват чрез Неговия Син. Именно заради този принцип Христос може да каже на Своите ученици:

"Истина, истина ви казвам: който вярва в Мен, делата, които върша Аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши; защото Аз отивам при Отца." (Йоан 14:12)

Докато последователят на Христос казва „Амин“ на това, което Христос иска от него, принципът на увеличението се разширява допълнително, за да могат да се извършват по-големи дела. Не е ученикът, този който претендира за заслугите за делата, защото това е направено в Него от Христос и Отец е този, който работи в Христос. Това създава каскадно разширяване на небесното царство. За по-подробно обяснение на Божествения модел, моля, прочетете малката книга *Божественият модел на живота*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com.

В Божествения модел няма напрежение между източника и канала. Този принцип се прилага във всички аспекти на Божието царство. Тъй като каналът се доверява на източника, има само съвършен мир. Това е така, защото каналът идва от източника и почива в тази идентичност.

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Ще опазиш в съвършен мир здравия по дух, защото на Теб се уповава."
(Исая 26:3)

Вторият принцип на Божествения модел е, че източникът обикновено е невидим, докато каналът го прави видим.

"Той [Христос] е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение;" (Колосяни 1:15)

Христос, като Божието Слово, е мисълта на Отца, проявена за всички (Йоан 1:1, 14). Моделът се възпроизвежда на много места в нашия свят. Като интелигентни същества ние изразяваме своите вътрешни мисли чрез думи, превръщайки процеса ни на комуникация от невидим източник, изразен чрез видим (звуков канал).

Това ще бъде важно да се има предвид, докато продължаваме. Моделът, по който действа Сатана, може най-добре да бъде описан в западната мисъл като теза и антитеза, водещи до синтез, понякога наричан *хегелова диалектика*. В източната мисъл можем да изразим това като Ин и Ян в окръжността. Принципът на противоположностите сливащи се чрез конфликти, дебати, спорове и война. Този модел е установен от думите на Сатана.

"А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния!" (Исая 14:13-14)

Сатана искал да има свой собствен трон; искал да бъде идентичен с Бог. Това създава два източника. Наличието на два източника автоматично създава напрежение. Кой ще бъде първи и кой ще бъде втори? Те не биха могли да бъдат първи и втори, те трябвало да бъдат мистично слети като противоположности (антиподи).

РАМКА НА БОЖЕСТВЕНИЯ МОДЕЛ И НЕЙНАТА ОПОЗИЦИЯ

Принципът на противопоставяне е толкова естествен за нас. Всички демократични правителства имат избрана опозиция срещу правителството. Правителството и опозицията са слети заедно като един парламент.

Като обикновен експеримент можем да си представим как действа умът на Божествения модел за разлика от опозиционната система на Сатана. Вземете например въвеждането на думата:

СВЕТЛИНА

В Сатанинската система вие естествено ще помислите за думата:

ТЪМНИНА

Но в системата на Божествения модел това би действало така:

СВЕТЛИНА → ЯРКА СВЕТЛИНА

Сатанинската система работи с противоположности. Божията система функционира чрез увеличаване. Това става важно, когато преминем към следващата ни тема и войната, която се е провела в рая.

ГЛАВА 12

ХАРМОНИЯТА НА СПРАВЕДЛИВОСТТА И МИЛОСТТА

Както обсъждахме по-рано, Сатана стигнал до там, че започнал да вижда дарбите дадени му от Христос, като естествено притежавани от него самия. Той започнал да се възмущава от Божия Син и в крайна сметка планирал да Го убие. Как Сатана планирал атаката може да се види най-вече в историята за Даниил, хвърлен в ямата с лъвовете и тази за Авесалом.

Както говорихме в глава 6, Сатанинското убеждение, че животът му идва от него самия променило начина по който той възприема закона. Тук започват да се проявяват злините.

"Може ли да има нещо общо с Теб престолът на беззаконието, което замисля зло чрез закона?" (Псалми 94:20)

Мислите, които Сатана започнал да изпитва към Божия Син, се насочили към насилие.

ХАРМОНИЯТА НА СПРАВЕДЛИВОСТТА И МИЛОСТТА

"От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши;" (Езекил 28:16)

Мисълта за насилие е израз на противопоставяне. Сатана вярвал, че животът и силата, които притежавал, са негови. Той чувствал, че Божият Син застава на пътя му. Имал мисли да използва предполагаемата си присъща сила, за да надвие Божия Син. И все пак той трябвало да намери някакъв начин за улавяне на Божия Син. Можем да сглобим парчетата в историята на Даниил.

"Дарий намери за добре да постави над царството сто и двадесет сатрапи, които да бъдат по цялото царство, и над тях — трима началници, един от които беше Даниил, за да им дават тези сатрапи отчет, за да не губи царят. **Тогава този Даниил се отличаваше от другите началници и сатрапите, защото в него имаше превъзходен дух; и царят намисли да го постави над цялото царство.** Тогава началниците и сатрапите търсеха да намерят повод за обвинение против Даниил относно делата на царството; но не можаха да намерят никакъв повод или вина, защото той беше верен и в него не се намери никаква грешка или вина. **Тогава тези мъже казаха: Няма да намерим никакъв повод против този Даниил, освен ако намерим нещо против него в закона на неговия Бог.** Тогава тези началници и сатрапи се спуснаха при царя и му казаха така: Царю Дарий, да си жив до века! **Всички началници на царството, заместниците и сатрапите, съветниците и управителите се съветваха, царят да издаде указ и да се утвърди забрана, че който, до тридесет дни, би отправил някаква молба към който и да било бог или човек освен към теб, царю, да бъде хвърлен в рова на лъвовете.**" (Даниил 6:1-7)

„Превъзходен дух имаше в Даниил.“ Това е отражение на превъзходния Дух в Божия Син. Христос бил поставен над цялото царство. Виждаме, че онези, които са непосредствено под ръководството на Даниил, не са се изправили директно срещу него и не са му причинили вреда, но са отишли при царя с

БОЖЕСТВЕН РИСК

молба, която изглеждала като намерение да се почете царят. Те искали да издадат декрет, че никой не трябва да се моли на никой бог, освен на царя. Този указ изглеждал като възвеличаване на царската позиция, той бил насочен към унищожението на Даниил.

В случая с Божия Син, Сатана и тези с него използвали различен метод за създаване на същия ефект като случилото се с Даниил. Това се среща в историята за Авесалом:

"И Авесалом ставаше рано и заставаше отстрани на пътя за портата. И всеки, който имаше дело, за което идваше при царя за съд, Авесалом го извикваше и казваше: Ти от кой град си? А той казваше: Слугата ти е от едно от израилевите племена. Тогава Авесалом му казваше: Ето, делото ти е добро и право, но от страна на царя нямаш никого, който да те изслуша. И Авесалом казваше: О, да бях поставен аз за съдия на страната, да идва при мен всеки, който има дело или съд, и аз щях да му отдавам правото! И когато някой се приближаваше да му се поклони, той простираше ръката си и го хващаше, и го целуваше. По този начин постъпваше Авесалом с всеки израилтянин, който идваше при царя за съд. Така Авесалом крадеше сърцата на израилевите мъже." (2 Царе 15:2-6)

Името Авесалом означава *баща на мира*, но под това име се криел характер на омраза и война. Авесалом искал баща му да накаже неговия полубрат Амнон, който изнасилл сестрата на Авесалом, Тамар. Тъй като цар Давид не изпълнява присъда срещу Амнон, Авесалом започва да презира баща си и решава да го сваля от власт. Авесалом взел нещата в свои ръце и езекутирал Амнон със справедливостта, която смятал за подходяща. След това се заел да спечели сърцата на царство Израил.

"Но Авесалом настоя и той позволи да отидат с него Амнон и всичките царски синове. А Авесалом заповяда на момчетата си и каза: Гледайте сега, когато сърцето на Амнон се развесели от виното и **когато аз ви кажа:**

ХАРМОНИЯТА НА СПРАВЕДЛИВОСТТА И МИЛОСТТА

Ударете Амнон! — тогава го убийте. Не се страхувайте; не съм ли аз, който ви заповядвам? Бъдете силни и храбри! И слугите на Авесалом направиха на Амнон, както беше заповядал Авесалом. Тогава всичките царски синове станаха и всеки възседна мулето си и побягна." (2 Царе 13:27-29)

Сатана, който първоначално бил Луцифер, недоволствал от факта, че Божият Син бил издигнат над него. Той почувствал това като несправедливост спрямо него самия, и решил да свали Божия Син. Неговият Отец дал на всички да разберат, че всички ангели трябва да се покланят на Божия Син.

И когато Той въведе Неговия върховен Син на света, Бог каза: "Нека всички Божии ангелите да Му се покланят." Евреи 1:6 (Нов жив превод)

Този пасаж се отнася за Христовото идване на земята, но според принципа на семето това ни връща към началото на войната в небесата.

"за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил." (Йоан 5:23)

Луцифер отказал да се подчини. Той се бил определил за свалянето на Божието царство. Спечелил много от ангелите на своя страна. Точно както в историята за Авесалом, въпросът бил по отношение на правосъдието..

"И Авесалом казваше: О, да бях поставен аз за съдия на страната, да идва при мен всеки, който има дело или съд, и аз щях да му отдавам правото!" (2 Царе 15:4)

Намекването на Авесалом било, че царят не осигурява справедливост за своите поданици, но това твърдение е невярно. По-рано в книгата на Самуил четем:

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Така Давид царуваше над целия Израил; и Давид вършеше правда и правосъдие за целия си народ." (2 Царе 8:15)

Давид осигурявал справедливост на своите поданици, но това не била справедливостта, която Авесалом смятал, че е необходима. Давид показвал милост, защото Божията милост била с него и тя установила царството му:

"Той ще построи дом за Името Ми и Аз ще утвърдя престола на царството му до века. Аз ще му бъда Отец и той ще Ми бъде син. Ако извърши неправда, Аз ще го накажа с тоягата на мъжете и с ударите на човешките синове, **но милостта Ми няма да се оттегли от него**, както я отнех от Саул, когото магнах отпред теб. **И домът ти и царството ти ще се утвърдят пред теб до века; престолът ти ще бъде утвърден до века.**" (2 Царе 7:13-16)

Авесалом не искал царство, изградено върху справедливост, която показва милост. Той искал правосъдие, което безмилостно да ексекутира нарушителите. Както виждаме в историята за Даниил, точно третото лице във властта на царството, след царя и човекът, който бил неговата дясна ръка, бил този, който въвел смъртно постановление за нелоялност към царя. Луцифер започва да агитира за една нова теория за справедливостта, която изисква наказание за престъпника. Това била злината, която той извършвал чрез закона.

Божият закон е закон на живота и свободата. Тъй като Отец бил единственият, Който по своята същност е безсмъртен и Неговият Син притежава това безсмъртие чрез Неговата любов и почит към Своя Отец, на всички останали ангели този живот бил даван чрез Божия Син, миг след миг.

Луцифер преформулирал закона като един кодекс, на който ангелите трябва да се подчиняват и който не се подчинява трябва да бъде

ХАРМОНИЯТА НА СПРАВЕДЛИВОСТТА И МИЛОСТТА

наказан. Това е, което той наричал справедливост. Това е различно от Божието правосъдие. Забележете внимателно следния текст.

"Правда и съд са основата на престола Ти; милост и истина ходят пред лицето Ти." (Псалми 89:14)

Този библейски текст е класическа ивритска структура на изреченията. Второто изречение е разширение на първото. Той повтаря и увеличава принципите на първата част. Ето как работи Божественият модел. Отделно от това, английската пунктуация също осигурява този принцип. Знакът точка и запетая след думите *престола Ти* означава, че следващото обяснява какво е пред точката и запетаята.

1. Справедливостта и съдът са обиталището на престола ти

Равно на

2. Милостта и истината ще отидат пред лицето ти

Това, което се казва, е, че справедливостта се изразява като милост, а съдът се изразява като истина. Това напълно пасва на Божествения модел. Справедливостта е правилното нещо, което трябва да се извършва, а правилното нещо, което Бог извършва е да показва милост.

Луцифер използва опозиционната си рамка, за да направи справедливостта противоположна на милостта. Справедливостта означава наказание и ако се изисква - смърт. Милосърдието означава отлагане на наказанието или прехвърляне на наказанието върху друг. Сатана въвел идеята, че всеки грях трябва да бъде наказан и че ако Бог прости наказанието, тогава Той няма да бъде Бог на истината и справедливостта.

Виждаме в историята за Авесалом, че той успял да открадне сърцата на народа Израил.

Така Авесалом открадна сърцата на израилтяните. 2 Царе 15:6

БОЖЕСТВЕН РИСК

По същия начин Луцифер успял да насочи всички ангели към този нов начин за справяне със справедливостта и милостта. За тях било напълно логично, че истинската чест на Бог означава, че трябва да има смъртен указ за онези, които безчестят Отец. Те гледали на Сатанинската логика като нещо което отдава чест на Бога, без да осъзнават, че това подкопава Божието управление.

Този принцип, който Сатана въвеждал, беше отворителен за Бог. Неговият характер бил милостив, жалостив, дълготърпелив и изобилстващ с доброта и истина. (Изход 34:6).

Както виждаме в историята за Даниил, не царят е въвел смъртния указ за нелоялност, а третият човек в царството и някои от тези под него.

Бог не е автор на смъртта. Смъртта е враг на Бог; смъртта е в опозиция на закона на живота, свободата и независимостта. Ако Божият закон е съдържал в себе си указ за смъртта, тогава не би могло да има свобода, а само едно страшно очакване за наказание, при неуспех да постъпите правилно.

Библията представя Сатана като този, който има господството и силата на смъртта, а не Бог.

"И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола," (Евреи 2:14)

Именно към тази тема трябва да се обърнем в следващата глава. Всички сме научени, че Божията справедливост изисква смъртта на престъпника. Истината е, че това е Сатанинската правосъдна система, наложена върху Божия закон. Законът на живота и свободата никога не би могъл да се свърже със смъртта. Божията справедливост има за цел да покаже милост. Сатана направил справедливостта и милостта да бъдат

ХАРМОНИЯТА НА СПРАВЕДЛИВОСТТА И МИЛОСТТА

противопоставени една на друга. Той преформулирал закона по такъв начин, за да убеди небесните ангели, че грехът трябва да бъде наказан със сила и че това трябва да подобри управлението на Бог.

ГЛАВА 13

ГОСПОДСТВОТО НА СМЪРТТА

Сега нека отидем до крайния резултат на двете семена. Плодът на семето в Христос е живота: свободен, отворен, неограничен, радостен, безграничен живот. Божият Син е живота. Неговата детска вяра и любов към Неговия Баща е крайгълният камък в живота на всяко морално същество във Вселената. Чуйте думите на Спасителя - те са само живот.

"Исус ѝ каза: Аз съм възкресението и живота; който вярва в Мен, ако и да умре, ще живее;" (Йоан 11:25)

Синът на Блажения се противопоставя на този, който убива и погубва:

"Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби. **Аз дойдох, за да имам живот** и да го имат изобилно." (Йоан 10:10)

Толкова красив е характерът на Исус, че Неговото откровение за Отца всъщност премахнало смъртта.

"но която сега откри чрез явяването на нашия Спасител Христос Исус, Който унищожи смъртта и извади на светлина живота и нетлението чрез благовестието," (2 Тимотей 1:10)

ГОСПОДСТВОТО НА СМЪРТТА

Ако Исус е премахнал смъртта, тогава е невъзможно за Него да се ангажира или да разкрива нещо, което е премахнал. Как Исус е премахнал смъртта? Чрез светлината на Евангелието?

Какво е Евангелието?

„Началото на Евангелието на Исус Христос, Божият Син.“
(Марк 1:1)

Божият Син е Евангелието. Какво направил Божият Син?

"Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша."
(Йоан 17:4)

Божият Син прославил Своя Баща, което означава, че Той е разкрил характера на Отец пред света. Спомнете си как Той казва на Филип: „Този, който Ме е видял, е видял Отца.“ (Йоан 14: 9) . Това разкритие на характера на Бог е премахнало смъртта. Това трябва да е така, защото Исус казал, че е завършил делото, което Отец Му е дал да направи, преди да умре на Кръста.

Точно след тази молитва Исус казал на тълпата:

"Но сега е вашият час и властта на тъмнината." (Лука 22:53)

Законът на живота, даването и благославянето нямало да престанат. Христос обича враговете Си и им прощава до самия край. Това показва неизменната същност на Божия закон. Когато Исус казва „Отче, прости им“, Той показва, че никога няма да промени характера Си. Той никога не би ударил враговете Си; само би ги обичал и прощавал и ще им позволи да получат последиците от собствения си избор, както видяхме при разрушаването на Йерусалим, 40 години след Неговата смърт.

БОЖЕСТВЕН РИСК

Божият закон е закона на любовта, свободата и изобилния живот. Той е закона за прошката и милостта. Това е семето, което пребъдва в сърцето на Христос. Където и да е засадено, то ще даде този плод.

Сатана се превърнал във враг на Бог, като изговорил лъжите за характера Му. Когато Сатана представил своите идеи за справедливост и извършил зло, преформулирайки Божия закон като инструмент, който изисква смърт, това предизвикало война на небето - война на думи. Много ангели застанали на страната на Луцифер и се опитали да реформират Божието управление. Но Сатана, дълбоко в себе си, използвал тази идея като параван, за да убие Божия Син. Подобно на историята за Даниил, той искал да хване Христос по отношение на закона на Неговия Бог. Сатана познавал характера на Бог. Казва ни се:

"Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и Аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни." (Езекил 28:14)

Огнените камъни представляват присъствието на Бог в душата. Ние сме наричани живи камъни и присъствието на Бог е като огън. Сатана познавал характера на Бог и очаквал, че ако би могъл да изфабрикува Божия закон като нещо, което изисква смърт, а след това да накара хората да прегрешат, тогава би могъл да обвини Бог, че за да ги спаси, изисква някой равен на Бог да плати цената.

Планът на заместническото изкупление е замислен в съзнанието на Сатана като план за убийството на Христос.

Това бил класически план за заложници. Сатана използвал Божия закон, за да построи клетката и да залови заложниците си.

"и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея." (Римляни 7:10-11)

ГОСПОДСТВОТО НА СМЪРТТА

Павел установил, че заповедта е за смърт поради греха; грехът, който Сатана е измислил в началото.

"И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюваше заедно със своите ангели," (Откровение 12:7)

Знаейки какво има в съзнанието на Сатана, Бог много пъти умолявал Луцифер да се отклони от посоката, към която бил поел. Виждаме този принцип, проявен в това как Бог е търсел Израил.

"А за Израил казва: „Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен и opak.“ (Римляни 10:21)

Това би направил всеки баща, който обича децата си. Бог обичал сина си Луцифер и искал да го спаси.

"ГОСПОД ми се яви отдалеч и каза: Да, с вечна любов те възлюбих и те привлякох с милост." (Еремия 31:3)

Отец обяснил на ангелите, че е направил Сина Си равен със Себе Си и че думите на Неговия Син трябва да се следват като такива от самия Него.

"А за Сина казва: „Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скиптърът на Твоето царство е скиптър на правота." (Евреи 1:8)

"Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил." (Йоан 5:22-23)

"Кой е лъжецът, ако не този, който отрича, че Исус е Христос? Той е антихристът, който отрича Отца и Сина." (1 Йоаново 2:22)

Това са вечни принципи; те са част от закона на живота. Те са в основата на войната, която започнала в небето. За съжаление Сатана отказал да се покае

БОЖЕСТВЕН РИСК

за недоволството си по отношение на Христос. Вместо да се покланя на Божия Син, той искал Божият Син да му се покланя.

"Всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш!" (Матей 4:9)

Спомняме си, че това, което се проявява на земята, е откровение за случилото се от самото начало. Сатана разкрил какво имало в сърцето му, когато изкушавал Христос. Той разкрил семето в душата си. Искал да заеме мястото на Христос и да бъде почитан. След това се надявал да убие Христос и да изтрие паметта Му завинаги. Знаем това от начина по който Сатана убил Христос на кръста и след това се опитал да го задържи в гроба завинаги.

Цялата тази реалност първоначално била скрита в сърцето на Сатана. Дори самият Сатана в началото не е разбирал напълно степента на това към което се бил насочил. След като Бог му разкрил, че животът идва само чрез Неговия Син, той и неговите ангели трябвало да вземат решение.

Много от ангелите застанали на страната на Луцифер. Има една диря (улика) в историята за Ирод и танците на Иродиадина дъщеря. Иродиада искала да убие Йоан Кръстител. Тя била планирала дъщеря ѝ да танцува и знаела, че на дъщеря ѝ ще бъде предложен подарък. Желанието ѝ да убие пророка било скрито. Тя представя скритите мотиви на Сатана. Царят представлява Сатанинската управленческа и политическа стратегия. Танцуващата Саломе представлява желаната цел. Когато царят под влиянието на виното направил предложението си, той казал:

"самата дъщеря на Иродиада влезе и танцува, и угоди на Ирод и на седящите с него; и царят каза на момичето: Искай от мен, каквото желаш, и ще ти го дам! И ѝ се закле: Каквото и да поискаш от мен, **ще ти дам, даже до половината на царството ми.**" (Марко 6:22-23)

ГОСПОДСТВОТО НА СМЪРТТА

Ирод представлява враждебни на Божието царство елементи. Изразът "до половината на царството ми" не е случаен, а режисиран от Сатана и следователно част от методите му. Същият израз се появява и в историята за Естир.

"И царят ѝ каза: Какво ти е, царице Естир? И какво е желанието ти? И до половината от царството ще ти се даде!" (Естир 5:3)

Това предложение се повтаря на Естир от царя още два пъти. (Естир 5:6; 7:2). Тази история има подобен елемент в това, че Аман носи скрит мотив да унищожи Мардохей. Царят е нетърпелив да даде подарък на младата си съпруга. Но тук младата жена действа, за да спаси онзи, който представлява Христос, за разлика от Саломе, която става агент за убийството на Йоан Кръстител. Във всеки случай темата е подобна и съдържа този модел на млада жена, на която се предлага до половината от царството на царя.

Сатана бил готов да убие половината от Вселената, за да осигури целта си за всеобщо господство. Тази идея има съвременен израз в неотдавнашната поредица Авенджър, където персонажът Танос (смърт) унищожава половината от Вселената, за да осигури всеобщо господство.²⁹

Това предполага, че половината от ангелите са били с Христос, а половината са били със Сатана. След като създал клетката внушавайки, че Божията справедливост изисква смърт, той се опитал да пороби ангелите под влиянието си като им казал, че Бог няма да им прости, заради това че са застанали на страната му. Имаме още едно загатване за това в начина по който той постъпил с Каин. След като подтикнал Каин към убийството на Авел, той го заключил в клетката си, като го убедил, че Бог няма да му прости.

²⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/The_Infinity_Gauntlet

БОЖЕСТВЕН РИСК

"И рече Каин Господу: Престъплението ми е по-голямо отколкото да бъде простено." (Битие 4:13, Цариградски превод)

Това е семето на Сатана. Той произвежда едни и същи плодове и работи по същия начин. Животът на Каин разкрива какво е направил Сатана с ангелите. Казал им е, че Бог няма да им прости.

Това била точката на пълното и окончателно превръщане на Луцифер в Сатана, Обвинителя. В този момент той запечатал съдбата си. Той знаел, че характерът на Бог е любов. Знаел, че Бог е милостив. Ние го разбираме от историята за Йона, където Йона е разочарован, че Ниневия не е унищожена.

"И се помоли на ГОСПОДА и каза: О, ГОСПОДИ, не беше ли това думата ми още когато бях в страната си? Затова побързах да бягам в Тарсис, защото знаех, че Ти си Бог милостив и състрадателен, дълготърпелив и многомилостив, и се разкайваш за злото." (Йон 4:2)

Сатана напълно нарушил закона на любовта. Знаел, че Бог ще прости, но излъгал и казал на своите ангели, които гледали към него, че Бог няма да прости. Това ги потопило в тъмнината и властта на Сатана. Виждаме този принцип, изразен в обратна посока, както следва:

"... да им отвориш очите, за да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога и да приемат опрощаване на греховете и наследство между онези, които са осветени чрез вяра в Мен." (Деяния 26:18)

Сатана нарушил закона, като казал, че Бог няма да прости. Това е семето на Сатана и всички, които повтарят тази идея, че Бог няма да прости, престъпват Божия закон - закона на живота и свободата.

Тези ангели, които са повярвали в лъжата на Сатана, запечатали и своята съдба. Нямало надежда да им бъде простено, защото те не вярвали, че Бог ще прости и затова никога не поискали това.

ГОСПОДСТВОТО НА СМЪРТТА

Библията казва, че Отец е винаги милостив. Неговата милост никога не свършва.

"Славете ГОСПОДА, защото е благ — **защото милостта Му е вечна!** Славете Бога на боговете — **защото милостта Му е вечна!** Славете Господа на господарите — **защото милостта Му е вечна!** Който единствен върши велики чудеса — **защото милостта Му е вечна!** Който с мъдрост направи небесата — **защото милостта Му е вечна!**" (Псалми 136:1-5)

Бог винаги е готов да прости, но тези, които стигат до убеждението, че Той няма да прости, съгрешават против душите си и ще умрат; и това е само защото никога няма да поискат прошка. Божието опрощение носи живота и характера на Христос, който ни лекува и възстановява и възвръща правото ни на живот. Само когато поискате, ще получите. Ако ядете от плодовете на това дърво, създадено от Сатана, непременно ще умрете. Ако вярвате, че в Божия характер съществува идея, че Той може да стигне до място, където няма да прости, тогава вие ще умрете. Това е господството на смъртта. Това е силата на Сатана над душата.

Най-голямата победа на Сатанинската стратегия е да убеди вселената, че Бог е Бог на смъртта и че Той ще използва сила, за да накаже, и ако е необходимо, да убие тези, които постоянно се бунтуват. Библията ни казва:

"Защото ние със сигурност ще умрем и сме като вода, разлята по земята, която не може да се събере отново. **И Бог не отнема живот**, а измисля средства, така че изгнаникът да не остане отхвърлен от Него." (2 Царе 14:14)

Този стих е ценен, защото е свързан с историята за Авесалом. Ние помним, че Давид не наказал сина си Амнон, за изнасилване на Авесаломовата сестра, по начина, по който Авесалом искал. Авесалом взел нещата в свои ръце и убил своя полубрат Амнон за неговото

БОЖЕСТВЕН РИСК

дело. Давид прогонил сина си Авесалом за това че е убил Амнон. В опит да помири Давид и Авесалом, Йоав, главнокомандващият армията на Давид, съставя план да изпрати една жена при Давид да се жалва пред него за неин предполагаем случай, който бил същия, както при Амнон и Авесалом. Давид разбрал плана веднага, но жената го призовала да постъпи правилно като му казала, че *Бог не отнема живот, а се стреми да възстанови прогонените Си*. Чрез тази смирена жена Бог формулирал една от най-дълбоките небесни истини.

В системата на Божествения модел свободният живот и смъртта никога няма да се хармонизират. Свободата и страхът никога не могат да съществуват едновременно. Бог е любов (1 Йоан 4:8) и когато познаем тази любов, тогава целият страх е изгонен (1 Йоан 4:18). Няма страх в любовта (Агапе). Но в смъртта има страх. Следователно Бог не може да има нищо общо със смъртта.

"Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта." (1 Коринтяни 15:26)

"да ни даде, на нас, които сме освободени от ръката на неприятелите ни, да Му служим без страх," (Лука 1:74)

Смъртта е в господството на Сатана. Създадена е от него, като чрез закона е разработил фалшива правосъдна система, убеждавайки мнозина, че нарушаването на закона трябва да бъде наказано. Тежките престъпления трябва да бъдат наказани със смърт. Сатана замислил идеята за смъртта чрез желанието си Божият Син да не съществува повече. Той си представял Вселената без Него. Това отворило врата към принципа на смъртта.

За съжаление, единственият начин Вселената да открие плановете на Сатана, бил Божият Син да му позволи да ги реализира. Разпятieto на Исус е разкриването на убийственото семе, което се е намирало в сърцето на Сатана от самото начало.

ГОСПОДСТВОТО НА СМЪРТТА

Когато истинският характер на Отца се разкрие и Вселената направи своя избор по отношение на Бога, на когото служат, всяко коляно ще се наведе и ще признае, че Исус Христос е Господ за слава на Бог Отец. Някои ще правят това от любов, а други с плач и скърцане на зъби.

Тогава смъртта и адът ще бъдат унищожени. Авторът на смъртта и тези, които са му повярвали, ще бъдат смазани под тежестта на собствената си вина. Огън ще гори в сърцата им при осъзнаването, че са загубили вечността и нямат кого да обвинят освен себе си.

"И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт."
(Откровение 20:14)

Подобно на земетресението когато Христос умрял на кръста, така земята отново ще избухне, проявявайки насилствените, омразни мисли на проклетите и ще ги погълне. Самата земя ще повърне своите обитатели (Левит 18:25). Нарушилите вечния завет ще бъдат изгорени, корен и клони. (Исаия 24:5-6; Малахия 4:1-2).

ГЛАВА 14

ПАДАНЕТО НА ЛУЦИФЕР И НЕГОВИТЕ АНГЕЛИ

Нямало логична причина Сатана да избере пътя, който избрал. Той знаел, че Бог е любящ, милостив и прощаващ. Знае, че Божият Син го е създал както и всички ангели и вселената. Неговото умишлено отхвърляне на реалността не може да бъде обяснено. Това е тайната на беззаконието. Как може този красив, нежен ангел, наречен Луцифер, да стане Сатана? Няма обяснение защо Сатана е избрал да търси убежище в лъжи, измами и насилие.

Сатана трябва да се е разтреперил за момент, че е готов да говори такива лъжи за Божия характер. В живота на Каин виждаме зашеметяването и разтърсването, което преживява, вървейки по пътя на Сатана. Той разкрива вътрешния смут и несигурност, страх и депресия на Сатана, в резултат на загубената му самоличност.

Чудил ли се в началото дали да се захване с плана си? Щял ли да се ангажира напълно с война срещу Бог и Неговия Син?

"Защо се разяряват езичниците и народите замислят суета? Земните царе застават и управниците се съветват заедно против ГОСПОДА и против

ПАДАНЕТО НА ЛУЦИФЕР И НЕГОВИТЕ АНГЕЛИ

Неговия Помазаник, и казват: Нека разкъсаме връзките Им и въжетата Им нека отхвърлим от себе си!" (Псалми 2:1-3)

В тази дълбока тъмнина, пръсната от Сатана върху ангелите, Бог направил светлината на истината да засияе в лицето на Неговия Син.

"Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос." (2 Коринтяни 4:6)

Този текст е израз на семето в Божия Син. Той винаги е светлината; Той винаги е истината на Отца и винаги е пътя към Отца. Божият Син пристъпил в тъмнината, за да говори за Божията любов, милост и благодат.

Думите му били като меч от устата Му, а очите Му - пламенен огън. Славата на Господ била надежда и радост за ангелите, които вярвали в Него, но Той бил като поглъщащ огън (Изход 24:17) в очите на онези ангели, които вярвали в лъжите на Сатана. В тъмнината дошла светлина и словото на Божия Син донесло разделение между последвалите Сатана и останалите с Бога.

"Реки издигнаха, ГОСПОДИ, реки издигнаха гласа си, реки издигнаха вълните си. ГОСПОД във висините е по-силен от грохота на големи води, от мощните вълни на морето." (Псалми 93:3-4)

"И змията изпусна от устата си вода като река след жената, за да направи да я завлече реката." (Откровение 12:15)

"И ще се убоят от името Господне на запад, И от славата му на изток слънца: **Когато врагът нападне като река, Духът Господен ще възвиси хоругва против него.**" (Исая 59:19, ЦП)

Писанието представя думите на врага като потоп, който идва да отнесе верните. Змията чрез лъжите си искала да отнесе всички ангели, но Божият

БОЖЕСТВЕН РИСК

Син разкрил славата на Отца като ярка светлина и това предизвикало раздяла на водите между ангелите, които останали горе, и ангелите, които слезли долу. (Битие 1:6-7).

За горчиво разочарование на Сатана, само една трета от ангелите избрала да се ангажира напълно с война срещу Бога и Неговия Помазаник.

"И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето, щом роди." (Откровение 12:4)

Във видение Йоан видял символите на жената, която щяла да роди семето на Христос. Въпреки, че символите на змея и звездите, пророчески, чрез Рим, се отнасят за Сатанинското дело за унищожаване на някои от ръководителите на Божия народ, те също така предоставят препратка към оригиналното семе, причинило този процес в рая.

Сатана бил казал на ангелите, че Бог няма да им прости и една трета от ангелите му повярвали и влезли в клетката на смъртта с него.

"И ангелите, които не опазиха подobaващото им първенство, а напуснаха своето собствено жилище, Той държи под мрак във вечни връзки за съда на великия ден;" (Юда 1:6)

Причината, поради която се казва, че Бог запазва тези ангели във „връзки“ на „мрак“, е защото Сатана им е попречил да повярват, че могат да се върнат при Бог. Както споменахме в предишната глава:

"... да им отвориш очите, за да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога и да приемат **опрощаване на греховете** и наследство между онези, които са осветени чрез вяра в Мен." (Деяния 26:18)

ПАДАНЕТО НА ЛУЦИФЕР И НЕГОВИТЕ АНГЕЛИ

"Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери." (Матей 7:2)

Властта на Сатана била във веригите на тъмнината, че те НЕ биха получили прошка за греховете. Така че те можели само да очакват наказанието, което вярвали, че Бог трябва да изпълни.

"Защото, ако съгрешаваме самоволно, след като сме приели познаването на истината, не остава вече никаква жертва за грехове, а **едно страшно очакване на съда и на едно огнено негодувание, което ще изпояде противниците.**" (Евреи 10:26-27)

Една част от подведените ангели се върнали при Бог (разликата между половината напуснали царството в началото и една трета, които последвали Сатана завинаги). Те отказали да приемат лъжата, че Бог няма да прости. Прегърнали Божия истинен, милостив и любящ, характер. Въпреки, че не можели да отговорят на всичките обвинения на Сатана те сами решили да останат верни на Бога. Когато Исус умрял на кръста, Сатанинските планове били разкрити и ангелите най-накрая се сдобили с отговорите които търсели.

"и чрез Него да **примири със Себе Си** всичко — било на земята, **или на небето** — като вдвори мир чрез кръвта, пролята на Неговия кръст." (Колосяни 1:20)

Когато Христос умрял, на небето също имало кой да се помирява с Бога. И накрая, Сатанинските идеи и влиянието му били изкоренени от небето.

"И беше хвърлен големият змей, древната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него. И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия

БОЖЕСТВЕН РИСК

Христос, защото се хвърли долу обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог." (Откровение 12:9-10)

До времето на кръста Сатана все още е имал достъп до небето. Физическото присъствие на Сатана на небето било позволено само защото в съзнанието на ангелите имало нерешени въпроси. Това ни е казано в историята за Йов.

"И един ден Божиите синове дойдоха да се представят пред ГОСПОДА, и между тях дойде и Сатана. И ГОСПОД каза на Сатана: Откъде идваш? А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: От обикаляне нагоре-надолу по земята и от ходене насам-натам по нея." (Йов 1:6-7)

Когато Исус се приближавал към кръста, Той знаел, че скоро Сатана ще бъде разкрит и ще падне като светкавица от небето. Към него вече нямало да има каквото и да е съчувствие и причина да ходи там.

"А Той им каза: Видях Сатана да пада от небето като светкавица." (Лука 10:18)

Божият син видял Сатана да пада от небето в телесна форма от самото начало, но идеите му не напуснали напълно небето, докато Христос не умрял на кръста. Все още остава да се види кой от земята ще приеме Божията истина и характер и да се освободи от властта на смъртта. В края на времето, много скоро, Бог ще изясни противоречията на целия свят и човек ще трябва да вземе решение, както ангелите са взели решение.

И колко скъпоценно е да знаете, че Божията милост достига до всички свободно. Въпреки че Сатана заразил половината царство, все пак остатък от тези ангели се върнал в лоното на Отца.

Колко тъжни трябва да са били небесните ангели, когато видели, че в небесните дворове се откриват толкова свободни позиции. Много от техните спътници, с които били споделили ценни спомени, били изчезнали. Как ангелите трябва да са плакали за тази ужасна загуба. И все

ПАДАНЕТО НА ЛУЦИФЕР И НЕГОВИТЕ АНГЕЛИ

пак кой може да измери чувството за загуба, която са преживели Отец и Синът? Тези, които са създали, отгледали и обичали тези ангели. Мъките, сълзите и сърдечното съкрушаване трябва да са били необясними.

ГЛАВА 15

ЗМЕЯТ УСТАНОВЯВА СВОЯТА БАЗА НА ЗЕМЯТА

Изхвърлен ли бил Сатана от небето? Или той стратегически е преместил силите си към следващата арена на действие, където е трябвало да бъде създадена земята?

"И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюваше заедно със своите ангели, но те не надвиха и не се намери място за тях на небето. **И беше хвърлен големият змей, древната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят;** хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него." (Откровение 12:7-9)

Бог ли го е хвърлил от небето, както се хвърля камъче? Това не е възможно, защото, когато познаем характера на Бог, ще разберем че:

"**Няма да се върши зло и няма да се погубва по целия Ми свят хълм,** защото земята ще се **изпълни със знание за ГОСПОДА,** както водите покриват морето." (Исая 11:9)

За Божият Син се казва, че Той не извършва насилие и е напълно безобиден.

ЗМЕЯТ УСТАНОВЯВА СВОЯТА БАЗА НА ЗЕМЯТА

И направиха гробът му с нечестивия, но при богатите в смъртта Му, **защото Той не беше извършил насилие**, нито се намери измама в устата Му. Исаия 53:9, Версия на крал Джеймс

Защото такъв Първосвещеник беше подходящ за нас, който е свят, безобиден, неопетнен, отделен от грешниците и е бил въздигнат над небесата . Евреи 7:26, Версия на крал Джеймс

Как тогава Сатана и ангелите Му са били изгонени? Както четем в Юда 1:6, тези ангели напуснали първоначалното си обиталище. Какво тогава е довело до „изгонването“ им от небето?

"И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ, щом роди." (Откровение 12:4)

Какво представлява опашката на змея?

"Старецът и високопоставеният – той е главата; а **пророкът, който поучава лъжа – той е опашка.**" (Исаия 9:15)

Сатанинската лъжа и погрешното представяне на Бога са направили така че много от ангелите да започнат да гледат на Него като техен враг. Бог се опитал да им покаже истината, но всяко приближаване към ангелите се възприемала като атака срещу тях.

"Но те встанаха и огорчиха Светия Негов Дух. И Той се превърна в техен неприятел и се сражаваше срещу тях." (Исаия 63:10, Нов превод от оригиналните езици)

Бог не бил техен неприятел, но "Той се превърнал в техен неприятел " чрез собственото им погрешно разбиране на това откъде идва техният живот по отношение на Божия закон. Когато Бог се приближил до тези ангели,

БОЖЕСТВЕН РИСК

подобно както при Адам, който много се уплашил, след като съгрешил, те избягали в този край, където трябвало да бъде създадена земята.

Лъжите на Сатана са изгонили ангелите от небето, както се посочва в Откровение 12:4. За повече подробности по случилото се, трябва да разгледаме контекста на стих 4.

"И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под краката, и на главата ѝ — корона от дванадесет звезди. Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. И друго знамение се яви на небето: и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главата му — седем корони." (Откровение 12:1-3)

Коя е жената, която се появява на небето, облечена в слънцето и луната под краката ѝ? Стихове 4-6 говорят за жената, родила на земята мъжкото дете, което трябвало да управлява народите и било възнесено на небето. Адам Кларк предлага следния коментар:

„Повечето коментатори са съгласни, че жената тук представлява истинската Христова Църква. Очевидно и в други части на Апокалипсиса, чистата Христова Църква е изобразена като жена. В Откровение 19:7 е представено голямо множество, което казва: „Нека се радваме и веселим, и да му отдадем почит; защото сватбата на Агнето е дошла и съпругата му се е подготвила“.

Със сигурност е вярно, че чистата жена представлява невестата на Христос, Неговата възлюбена Църква.

"защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата, като Той е Спасител на тялото." (Ефесяни 5:23)

Защо в стихове 1-3 тази жена е представена като намираща се на небето, а след това в стихове 4-6, след като змеят дошъл на земята, жената ражда мъжко дете на земята?

ЗМЕЯТ УСТАНОВЯВА СВОЯТА БАЗА НА ЗЕМЯТА

Планът за тази земя бил да разкрие славата на Бог и Неговия Син. Били сме създадени по Техен образ. Всички жители на този свят трябвало да бъдат невестата на Христос. Божият Син копнеел да има хора, които да отразяват напълно Неговия характер и характера на Неговия Баща. В създаването на жената, от реброто на Адам, ни се разкрива принципа на жената, църквата, която дошла от сърцето на Христос. Роден от Отец, Христос щял да изпълнява волята на Своята Глава ("...глава на Христос е Бог..." - 1Кор.11:3); родено от Христос, човечеството щяло да изпълнява волята на своята Глава ("...глава на всеки мъж[човек] е Христос" - 1Кор.11:3).

"Защото, който върши Божията воля, той Ми е брат и сестра, и майка."
(Марко 3:35)

"... иди при братята Ми и им кажи: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог." (Йоан 20:17)

Жената, представляваща Христовия народ, в когото е Неговият характер, щяла да се облече в Слънцето. Христос е Слънцето на правдата, светлината на света. Съдбата на Неговата невеста щяла да разкрие истината за характера на Бог пред Вселената.

Видимата обстановка на Откровение 12 гл. е по времето на раждането на Христос преди две хиляди години. Жената е Божията църква, която е на път да роди Месията. Змеят се проявява чрез римската власт и звездите са ръководителите на Божия народ, които са посечени. И все пак семето на тази история се намира в самото начало. Бог и Неговият Син планирали да създадат жената, Христовата невеста, за да покажат на вселената истинската връзка между Бог и Неговия Син. Луцифер не бил включен в дискусиите за създаването на този свят. Дискусиите били само между Бог и Неговия Син, защото само Божият Син познава истината за характера на Своя Баща.

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Очите Му бяха като огнен пламък и на главата Му бяха много корони, и имаше написано едно име, **което никой не знаеше, освен Него.**"
(Откровение 19:12)

Сатана искал да стане князът на този свят. Когато Адам и Ева предали своето господство на Сатана, той придобил желаната от него титла.

"Аз няма вече много да говоря с вас, защото иде **князът на (този) свят**, и той няма нищо в Мен;" (Йоан 14:30)

Сатана искал да демонстрира своите принципи на управление с новата си система за справедливост на тази земя, но Бог дал на Сина Си да бъде едновременно Създателя и законния владетел на този свят.

"Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. **И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество**, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши." (Данаил 7:13-14)

Това, което пророк Данииел видял във видението, е изпълнението на първоначалния замисъл на Отец; Неговият Син ще бъде владетел и ще управлява над земята. Преди Божият Син да създаде тази земя, Сатана преместил всичките си сили в района на земята, за да се подготви да погълне и вземе в плен онова, което Христос щял да създаде.

"И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ, щом роди." (Откровение 12:4)

Историята за раждането на Христос преди 2000 години е проявата на случилото се при основаването на света. Когато Исус се родил, Сатана се

ЗМЕЯТ УСТАНОВЯВА СВОЯТА БАЗА НА ЗЕМЯТА

опитал да Го унищожи и да претендира за този свят като негово законно владение.

Когато Христос се канел да създаде този свят и да роди Невестата си на земята, Сатана бил готов да я изтръгне от властта на Божия Син. Чудото на жената, което било планирано, мечтано и проектирано на небето, сега трябвало да бъде изведено от ръката на Христос, нейния Създател на земята.

"В начало Бог създаде небесата и земята." (Битие 1:1)

Щом Божият Син създал това място, наречено земя, Сатана веднага се опитал да го завладее, тъй като в самото начало на това място имало тъмнина.

"А земята беше пуста и неустроена и **тъмнина беше върху бездната,**"
(Битие 1:2)

Знаем, че тази тъмнина не е била добра, защото Бог не е нарекъл тъмнината добро. Той нарекъл само светлината добро.

"И Бог каза: Да бъде светлина! И стана светлина. И **Бог видя, че светлината беше добро;** и Бог раздели светлината от тъмнината." (Битие 1:3-4)

Бог е светлина. Сатана е тъмнина. Присъствието на тъмнината, която не била наречена добро, ни казва, че сатана, змеят, е дошъл на земята подготвен да погълне онова, което Божият Син създава и да направи себе си княз на този свят.

Историята на сътворението не е поредица от произволни стъпки. Сътворението е проява на семето, което е в Божия Син, а също и разкриване на конфликта между семето на Христос и семето на змията.

БОЖЕСТВЕН РИСК

Помним, че законът на живота не използва принуждаваща сила. Бог не е насилвал Сатана по никакъв начин. Той не ограничавал движенията му по никакъв начин. Законът за свободата не действа така.

Друго доказателство за тази свобода се разкрива във факта, че макар Сатана и неговите ангели да продължават да живеят, те не живеят със собствената си сила. Има само Един, който е безсмъртен и това е Бог. Ангелите живеели чрез живота, който е в Христос.

"Веднъж говори Бог, и два пъти чух това — че силата е Божия." (Псалми 62:11)

Христос продължил да дава живот на тези паднали ангели. Всеки импулс на живота, който имали, идвал от Христос. Той и Неговият Баща продължили да бъдат способни да прочитат всяка тяхна мисъл. Те знаели за всяка омразна мисъл и действие на Сатана срещу Тях. И все пак Бог им давал живот. Защо?

Първо, както видяхме, Бог не отнема живот. На второ място, много от ангелите все още имали нерешени въпроси и било необходимо да се даде време на Сатана да развие своите идеи и да види плода от тях. В резултат Божият Син е принуден да чува и наблюдава мръсотията и гнусните хули на тези паднали ангели. Какъв кръст за носене е това за Христос. Той все още държи Сатана на ръце в известен смисъл, докато Сатана зашлепява, бие, крещи и наранява Божия Син. Спомняме си, че:

"Бог, който е направил света и всичко, което е в него, ... Той дава на всички и живот, и дишане, и всичко." (Деяния 17:24-25)

Отец и Синът непрекъснато дават живот на Сатана, за да могат принципите му да бъдат разкрити, Техните принципи, на неупотреба на насилие, да бъдат утвърдени. Сатана използва този живот, за да краде, убива и унищожава. Христос е мъдростта и силата на Бог (1 Коринтяни

ЗМЕЯТ УСТАНОВЯВА СВОЯТА БАЗА НА ЗЕМЯТА

1:24). Сатана взема силата и отхвърля мъдростта. По този начин той напълно се закоравява срещу Божия Син и въпреки това живее от всеки Негов дъх.

Всеки път, когато Сатана унищожава, е като пръчката в ръката на Мойсей - пуснатата на земята, се превръща в змия.

"Тогава ГОСПОД му каза: Какво е това в ръката ти? А той рече: Жезъл. И каза: Хвърли го на земята. И той го хвърли на земята и жезълът стана змия и Мойсей побягна от нея. Но ГОСПОД каза на Мойсей: Простри ръката си и я хвани за опашката – и той простря ръката си и я хвана, и тя стана жезъл в ръката му –" (Изход 4:2-4)

Христос е пръчката в дясната ръка на Отца. Когато Бог позволява на Сатана да унищожава, Христовата сила е оставена да премине към него, за извършване на злите му дела. Божият Син не иска да извърши тези зли дела, но свободата на избор трябва да позволи тази сила да премине към Сатана. Всеки път, когато Сатана убива и разрушава някое от Божиите деца, Христос е пробождан. Той е ранен от тези прегрешения.

Защо Той не възпира Сатана в извършването на това? Защото самият Сатана разбира принципа на свободната воля и изисква хората да получат последствията от своите действия и да бъдат управлявани от бога на техния избор. Когато грешат, този бог е Сатана. Той е който ги владее, като ги манипулира, подбужда, измъчва и накрая унищожава. Христос не може да спре Сатана да поразява онези, които отказват да ходят в закона на Господа и да спазват Неговите повеления и съдби. Той може само да ги умолява да се върнат към Него, за да се измъкнат от пътя на гибелта.

Някои биха спорили тук, че невинните също са наранени; как Бог обяснява това? Много деца страдат при войни, или при бащи алкохолици, или при ужасни правителства и т.н. Ключовата дума тук е *при*. Бог е създал система, при която действията и вярванията на всеки от нас биха повлияли на

БОЖЕСТВЕН РИСК

околните - това е част от свободната воля. Това е особено вярно, ако сме авторитет, глава; това, което мислим и правим, ще има пряко отражение върху хората под наша власт. Това трябвало да помогне на нас и ангелите да разберем нашето собствено място и мястото на тези над и под нас, във великата верига на битието; и че действията ни не само засягат нас самите, но работят във връзка с всичко останало. Когато хората и ангелите решат да отхвърлят Христос, това наранява не само тях самите, но и всички около тях.

След като Сатана и неговите ангели избягали от небето, Бог и Неговият Син решили да продължат напред и да създадат този свят. Голяма част от Вселената била засегната от лъжите на Сатана и неговата фалшива правосъдна система, по отношение на Божия закон. Бог и Неговият Син погледнали напред с надеждата, че истината за Божия характер ще се открие в човешката раса; невестата на Божия Син, и ще помогне да бъде отговорено на обвиненията на Сатана срещу Бог. Но без да ограничават движенията на Сатана.

Сатана бил свободен да обикаля регионите на новосъздадения свят. Неговата омраза към Божия Син го накарала да дойде на това място и да се опита да поеме контрола над него. Това е причината за тъмнината, която е съществувала в първия ден на сътворението. Сатана дошъл тук със своите ангели, за да подготви онова, което предстои.

Ограниченията за Сатана идват от собствената му правосъдна система и от това, което той си е представял, че Бог ще му направи. Новото творение не би имало причина за страх от Сатана, ако било изпълнено с Христовия Дух. Той нямало да може да остане дълго в тяхното присъствие, без нуждата да напусне. Щял да бъде изгонен от „стършелите“ на убеждението и страха от наказание.

ГЛАВА 16

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

Конфликтът между Сатана и Божието управление бил напълно развит в семето на змията. Само Бог и Неговият Син знаели какъв ще бъде края на всичко това. Бог в Своята мъдрост, чрез събитията на сътворението, успя да разкрие елементи от семето в Христос и семето в Сатана. Нашият Баща успял, принципно, да изложи какво ще се случи в този конфликт между Божието царство и Сатанинското.

Съдбата на този свят не е била определена той да бъде централната сцена за разиграване на драмата, но последователността при сътворението му обяснява ключовите етапи от конфликта между Христос и Сатана. Сигурно е, че семето на змията щяло да намери място, за да изяви своите принципи, но не се знаело със сигурност, че тази земя, за съжаление, щяла да стане това място, където да се изяви това, защото Бог е по-скоро всемъдър, отколкото всезнаещ. Разликата, както обсъдихме, се намира в познаване на края от

БОЖЕСТВЕН РИСК

самото начало. Това, което е преди началото е нищо. То не се знае и следователно включва риск.

Преди Луцифер да се е ангажирал да се бунтува напълно срещу Своя създател, Божият Дух въздействал върху сърцата на ангелите, за да ги отдръпне от пропастта, към която мнозина вървели. Историята на сътворението отразява тази реалност.

"А земята беше пуста и неустроена и тъмнина беше върху **бездната**, и Дух Божи се носеше над водите." (Битие 1:2)

Еврейската дума за *бездна* означава нарастваща маса вода. Сатанинското злодеяние в преформулиране на Божия закон, чрез лъжите му за безсмъртие, причинява безредици сред ангелите. Той бил поставил себе си като образец за това как трябва да се живее за разлика от Божия Син. Божият Дух се носел върху тях, призовавайки съвестта им да се вслушат в думите на Божия Син и верните ангели.

Луцифер обвинявал Бога и Неговото управление, но Христос е светлината на небето, разкриваща истината за Божия характер. Луцифер настоявал, че при прегрешение, справедливостта изисква смърт, но Христос разкрил, че Отец не желае жертва и принос за грях.

"И Бог каза: Да бъде светлина! И стана светлина. И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината. И Бог нарече светлината ден, а тъмнината нарече нощ. И стана вечер, и стана утро: ден един." (Битие 1:3-5)

Бог не казал „направи да има светлина“. Той казал „да бъде светлина“. Това е нещо, което трябва да позволим да влезе в нашите умове и да го приемем с благодарност. Сатана отказал светлината; и ако окото ви потъмнее, не желаещо, а след това и неспособно да приема светлина, тогава колко тъмен може да стане светът около вас?

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

"Окото е светило на тялото. И така, ако окото ти е чисто, цялото ти тяло ще бъде осветено. Но ако окото ти е зло, цялото ти тяло ще бъде помрачено. И така, ако светлината в теб е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината!"
(Матей 6:22-23)

Както казахме в предишната глава, Бог нарекъл светлината добро. Той не нарекъл тъмнината добро. Ето доказателства за историята, разкрита в събитията при сътворението. Бог разделил светлината от тъмнината. Като разкрил истината за Своя Баща, Божият Син разкрил тъмнината, която била в Сатана.

Думите, които Божият Син изрекъл, били пренесени от Неговия Дух в съзнанието на ангелите и той разпознавал техните мисли и желания (Евреи 4:12). Духът е като струя от въздух (вятър), който разделя. Ето какво виждаме в простора: джоб с въздух между водите над земята и водите под земята.

"И Бог каза: Да бъде твърд посред водите, която да раздели води от води! И Бог направи твърдта; и раздели водите, които бяха под твърдта, от водите, които бяха над твърдта. И стана така. И Бог нарече твърдта небе. И стана вечер, и стана утро: ден втори." (Битие 1:6-8)

Резултатът от разкриването на светлината е вземането на решение. Ще има ли приемане на светлината или ще има изкривяване и бягство от светлината³⁰ водещи до раздяла? С интерес забелязваме, че Бог не казва, че отделянето на водите е нещо добро, а просто, че е било така. Това е принципът на семената, разкрит в творението. Ще видим този процес отново на четвъртия и петия ден от сътворението. Отново светлината свети на четвъртия ден, а на петия ден има раздяла. Ще стигнем до това

³⁰ Значението на еврейската дума за нощ е "изкривяване и бягство от светлината". Фигуративно това означава враждебност.

БОЖЕСТВЕН РИСК

скоро. Нашата гледна точка от втория ден на сътворението е, че Духът на истината разделя. Исус обяснил този принцип, когато бил тук на земята.

"Да не мислите, че дойдох да донеса мир на земята; не дойдох да донеса мир, а меч. Защото дойдох да разлъча човек от баща му, дъщеря — от майка ѝ и снаха — от свекърва ѝ; и неприятели на човека ще бъдат домашните му." (Матей 10:34-36)

Бог умолява хората в тъмнината да се обърнат към Него. Непрекъснатото привличане на сърцето го кара или да омекне, или да се втвърди трайно. Ето така Бог закоравил сърцето на Фараона; Бог продължавал да го призовава да смекчи сърцето си и фараонът многократно отказвал. Това е, което причинява раздяла.

Ден трети разширява раздялата, започнала на втория ден от сътворението. Той разкрива повече за развитието на семето на Христос и семето на Сатана.

"И Бог каза: Да се [1] **съберат** [Евр 6960] на едно място [2] **водите**, които са **под** [Евр. 8478] небето, и да [3] се яви **сушата** [Евр. 3004]! И стана така. И Бог нарече сушата земя, а събраните води нарече морета. И Бог видя, че беше добро." (Битие 1:9-10)

Еврейската дума за *под* означава:

Евр. 8478 тахат (*тах - ат*) - дъно, (както е по време на депресия) от Евр. 8430 тоах (*то "-ах*) – депресираща, смирява.

Отхвърляйки синовността си към Бог, Сатана изпаднал в депресия. Елементи от характера му започнали да залитат и да се тресат (Битие 4:12). Онези, които се присъединили към него в отхвърлянето на синовността си към Бог, се оказали обвързани заедно с Луцифер. Думите *събират се заедно* на еврейски означават:

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

Евр. 6960 кава; (*кава'*): Примитивен корен; да се свържат заедно (може би чрез усукване), тоест да събират; (образно) да очаквате: - съберете се (заедно), погледнете, търпеливо, забавете се, изчакайте (за, на, след).

Сатана и неговите ангели колективно са обърнали гръб на светлината на истината в Божия Син. Те били изпълнени с гняв, насилие, ревност и осъдителност против Бог и Неговия Син. Те били изпълнени също и със страховитото очакване на присъдата. Виждаме това семе на Сатана, проявено в Адам и Ева, когато те съгрешили. Когато Бог тръгнал към тях в градината, те хукнали и се скрили от страх. Били обвързани със страх, вина и вражда към Бог. Това семе се изразява допълнително по този начин.

"Земните царе застават и управниците се съветват заедно против ГОСПОДА и против Неговия Помазаник," (Псалми 2:2)

Следователно, проявлението на светлината има ефект на свързване на падналите ангели поради реакцията им към светлината. Техният собствен страх и съд, в отговор на светлината, ги поробва и събира заедно.

"Връзва водите в облаците Си, но пак облакът под тях не се съдира." (Йов 26:8)

"И ангелите, които не опазиха подобаващото им първенство, а напуснаха своето собствено жилище, Той държи под мрак във вечни връзки за съда на великия ден;" (Юда 1:6)

Виждаме страха, който падналите ангели проявяват, когато Божият Син идва в тяхното присъствие.

"И ето, те изкрещяха, като казваха: Какво имаме ние с Теб, Божи Сине? Нима си дошъл тук преди време да ни мъчиш?" (Матей 8:29)

Третият ден на сътворението разкрива събирането на водите, които са отгоре или отдолу. Това представлява Сатана и неговите ангели, свързани

БОЖЕСТВЕН РИСК

заедно в омразата си към Бог и Неговия Син и страха им от идващия съд. С интерес отбелязваме, че събирането на водите позволило на сушата да се появи.

"И Бог каза: Да се съберат на едно място водите, които са под небето, и да се яви *сушата* [Евр. 3004]! И стана така." (Битие 1:9)

Тук виждаме Сатанинския принцип на разширяващия се обсег. Събирайки силите си заедно срещу Господ и Неговият помазаник, в сухата земя, била позволена появата на жената, и в тази суха земя било позволено да бъде засадено семето, което е Христос.

"И Бог каза: Да произрасти земята зелена трева, **трева, която дава семе**, и плодносно дърво, което да ражда плод според вида си, **чието семе да е в него на земята!** И стана така." (Битие 1:11)

Еврейската дума за *суха земя* съдържа темата за пътека или път към спасението по следните начини.

"Той превърна морето в суша [Евр. 3004], те преминаха пеша през реката — там се развеселихме в Него." (Псалми 66:6)

"А мъжете гребяха силно, за да върнат кораба към сушата [Евр. 3004], но не можеха, защото морето ставаше все по-бурно против тях." (Йон 1:13)

Въпреки че Сатана и неговите ангели били решили да направят земята тяхна централа и да прекъснат плановете на Бог и Неговия Син, тяхната собствена правосъдна система, омразата към Христос и последващият им страх от Него им попречили да спрат Христос да се прояви в сухата земя и да засади семе. Семето, проявено на третия ден от сътворението, е символ на Христос.

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

"А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък (англ. семе)“, който е Христос." (Галатяни 3:16)

Следваме внимателно този принцип, тъй като той е израз на Евангелието. Когато Христос разкрил истината на Своя Отец, изразена в първия ден от сътворението, това предизвикало раздяла между ангелите. След това Сатана събрал силите си и се преместил на земята, където те „се издигнали ... против Господа и против Неговия Помазаник.“ (Деяния 4:26, Нова международна версия). Дълбочините на греха започват да бъдат излагани, тъй като тъмнината се засилва там, където се натрупва, причинявайки много повече благодат, позволяваща семената да бъдат засадени в земята.

Човекът е направен от земния прах и ден трети от сътворението е символ на Христовото семе, засадено в човешките сърца, привличащо ги към светлината на истината. Това е символ на Духа на Исус, Който непрекъснато призовава хората да се отдадат на светлината. Както Духът не се вижда, така и действието на семето в човешкото сърце не се вижда. Действието му е скрито, докато най-накрая се появи.

В обобщение виждаме, че моделът на третия ден от създаването следва тази последователност:

"А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта;" (Римляни 5:20)

Поставяйки този текст в контекста на сътворението, виждаме следното:

- Ден 1 - Светлина: „Освен това е въведен законът [характерът]“;
- Ден 2 - Отделяне: „За да може грехът да изобилства“;

БОЖЕСТВЕН РИСК

- Ден 3а - Водите се събраха заедно: "Но там, където грехът изобилстваше";
- Ден 3б - Семената са засадени: „Благодатта изобилства много повече “

Римляни 5:20 ни показва последователността на взаимодействието между семето на Сатана и семето на Христос.

Чрез принципа на семето можем да видим, че създаването на този свят разкрива произхода на Великата борба между Христос и Сатана.

Ден 1	Ден 2	Ден 3
Истината разкрита Тъмнина от Сатанинските лъжи за Божия характер Христос разкрива истината за Божия характер Да бъде светлина	Отделяне Сатана и неговите ангели напускат небето. Те се противопоставят на Духа и отказват да се покаят. Водите са разделени	Семето Водите отдолу се събират. Това позволява появата на земята. Семето е засадено. Корен в суха земя.
Законът / характерът влиза	Престъплението изобилства	Благодатта изобилства много повече
Война в небето преди началото на света	Война в небето точно преди началото на света	От падането на човека до раждането на Христос

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

Първите три дни на сътворението са разкритие на войната, състояла се на небето, водеща до там, че Сатана и неговите ангели идват на тази земя, за да се противопоставят на идващото Семе. Същата последователност от събития може да се намери в думите на Исус в Йоан 16:8

"А когато Той дойде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд:" (Йоан 16:8)

Изобличение / убеждение	Грях	Праведност
----------------------------	------	------------

Тези събития са изразени и на езика на Откровение от 12:1-4

Ден 1	Ден 2	Ден 3
Истината разкрита	Отделяне	Семето
И голямо знамение се яви на небето : жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ и на главата ѝ – корона от дванадесет звезди.	Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. Водите са разделени	И друго знамение се яви на небето : и ето, голям червен змей, ... И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди,

БОЖЕСТВЕН РИСК

		за да погълне детето й, щом роди.
--	--	--

Тук виждаме проявени жената, змията/змея и Семето. Това е отражение на случилите се в Райската градина събития, където виждаме жената, змията и семената.

"Ще поставя и вражда между теб [на **змията**] и **жената**, и между твоето семе и нейното **семе**; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата."
(Битие 3:15)

Основният фокус на тази война, както е отразено в първите три дни, е небето. Ден четвърти от сътворението е откровение за видимото дело на Христос на земята, където характерът на Бог е напълно разкрит. Разкриването на тази светлина на земята стартирало същия процес, случил се вече на небето. Просто сега това било по-очевидно, правейки престъплението да изобилства, та благодарта да може да изобилства много повече.

"В Него беше живот и животът беше светлината на хората. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я схвана." (Йоан 1:4-5)

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

"Тогава Исус пак им говори, като казваше: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, а ще има светлината на живота." (Йоан 8:12)

Служението на Исус предизвикало раздяла между Божия народ.

"Тогава те го изругаха и казаха: Ти си Негов ученик, а ние сме ученици на Моисей. Ние знаем, че на Моисей Бог е говорил, а Този не знаем откъде е." (Йоан 9:28-29)

"И Исус каза: За съд дойдох Аз на този свят: за да виждат невидящите, а виждащите да ослепеят." (Йоан 9:39)

Делото на Христос предизвикало всички отхвърлили Божия Дух да се обединят, за да Го убият.

"А на сутринта всичките главни свещеници и народни старейшини се съвещаваха против Исус, за да Го убият." (Матей 27:1)

"И така, от онзи ден те се съветваха да Го убият." (Йоан 11:53)

Действията на Сатана и злите хора били свързани в плътни облаци мрак.

"А от шестия час тъмнина покриваше цялата земя до деветия час." (Матей 27:45)

При убийството на Христос греховете на Сатана и водачите били разкрити. Те надминали себе си и тогава семето на истината успяло да докосне човешкото сърце. Грехът в убиването на Христос на Кръста предизвикало много повече благодат, защото делата на тъмнината били изложени на показ.

БОЖЕСТВЕН РИСК

"И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола," (Евреи 2:14)

Светлината, изявена от Христос на света, разкрила тъмнината в събраните води. Той също така разкрил княза на въздушната власт (Ефесяни 2:2). Делото на ангелите (чисти духове) и демоните (нечисти духове) било изведено на бял свят.

След като убил Христос, Сатана паднал като светкавица от небето. Повече не получил предишния достъп до небесното царство. Никой от ангелите в небето вече не е бил повлиян от идеите му. Всички небесни ангели били примирени с Бог чрез разкриването на светлината в живота на Христос, символизирано от създаването на слънцето и луната на четвъртия ден от сътворението.

"И беше хвърлен големият змей, древната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него. И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се **хвърли** долу обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог." (Откровение 12:9-10)

Събитията, описани в тези стихове, имат за свой фокус времето на възкресението на Христос. Сатанинските идеи били изхвърлени от съзнанието на небесния свят. Как бил хвърлен Сатана тук?

"Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос." (2 Коринтяни 10:5)

Аргументите на Сатана и неговите последователи били изхвърлени от небето по време на възкресението на Христос. Небесните ангели не са

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

насилствени и като Бог и Неговият Син не използват принуждаваща сила. Сатана физически бил напуснал небето по време на създаването на земята, както е изразено в Откровение 12:4. Идеите на Сатана били изхвърлени от небето 4000 години по-късно, когато светлината на Божия Син разкрила славата на Отца.

"И когато змеят видя, че беше хвърлен на земята, започна да преследва жената, която беше родила мъжкото дете." (Откровение 12:13)

Когато Сатана видял, че е загубил всяко съчувствие на небето, той насочил вниманието си единствено към жителите на земята и решил да унищожи Христовата невеста.

"Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Иисус. И застана на морския пясък." (Откровение 12:17)

Сега земята щяла да премине през същия тристепенен процес, през който било преминало небето, както е символизирано от първите три дни на сътворението.

"И Бог каза: Да гъмжи водата от множества живи същества, и птици да летят над земята по небесната твърд! И Бог създаде **големите морски чудовища** [Евр. 8577] и всяко живо същество, което се движи, от които водата гъмжеше според видовете им, и всяка крилата птица според вида ѝ. И Бог видя, че беше добро". (Битие 1:20-21)

На петия ден от сътворението едно създание е конкретно именувано, докато останалите са дадени най-общо. Какво означава еврейската дума за *големи морски чудовища*?

БОЖЕСТВЕН РИСК

[Евр. 8577] (Втората форма, използвана в Езекиил 29:3); интензивен от същия вид като Евр. 8565; морско или сухоземно *чудовище*, тоест **морска змия** или **чакал: дракон** (змей), **морско чудовище, змия, кит**.

Преди да дойде Христос, ангелите и по-специално хората, са имали ограничени познания за Сатана и неговите действия. Голямото чудовище/кит/змия/дракон/змей, което плува във водите, събрани заедно, представлява Сатана.

"В онзи ден ГОСПОД ще накаже с тежкия, големия и силния Си меч Левиатан, бягащата змия, и Левиатан, **виещата се змия** [Евр. 8577]; и ще убие **морското чудовище**." (Исаия 27:1)

Какъв е мечът, който Господ използва?

"И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и **от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни**, и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си." (Откровение 1:16)

"**Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустърган меч**, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето." (Евреи 4:12)

Именно чрез думите на любов и милост, изречени за нас от Христос, змията била разкрита. Неговите действия на нежност и състрадание демонстрирали истинността на думите Му. Те разкрили змея в морето, укрил се в тъмнина, символизирано от третия ден на сътворението.

В Сатанинското пленяване на човешката раса, човечеството е символизирано като риба, която Христос се стреми да улови и спаси от змея във водите.

"И им каза: Елате след Мен, и Аз ще ви направя ловци на хора." (Матей 4:19)

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

Морските води съдържат чисти и нечисти същества. Въздушните птици също се делят на чисти и нечисти. Те символизират разделението между тези, които приемат думите на Христос и тези, които не ги приемат. Исус казва за учениците:

"Вие сте вече чисти заради словото, което ви говорих." (Йоан 15:3)

Ден пети и шести символизират продължителната раздяла между тези, които следват Агнето, което е невинно, свято и непорочно, и онези, които отхвърлят думите на Христос и се надигат и унищожават (поглъщат плът)

"И ето, друг, втори звяр, подобен на мечка. И той беше изправен на една страна и имаше три ребра в устата си между зъбите си. И му казаха така: Стани, изяж много месо!" (Данаил 7:5)

"Защото целият закон се изпълнява в една дума, в тази: „Да възлюбиш ближния си както себе си.“ Но ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не би един друг да се изядете." (Галатяни 5:14-15)

Онези, които се изпълват с нечистия дух на Сатана, като своя господар ще погълнат много плът. Виждаме във видението на Даниил, че звярът, представляващ едно от царствата на този свят, е станал и е погълнал много плът. Управляващите царства на този свят живеят чрез убийството на други. Поглъщането и яденето на плът са представителни за действията на Сатана.

За разлика от безкористния Дух на Христос, духът на Сатана се характеризира с егоизъм – прави всичко, което пожелае, независимо от болката, която причинява на другите. В крайна сметка това, което Сатана иска, е да унищожи другите; очевидно тези, които поглъща, са по-слаби от него и по този начин той се чувства по-добре.

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Бъдете трезви, бъдете бдителни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне." (1 Петрово 5:8)

"Ваш баща е дяволът и искате да постъпвате според пожеланията на баща си. **Той беше убиец от началото и не устоя в истината**, защото в него няма истина. **За него да говори лъжа е естествено**, защото е лъжец и баща на лъжата." (Иоана 8:44, Библия НЗ, 2000)

Божият Син не извършва насилие и не поглъща плът. Виждаме, че Христос е обратното на Сатана. Христос не лъже и не убива. За повече информация по тази тема вижте книгите *Действията на нашия нежен Бог* и *Agape* на разположение във fatheroflove-bulgaria.com

"Смазана тръстика няма да пречупи и тлеещ фитил няма да угаси, докато изведе съда към победа. И в Неговото Име народите ще се надяват." (Матей 12:20-21)

... Защото Той не е извършил насилие, нито е имало измама в устата Му. (Исаия 53:9, Версия на крал Джеймс)

Разделението между рибите, птиците и сухоземните същества, които са чисти, и рибите, птиците и сухоземните същества, които са нечисти, представлява разделителната сила на Евангелието, точно както разделянето на водите на втория ден и третия ден от сътворението.

"Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът — противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не правите това, което искате." (Галатяни 5:17)

Не случайно на шестия ден от сътворението човекът е създаден по Божия образ. Мъжът и жената са по образа на Бог и Неговия Син. Когато Божият характер е възстановен, тогава има влизане в съботната почивка.

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

"Следователно, за Божия народ остава съботна почивка. Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той също си е починал от своите дела, както и Бог — от Своите." (Евреи 4:9-10)

Ден 4	Ден 5	Ден 6
<p style="text-align: center;">Истината разкрита</p> <p style="text-align: center;">„Аз съм светлината на света“</p> <p style="text-align: center;">Христос разкрива истината за Божия характер</p> <p style="text-align: center;">Слънце, луна и звезди осветляват земята</p>	<p style="text-align: center;">Отделяне</p> <p style="text-align: center;">Излизат рибите и птиците. Някои са чисти, а други нечисти.</p> <p style="text-align: center;">Змеят е разкрит</p>	<p style="text-align: center;">Образът на Бога</p> <p style="text-align: center;">Животни и човек разкрити или като чисти или нечисти. Те или поглъщат плът или живеят безобидно и с грижа към всички.</p> <p style="text-align: center;">Бойте се от Бога и Му отдайте слава</p>
<p style="text-align: center;">Законът / характерът влиза</p>	<p style="text-align: center;">Престъплението изобилства</p>	<p style="text-align: center;">Благодатта изобилства много повече</p>
<p style="text-align: center;">Христовият живот на земята</p>	<p style="text-align: center;">От унищожението на Ерусалим до края на Мрачните векове и 1260 години</p>	<p style="text-align: center;">Времето на края. Христос разкрит в хората.</p>

Има много неща, които биха могли да се кажат за седмицата на сътворението, но нашият фокус тук е върху разказаната от Бог история за проявленията на двете семена и раздялата, която ще настъпи. Още веднъж, повтаряме, това не е било предопределено да се случи на земята, но Бог

БОЖЕСТВЕН РИСК

прочитайки Сатанинските мисли, контрастиращи с тези на Неговия Син, изложил пред Вселената модела за разволя на нещата.

Примиряването(сдобряването) на небесните ангели, когато Христос дошъл на земята и изявил характера на Своя Баща и характера на Сатана, ще се повтори, когато в края на земната история, 144 000 ще отразяват напълно характера на Христос.

"И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото Име и Името на Неговия Отец написано на челата им." (Откровение 14:1)

"След това видях: ето, Агнецът стои на планина Сион, и с Него сто четирийсет и четири хиляди, които **имаха на челата си написано името на Неговия Отец.**" (Откровение 14:1, Синодално издание)

Невестата се приготвя. Тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус ще покажат на света какво представлява Божия характер. Тогава целият свят сам ще реши на кого ще служи. Сатана ще бъде изхвърлен от съзнанието на онези, които следват Божието Агне, където и да отива.

Ще бъде произнесено:

"Който върши неправда, нека върши още неправда; и който е нечист, нека бъде още нечист; и праведният нека върши още правда; и светият нека още се освещава." (Откровение 22:11)

Тогава Христос ще дойде да претендира за Своите деца. Нечестивите, подпечатани с характера на Сатана, са ужасени от приближаването на Христос и Неговите ангели на земята. Те са унищожени от яркостта на Неговото идване, (2 Солунци 2:8). Вината за греха, съчетана със страха им от Бога, ги обзема. Бог не ги унищожавя с използване на сила, но те са

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ТВОРЧЕСКАТА СЕДМИЦА

смазани от заплатите, които са спечелили. Злото ще унищожи нечестивите (Псалм 34:21).

В тази история за края на греха има повече подробности, но искам да посоча следната интересна мисъл. Първите шест дни от създаването следват дневен и нощен цикъл. Денят винаги следва нощта. Но на седмия ден няма и помен от нощта. В края на конфликта между доброто и злото ни се казва:

"Нощ няма да има вече и няма да имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ще свети над тях. И те ще царуват за вечни векове." (Откровение 22:5)

Седмият ден изразява почивката, която идва във Вселената след приключване на конфликта с тъмнината. Всички, които остават, ще обичат Бога с цялото си сърце и те знаят, че в Него изобщо няма тъмнина. (1 Йоан 1:5).

ГЛАВА 17

СЪЗДАДЕНИ ПО БОЖИЯ ОБРАЗ

Сатана и неговите ангели, макар и първоначално желаещи да признаят Бог Отец, отказали да приемат властта и ръководството на Божия Син. Сатана се похвалил, че ще бъде като Всевишния, което означава като Отец. Той отрекъл, че Божият Син е равен на Отец. Докато семето на този бунт продължава да се разгръща, виждаме ясна картина на въпросните проблеми.

"за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил." (Йоан 5:23)

Наследството на Божия Син, от Неговия Баща, гарантира, че равенството не може да се измери със сила, слава и интелект. Наследството на Божия Син е най-голямото доказателство, че Отец е Агапе; че в Своето естество Той е напълно даващ.

"Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка." (Йоан 3:35)

Сатана избрал да пренебрегне наследството си от Христос и започнал да се хвали с своята мъдрост, сила и богатство (Виж Йеремия 9:23; Езекиил

СЪЗДАДЕНИ ПО БОЖИЯ ОБРАЗ

28:17). Тъй като Божият Син е получил всичко от Своя Баща, поклонението на Божия Син станало непоносимо за Сатана. Да се покланя на Божия Син било непрекъснато напомняне, че всичко идва от Отца и ни е дадено.

В този контекст можем да оценим по-пълно причината, поради която Бог е направил Адам и съпругата му по Божия образ. Водачеството, което Бог имал над Сина Си, трябвало да бъде отразено във водачеството, което Адам имал над жена си, която по-късно нарекол Ева.

"Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог." (1 Коринтяни 11:3)

Малко по-надолу научаваме как водачеството на Адам би послужило за обучение на ангелите по темата за властта.

"Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт **заради** ангелите." (1 Коринтяни 11:10)

Думата *заради* в този текст идва от гръцката дума *διὰ*, която означава канал на действие. Може да се преведе и така:

след, винаги, сред, при, за да се избягва, поради (това), накратко, от, за (причина). . . напред, от, в, **по повод, на, поради, заради**, че, поради което, следователно, Х макар, чрез (-вън), до, следователно, с (-в).

Можем да преведем този пасаж като:

1. За каузата на ангелите
2. По причина на ангелите
3. Заради ангелите

Разглеждайки връзката между Адам и Ева, ангелите биха могли по-добре да научат основите на божественото управление в небето.

БОЖЕСТВЕН РИСК

... защото това, което може да се знае за Бог, се проявява в тях, защото Бог им е показал *това*. Защото от създаването на света Неговите невидими качества се виждат ясно, като се разбират от създадените неща, а именно Неговата вечна сила и Божественост, така че те са без извинение. (Римляни 1:19-20, Версия на крал Джеймс)

Библията ни казва кой е създал този свят.

"и да открия на всички, в що се състои разпоредбата на тайната, скривана от векове в **Бога, Който създаде всичко чрез Исуса Христа,**" (Ефесяни 3:9, Синодално издание)

"... в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото [Отец] постави Наследник на всичко, **чрез когото също направи световете,**" (Евреи 1:2)

Отец и Неговият Син са тези, които са създали този свят. Отец бил източникът, а Синът Му бил каналът, чрез който бил създаден. Това придава голямо значение на следващия стих.

"И Бог каза: **Да създадем човека по Нашия образ**, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята." (Битие 1:26)

Тъй като Бог е създал всичко чрез Своя Син, очевидно е, че когато Бог е казал „Нека направим човека по наш образ“, Бог е говорил на Своя Син. Павел е прав, когато казва, че нямаме извинение по този въпрос, защото Адам и Ева са две същества, като едното произлиза от другото. Невидимите качества на Бог се виждат ясно в сътворяването на мъжа и жената.

"И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде." (Битие 1:27)

СЪЗДАДЕНИ ПО БОЖИЯ ОБРАЗ

Бог е създал човека по Свой образ, както в индивидуалната му форма, така и във факта, че има две личности. Учението за Троицата разрушава този образ. То закрива реалността на отношенията между Бог и Неговия Син. Унищожават една от най-жизненоважните точки, на които Бог иска да научи Вселената.

Бог не е създал три еднакви същества в градината, които да представят Божия образ. Той създал две същества, като едното произлиза от другото. Простотата на това е очевидна за всички, които желаят да я приемат.

"Тогава ГОСПОД Бог даде на човека дълбок сън и той заспа; и взе едно от ребрата му и изпълни мястото му с плът. И ГОСПОД Бог създаде жена от реброто, което взе от човека, и я доведе при човека. А човекът каза: Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми; тя ще се нарече жена, защото от мъжа беше взета." (Битие 2:21-23)

Ева била изведена от Адам като образ на факта, че Божият Син бил изведен от Отца.

"защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и **наистина познаха, че излязох от Теб**, и повярваха, че Ти си Ме пратил." (Йоан 17:8)

"Исус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото **Аз съм излязъл** и дошъл от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати." (Йоан 8:42)

"**Родих се**, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода." (Притчи 8:24)

БОЖЕСТВЕН РИСК

Но ти, о Витлеем Ефрата, си само малко селце сред целия народ на Юда. И все пак владетел на Израел ще дойде от теб, **Този, чийто произход е от далечното минало.** (Михей 5:2, Нов жив превод)

Ева излязла от Адам и въпреки това е равна на Адам. В началото била жената и жената била с мъжа и жената беше човек като мъжа. (Виж Йоан 1:1).

"създаде ги мъжки и женски пол, благослови ги и ги нарече човек в деня, когато бяха създадени." (Битие 5:2)

Както Христос е яркостта на славата на Отца, така и жената е яркостта на славата на мъжа.

"който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество ... ,, (Евреи 1:3)

"Защото мъжът не трябва да си покрива главата, понеже е образ и слава на Бога, а **жената е слава на мъжа.**" (1 Коринтяни 11:7)

Както Бог населява Вселената чрез Своя Син, така Адам ще населява земята чрез жена си. Както Божият Син направил видимо това, което е невидимо в Бога, така Ева щяла да направи видимо семето, което било невидимо в Адам.

Връзката на Адам и Ева трябвало да бъде учебник за вселената, за да разбере истинската връзка на Бог и Неговия Син.

" ... това, което сега ви се извести чрез онези, които ви проповядваха благовестието ... в което и ангели желаят да надникнат." (1 Петрово 1:12)

Мъжът споделил с жената всичко, което му било дадено. Той изричал думи на любов, благословение и радост над нея. Искал да се грижи за нея като за част от себе си. Той изпитвал отговорност да се грижи за нея, защото тя била дошла от него.

СЪЗДАДЕНИ ПО БОЖИЯ ОБРАЗ

Ева споделяла господството, дадено на Адам; тя наследила всичко, което Бог му бил дал. Нейното равенство с мъжа не се основавало на сила, тъй като мъжът бил направен по-силен от жената. Не се основавало на височината, тъй като мъжът бил по-висок от жената. То не се основавало на възрастта, тъй като мъжът е създаден преди жената. И все пак и двамата били еднакво хора.

Между мъжа и жената ще съществува хармония, стига те да не основават стойността си на присъщите си качества, а на връзката, която споделят заедно. Единствената в градината, със способността да познава мъжа, била жената. Нито едно от животните нямало капацитета да оцени радостта и стремежите на Адам. Както Синът говори за Своя Баща, така единствено Ева може да говори за Адам.³¹

"както Отец [Адам] познава Мен [Ева] и Аз [Ева] познавам Отца [Адам]; ...

" (Йоан 10:15)

Ева не смятала, че е ограбване да бъде равна с Адам. Тя споделя неговото човешко естество; тя била направена от реброто, което първоначално било в него. Тя не е мислила за необходимостта да се сравнява с него, нито ѝ е хрумвало, че трябва да подчертае естествените си черти, за да привлече мъжа. Тя почивала в идентичността си като идваща от утробата на мъжа.

От първоначалните мъже и жени, направени по образа на Отец и Сина, земята трябвало да се напълни с милиони семейства, създадени по образа на Бог, представляващи Отец и Сина и преподаващи на ангелите повече за това как работят взаимоотношенията между Отец и Сина.

Каква съдба е дадена на човешкия род. Каква любов е била вложена в това творение. На мъжа и жената била дадена същата свобода, която

³¹ Повече по тази тема може да намерите в книгата *Първородна любов* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

БОЖЕСТВЕН РИСК

съществувала в сърцето на Божия Син. Роденият Син не може да даде нищо повече от това, което Самият Той е получил. Мъжът и жената били свободни да избират да служат на Бога и да отразяват Неговия характер или да избират различен път.

Изборът на различен път обаче не е лесен процес. Той изисква неверие в добротата на Бог, Неговите прекрасни дарове и отричане, че Той е предоставил пълна свобода в тази реалност. Изисква получателят да вярва в лъжа за Бог, за да оправдае прекъсването на връзката си с Него; вярвайки, че животът ни ще бъде по-добър без Бог, при всички доказателства, които ни показват, че разчитането на собствената ни мъдрост ще доведе до самоунищожение.

Нашият небесен Баща е живот, любов, свобода и радост. Той е пълен с доброта и истина. Той изобилства с милост и благодат и е удивително търпелив и нежен. Бог не би се отказал от човечеството, макар че особено на ангелите им изглеждало, че човечеството се е отказало от Него. Нашият Баща имал план.

Нашият Отец бил създал творението по такъв начин, че да помогне на човека да разбере себе си и връзката си с Бог. Той дал на Адам известно отношение към земята, за да подчертае, за Божията връзка с Неговото творение. Въз основа на факта, че във Вселената съществувало ново възприемане на реалността, Едемската градина щяла да отрази този факт. Новата система за справедливост на Сатана се е отразила на Вселената. Една трета от ангелите са били ангажирани да следват тези нови принципи на царството. Любовта трябва да предоставя свободата на избора.

ГЛАВА 18

ГОСПОДСТВО НА РАЙСКАТА ГРАДИНА

Колко красиво трябва да е било да живеят в Едемската градина. Един жив, трептящ рай, изпълнен с аромата на любов, мир и радост. Създадени по образа на Бог и Неговия Син, жената почива на лоното на съпруга си; напомняне откъде е дошла; най-безопасното и спокойно място, където тя можела да пребъдва.

"... Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви." (Йоан 1:18)

Бог дал благословение на Адам и жена му. То включвало пет ключови точки:

"И Бог ги благослови и Бог им каза: **Плодете се и се множете, напълнете земята и я обладайте, и владейте** над морските риби, над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята." (Битие 1:28)

Плодородието е много повече от радостта да създавате деца по ваш собствен образ. Благословието на Бог щяло да даде, преди всичко, плода на Духа.

БОЖЕСТВЕН РИСК

"А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодост, милост, вяръност, кротост, себеобуздание; против такива няма закон." (Галатяни 5:22-23)

Във връзката, дадена на мъжа и жената, съществувала благоприятна възможност да се развие такава красота на характера. Първият и най-ценен елемент е любовта Агапе. Свободолюбивият, нежен и кротък характер на Божия Син бил записан във всяка тъкан на ума, сърцето и душата на Адам и съпругата му. В забавянето да бъде изведена жената от мъжа, се засилила радостта и ценността от това жената да ходи с него, да разговаря с него и да сподели живота му.

Всяка сутрин мъжът изразявал своята благодарност към Бог, понякога с преливащи сълзи, за съкровището, което имал в лицето на жена си. Изпълнен с Духа на Божия Син, тогава той изливал думи на любов, загриженост и признателност към нея, съчетани с дела на доброта и обич.

Това щяло да засади духовни семена в сърцето на жената и да умножи нейната радост в знанието, че е ценена и обичана от съпруга си. Желанието ѝ да служи, да угоди и да донесе радост на съпруга си би се увеличило и в хармоничното и увеличено действие на тяхната любов, характерите на мъжа и жената щели да се умножат в плода на Духа. Те щели да израстват в благодат, чрез резонанса на връзката си и даденото им от Бога дело, както и в благодарността си към Бога.

Човешката душа има способността да предава и приема вибрационни честоти. Научните изследвания на Манфред Клайнс³² разкриват способността на човек да излъчва честоти, свързани с емоционалното състояние, което изпитва. Установено е, че честотите, излъчвани от любов, доброта, радост или поклонение, са дълги и бавни. Установено е, че

³² https://en.wikipedia.org/wiki/Manfred_Clynes

ГОСПОДСТВО НА РАЙСКАТА ГРАДИНА

честотите, свързани с омразата и гнева, са кратки и остри. От това можем да научим, че плодът на Духа, проявяващ се в човек, излъчва честоти, които биха изпълнили цялата градина.

Тъй като мъжът и жената са направени от едно и също вещество, като самата земя, честотите, които излъчват и които са в хармония с Божия закон, ще имат положителен и ползотворен ефект върху околната среда. Проведени са множество експерименти, показващи ефектите от говоренето на растения и животни с думи на доброта и грижа.

За разлика от това, човешката душа има способността да излъчва честоти, които влияят негативно на околната среда.

"А делата на плътта са явни. Те са: блудство, нечистота, разпътство, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнувания, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и други подобни; за които ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство." (Галатяни 5:19-21)

Този списък с негативни мисли и действия е продукт на нарушаване на Божия закон. Божият закон е закон на свободата, а свободата, не произвежда честоти, които увреждат земята. Тайната на плодотворността, умножаването и изпълването на земята с доброта от мъжа и жената се открива в непрекъснат поток от любов, радост, благодарност, търпение и доброта, които текат от техните умове и сърца към света около тях.

Доказателство за отрицателна страна на тази връзка, между човека и земята, откриваме в последицата от Адамовия грях върху градината, както и резултата от Каиновото убийство на брат му Авел.

И на мъжа каза: „Понеже си послушал гласа на жена си и яде от дървото, за което съм ти наредил, казвайки: не яж от него, проклета е земята поради

БОЖЕСТВЕН РИСК

тебе; в скръб ще ядеш от нея през всички дни от живота си и ще ти донася бодли и тръни и ще ядеш полската трева.,, (Битие 3:17-18, Буквален превод на Йънг)

Цитирам Буквалния превод на Йънг с цел да покажа защо земята е прокълната. Повечето преводи показват, че Бог е прокълел земята, за да им даде урок. И все пак реалността е, че земята ще бъде проклетата чрез излъчване на грешни честоти от Адам и съпругата му. Острите думи щели да повлияят на растенията да произвеждат остри шипове и тръни. Това е резултат от човешката греховност, а не наказание от Бог за човека, както някои си представят.

Забележете ефекта върху земята, когато Каин убил Авел:

"А Каин каза това на брата си Авела. И когато бяха на полето, Каин стана против брата си Авела и го уби. И Господ рече на Каина: Где е брат ти Авел? А той рече: Не зная; пазач ли съм аз на брата си? И рече Бог: Какво си сторил? Гласът на братовата ти кръв вика към Мене от земята. И сега проклет си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брата ти от твоята ръка. Когато работиш земята тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята." (Битие 4:8-12, Библия 1940)

Чувството на омраза, водещо до убийство в Каин, уврежда плодородието на земята. В момента на Авеловата смърт, болката, шокът и тъгата в тялото и ума му, от осъзнаването на това, което Каин му е сторил, се абсорбират от земята и я повреждат, така че тя няма да произвежда на същото ниво, както преди това.

Едемската градина е само една малка част от земята. Ако Адам и Ева израствали в по-красив характер, те биха раждали деца според този образ. Децата щели да бъдат отгледани в ухаеща атмосфера, където се изговарят само думи на любов и състрадание и никакви негативни вибрации не биха докоснали съзнанието или телата им.

ГОСПОДСТВО НА РАЙСКАТА ГРАДИНА

Каква красива съдба била планирана за човешката раса. Цялата земя щяла да се изпълни с любов, радост и благословение. Цветя, плодове, дървета и градини щели да изпълнят цялата земя. Колкото по-прекрасен по характер щял да става човекът, толкова повече земята под неговото господство щяла да отразява това.

Това как разбираме първите три глагола, в думите на Бог, от Битие 1:28 – „плодете се и се размножавайте, напълнете земята“, ще определи контекста на последните два глагола – „обладайте и владейте над...“.

Тогава Бог ги благослови и Бог им каза: „Бъдете **плодовити** и се **размножавайте**; **напълнете** земята и я **покорете**; **властвайте** над морските риби, над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята .” (Битие 1:28, Версия на крал Джеймс)

Когато Исус бил на земята, Той редовно трябвало да се опитва да насочва слушателите си от мисли за плътта към мисли за Духа. Когато Исус каза на Никодим, че трябва да се роди отново, първата мисъл, която Никодим изразил, била свързана с раждане от физическо или телесно естество. И все пак Исус говорел за духовни неща.

"Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отново. Вятърът духа, където си иска, и чуваш шума му, но не знаеш откъде идва и накъде отива; така е всеки, който се е родил от Духа." (Йоан 3:6-8)

Исус посочил на своите ученици, че, когато имаш първо физическото разбиране, това е в резултат на твърдо сърце.

"И Той им заръча, като каза: Внимавайте! Пазете се от кваса на фарисеите и от кваса на Ирод. И те разискваха помежду си, като говореха: Това е защото нямаме хляб. А Исус, като разбра това, им каза: Защо разисквате за

БОЖЕСТВЕН РИСК

това, че нямате хляб? Още ли не разбирате, и не съзнавате? Още ли е закоравяло сърцето ви?" (Марко 8:15-17)

С интерес отбелязваме мислите на някои коментатори:

... ако това не е изрична заповед, както евреите я разбират, за брак и размножаване на деца, изглежда повече от голо разрешение; поне това е насока и съвет към онова, което е било правилно и удобно за **увеличаването на човечеството и за запълването на земята с жители**, което беше краят на нейното създаване. - Исаия 45:18. Коментар на Джон Гил

Отбеляза ги като под негова специална защита и им даде **сила да се плодят и размножават по рода си** на земята. - Исаия 45:18. Коментар на Адам Кларк

Ако приемем думите плодотворни и се умножим/увеличим в духовното разбиране на характера, тогава ще имаме по-ясно възприятие за това, с какво се пълни земята и как е покорена и какво е господството.

Ако разгледаме думите *покоряване* и *господство* на иврит, имаме следния обхват на значението:

Покоряване [Евр. 3533] кабаш

да стъпвам надолу; следователно отрицателно за пренебрегване; положително да завладее, подчини, наруши: - въведе в робство, сила, задържа, подчинява, довежда до подчинение.

Господство [Евр. 7287] рада

да стъпвам надолу, тоест да подчинявам; по-специално да се разпадне: - (дойде, направи, за да) господства, надделее, царува, (носи, направи) управлява, (-тел, над), вземе.

ГОСПОДСТВО НА РАЙСКАТА ГРАДИНА

Този текст може да се прочете **плътски**, във връзка с това, че Бог дава господство на Адам да стъпва по земята и подчинява и довежда в подчинение всички по-нисши порядки на творението. **В Духа** този текст е изпълнен с живота на Исус, когато Той говори на вятъра и вълните и им заповяда да бъдат неподвижни. Тази заповед не била повеление или сила, тя била издишване на онзи Дух в Него, който бил изпълнен с мир и спокойствие. Атмосферата около Христос покорила всичко около Него чрез мир, любов и радост.

Адам и съпругата му трябвало да запълнят земята със своя безкористен, нежен характер. Животните и съществата са покорени не с камшик или със силна команда, а чрез честотата на любовта, спокойствието и хармонията.

Духът на Исус е Дух на свобода, свобода без ограничение. (Йоан 8:36). Единственият начин да покорим земята и да властваме в този контекст е да излъчим тази атмосфера към всички в дадената среда. За тези, които имат уши да чуят, нека чуят за какво наистина е било първоначалното господство.

ГЛАВА 19

ИЗГУБЕН РАЙ

Извън тази красива градина змеят крачел нагоре-надолу, чудейки се как може да унищожи тази красива двойка, която приличала на Бог и Неговия Син, както по форма, така и по характер. По подобен начин както светлината греела около лицето на Мойсей чрез неговото гледане към красотата на Божия характер, човекът и жена му блестяли със славата на Бога; подходяща емблема на Божията мъдрост, проявена в тях.

"Разумните ще блестят като блясъка на небесната твърд и онези, които обръщат мнозина в правда – като звездите за вечни времена." (Данаил 12:3)

Както открихме в Откровение 12:4, относно раждането на Христос, змеят бил готов да погълне Детето, веднага щом се роди. В раждането на Христос виждаме проявата на това, което се е случило в началото. Христос току-що се бил родил в сърцата на Адам и съпругата му.

Бог искал те да разберат какво е богатството на славата на тази тайна сред езичниците: която е **Христос във вас, надеждата на славата.** (Колосяни 1:27)

Въпреки че живеели в напълно израснали тела, Адам и Ева започнали да растат в мъдрост, да развиват духовен ръст и придобиват благоволение

ИЗГУБЕН РАЙ

пред Бог и ангелите. Чрез начина, по който Сатана използва Ирод, добиваме поглед за случилото се в началото.

"Тогава Ирод повика тайно мъдреците и внимателно научи от тях времето, когато се е явила звездата. И като ги изпрати във Витлеем, каза: Идете, разпитайте внимателно за Детето; и като Го намерите, известете ми, за да отида и аз да Му се поклоня." (Матей 2:7-8)

Ирод използвал измама, за да търси достъп до мястото, където се е родил Христос. Той симулирал желание да се поклони на бебето Исус, но истинското му намерение било да Го убие.

Спомняме си, че ангелите трябвало да научат уроците на Отец и Сина чрез Адам и съпругата му. Както мъдреците дошли от далечна страна, за да донесат дарове, с които да благословят и подкрепят Йосиф, Мария и Исус, така и ангелите дошли от небесния континент, носейки благословения и дарове за Адам и Ева, новосъздадената двойка. Подобно, както мъдреците, коленичили в преклонение пред Месията, ангелите се удивлявали на Адам и жена му, направени по Божия образ, и оценили добротата и мъдростта на техния Създател. При наблюдаването на Адам и Ева ангелите щели да научат истината за Отец и Сина.

Дали Сатана не е заговарял ангелите, които се движели напред-назад в градината, за да намери достъп до новите хора и да ги унищожи? Подобно на мъдреците, дали и ангелите не са били насърчавани да не участват в дискусия със Сатана, докато идвали и си отивали от градината, за да общуват с Адам и съпругата му?

Интересно е да се отбележи, че мъдреците са дошли от изток. Важно е, че същата тази гръцка дума се намира в текста на Септуагинтата (гр. превод на Стария завет) разказващ за градината, която Бог засадил в началото.

БОЖЕСТВЕН РИСК

"А когато се роди Иисус във Витлеем Юдейски в дните на цар Ирод, ето, **мъдреците от изток** [Гр. 395] пристигнаха в Ерусалим." (Матей 2:1)

Господ Бог насади градината **на изток** [Гр. 395], в Едем, и постави там човека, когото беше създал. (Битие 2:8)

Както е посочено в началото на тази книга, еврейската дума *изток* носи също допълнителното значение *от древността* или *от древни времена*. Тук виждаме връзката между мъдреците по времето на Христос и ангелите, които дошли да посетят новата двойка.

Що се отнася до подаръците, които донесли; подаръкът от злато представлява изграждането на вяра (1 Петър 1:7), наскоро изпитана в огъня на войната, която се е състояла в небето. В службата на светилището тамянт, смесен с брашно и масло, формира хранителен принос (Левит 2:1). Това било признание кой е източникът на живота, хлябът на живота (Йоан 6:48). Срещата на ангелите с човечеството им позволила да ги инструктират по въпросите за Великата борба между Христос и Сатана. Маслото от смирна предоставяло символ на божественото присъствие, когато се срещали. Всъщност съкровищата на мъдреците от далечна страна се оказали благословения за Йосиф и съпругата му.

Докато Адам и жена му ходели в характера на своя Бог; докато Христос живеел в тях с вяра, Сатана не можел да ги нападне, нито да ги тормози. Както обяснява книгата Второзаконие, която е сборник от заповедите, повеленията и съдбите, които Господ е дал:

"А ако слушаш усърдно гласа на ГОСПОДА, своя Бог, **като внимаваши да вършиш всички Негови заповеди**, които днес ти заповядвам, ГОСПОД, твоят Бог, ще те постави високо над всичките народи на земята. И всичките тези благословения ще дойдат върху теб и ще те постигнат, ако слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог. ... Благословен ще бъдеш във входа си и благословен ще бъдеш в изхода си. **ГОСПОД ще предаде разбити пред**

ИЗГУБЕН РАЙ

теб враговете ти, които се надигат против теб; по един път ще излизат против теб, а по седем пътя ще бягат пред теб." (Второзаконие 28:1-2, 6-7)

Въпреки, че Сатана не можел да получи директен достъп до святата двойка, било му позволено да заеме мястото в центъра на градината, където се издигало Дървото на познанието на доброто и злото.

"И ГОСПОД Бог заповяда на човека и каза: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш."
(Битие 2:16-17)

Духът на Исус винаги е Дух на свободата. Не може да има свобода без право на избор. Тъй като във Вселената е налично и друго царство, би трябвало да се изяви и неговото присъствие. За да подготви децата си за реалностите на живота, Исус не им е намерил подслон, лишавайки ги от възможност да развият характер чрез правилен избор.

Докато Адам и съпругата му избягвали дървото в средата на градината, те развивали характер и упражнявали избора си да обичат Бога и да Му служат.

Сатана можел да излъчва своите честоти на омраза, гняв и депресия от центъра на градината, но любовта към Божието слово и щитът на вярата щели да предпазят светата двойка от вреда.

Библията ни казва:

"И Адам не беше изменен, а жената беше измамна и падна в престъпление." (1 Тимотей 2:14)

По този начин тя доказва като вярно твърдението:

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Двама са по-добре отколкото един, понеже те имат добра награда за труда си. Защото, ако паднат, единият ще вдигне другаря си; но горко на онзи, който е сам, когато падне, и няма втори да го вдигне." (Еклесиаст 4:9-10)

Не ни се казва как са се разделили Адам и жена му. Мъдростта, изразена от Соломон в горния текст, е проява на семето, което е съществувало от самото начало. Било мъдро Адам и съпругата му да останат заедно. Не било разумно да бъдеш сам в градината, когато Сатана можел да излъчва импулсите на своите честоти от Дървото на познанието. Адам разбирал попълно от Ева какво се случва; на него Христос бил дал заповедта да отбягва плодовете на забраненото дърво, преди да бъде създадена Ева; след това Адам ѝ я препредал. Както Христос е живял под властта и защитата на Своя Отец, така и Ева трябвало да живее под властта и защитата на Адам. Тя е щяла да бъде благословена от неговите напътствия, ако той е бил с нея.

Някои може да се запитат, защо Бог е довел Адам и съпругата му в среда, в която има редица опасни променливи? По същия начин може да се зададе и въпроса: Защо родителите водят децата си в свят, пълен с опасности? Защо да позволявате на децата да играят в мръсотия, да карат колела или ред други неща, които крият риск? Реалността на Вселената е, че съществува враг, който иска да унищожи това, което Бог и Неговият Син правят. Единственият начин да се живее в тази среда бил да има ограничено разобличаване на Сатана, за да може да се избира против него и така да се развива истински характер. Ограниченото излагане на Сатана също би изявило контраста в характера на Бог и характера на Сатана. Това също щяло да им помогне да разпознаят и разберат защо Бог и Неговият Син са били толкова прекрасни и защо грехът е бил толкова опасен.

Колкото по-нататък, към центъра на градината, се придвижвала Ева и колкото повече се отдалечавала от Адам, толкова по-близо идвала до честотите, които Сатана излъчвал от Дървото на познанието.

ИЗГУБЕН РАЙ

Защо е било разрешено змията да бъде използвана от Сатана е загадка. Змията (змеят) била красиво крилато същество. Тази змия е едно от създанията под властта на Адам. Сатана не би могъл да завладее змията за целите си, без да наруши владението на Адам. Възможно ли е отделянето на Ева от Адам да е улеснило този пробив? Задължение на Адам било да се грижи за своята съпруга. Трябвало ли е това пренебрегване да я насърчи да стои близо до него, също и да изпраща честоти в градината, които да въздействат на другите творения? Трудно е да се каже със сигурност, но когато жената чула змията да ѝ говори, тя сякаш отразявала нейните вътрешни мисли.

"А змията беше най-хитра от всички полски животни, които ГОСПОД Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината?" (Битие 3:1)

Трябва да е бил доста стряскащ, очевидния факт, че змията ѝ говори. Ева била предупредена от ангелските посетители за врага, но очакването ѝ било да я заговори ангел, а не заблуждаващия медиум на змия. Като измамен медиум Сатана знаел, че Ева ще бъде изненадана от това и той можел да чете езика на тялото ѝ.

Мислите, емоциите и чувствата на Ева също произвеждали честоти, които Сатана можел да прочете. Той не знаел точните ѝ мисли, но усетил, че тя е объркана и разколебана.

В отговор Ева преувеличила думите на Бога, разкривайки тревогата си.

"Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете." (Битие 3:2-3)

Бог не бил казал „да не се докоснете до него.“ Той бил казал само „да не ядете от него.“ Докосването му би било опасно, но това нямало да доведе до

БОЖЕСТВЕН РИСК

смърт. Само яденето на плодовете би довело до смърт. Ева добавила към предаденото ѝ от Адам послание, за казаното от Бог.

Ето какво записал Мойсей, за казаното от Бог на Адам:

מוֹת תָּמוּת:

То било написано в еврейската глаголна форма, наречена Куал, несвършено време. Това означава, че яденето от дървото ще започне процес, който води до смърт. Думата, която Мойсей написал за „умреш“, на иврит, предава следните значения във формата Куал:

1a) (Куал)

1a1) да умре;

1a2) да умре (като наказание), да бъде убит;

1a3) да умре, загине (за нация);

1a4) да умре преждевременно (чрез пренебрегване на мъдрото морално поведение).

Думата може да означава убивам или умирам преждевременно чрез пренебрегване на мъдрото морално ръководство. Как Адам изтълкувал казаното от Бог? Това е, което Мойсей записал, че Ева казала на змията:

פֶּן־תָּמוּתוּן:

Леката промяна в казаното от Ева предава смисъла, че ако ядете плодовете, трябва да умрете.

Сатана казал следното на Ева.

לֹא-מֹת תָּמָתוֹן:

Той каза, че ти няма да „трябва да умреш“. Това, което Сатана й казал, в този момент било технически правилно. Бог бил казал, че ще загине, но Ева била казала, че трябва да умреш и Сатана й казал, че това не е вярно. Да загинеш е естествените последици от твоите собствени действия. Ти няма "да трябва да умреш“. В този момент казаното от Сатана било технически правилно. Бог казал „ще умреш“, а Ева-„трябва да умреш“. „Ще умреш“ е естествена последица от собствените ти действия. „Трябва да умреш“ изисква използването на смъртоносна сила от вълн. Тогава Сатана добавя следната лъжа:

"Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото." (Битие 3:5)

Сатана внушил на Ева, че тя ще бъде безсмъртна, хранейки се от това дърво, и че ще придобие същото знание като Бог; познание за доброто и злото. Истината е, че Бог не е познавал злото. Бог е знаел за злото, но не е знаел злото, защото никога не го е преживявал. Сатана бил този, който познавал доброто и злото от опит. Той й се представял като Бог.

Може да го оприличим на училищното момче, което е започнало да пуши и предлагало цигара на младия си приятел. По-голямото момче изглеждало по-мъдро, заради притежаваните знания, които младия му приятел нямал. Но знанието за злото води до смърт. Сатана представил на Ева възглед за Бога като един, който познавал всичкото добро и зло. Той представил Бог като всезнаещ.

Това е подобно на твърдението на Елиу. Младецът се раздразил от повъзрастните мъже, които не били в състояние да убедят Йов, че бедствията са го сполетели заради греховете му. Елиу заявява, че Бог е съвършен или

БОЖЕСТВЕН РИСК

изцяло знаещ, докато в действителност Елиу е този, който си мисли, че познава съвършено Божиите пътища по отношение на греха и наказанието.

"Разбираш ли равновесието на облаците, чудните дела на Съвършения във знание?" (Йов 37:16)

И все пак в Псалмите ни се казва, че количествено, Божието разбиране е неизмеримо.

"Велик е нашият Господ и с голяма мощ, разумът Му е неизмерим [Евр. 4557 без брой]." (Псалми 147:5).

И така, прав ли е Псалмистът? Дали Божието разбиране е като голямо число, което не познаваме или като това което Елиу нарича съвършено и цяло?

Елиу обвинява Йов, че пие презрение като вода и прави компания на беззаконията и се разхожда с нечестиви хора (Йов 34:8). Това твърдение е невярно, тъй като Бог заявил, че Йов е праведен, боял се е от Него и е избягвал злото, (Йов 1:1).

Йов е изпитван чрез атаката на Елиу. Но както не бил прав в своята преценка за Йов, така Елиу не бил прав и в преценката си за Бог. Елиу продължава:

"Той строшава силни без изследване, на тяхно място слага други, защото Той делата им познава и ги събаря нощем, и се стриват. Поразява ги като безбожните, на видно място," (Йов 34:24-26)

Той заявява, че Бог в Своята справедливост ще смаже и унищожи нечестивите. След това силно желае Бог да изпита Йов и да го разобличи.

"Желая Йов да бъде изпитан докрай, защото отговаря като грешните хора." (Йов 34:36)

ИЗГУБЕН РАЙ

Исус ни казва, че Бог не осъжда никой човек (Йоан 5:22). Възгледите на Елиу за Бога, като тези на повечето хора, са неправилни. Той представя Бог във фалшива светлина. Покланя се на Бог, който е всезнаещ. Истинският Бог познава края от самото начало и няма лично познание за злото, чрез извършване на зло.

Ева е съблазнена от думите на Сатана, чрез змията. Тя е очарована от способността на змията да говори, изглеждаща като придобита от яденето на плодовете. Очаквала, че яденето на плодовете ще доведе до внезапно и незабавно наказание, но змията не изглеждала увредена по никакъв начин. Това помогнало на Ева да се убеди, че яденето на плодовете няма да доведе до бързо и незабавно наказание и така поставила под съмнение верността към Божието слово.

Фактът, че Ева се отдалечила от съпруга си и се приближила до Дървото за познанието, означавало, че чувството ѝ за почтеност е намалено. Любопитството и вътрешният ѝ диалог я привлекли към Сатана, до дървото. Неговото присъствие излъчвало честоти, които я объркали и примамили.

Библията казва, че когато жената видяла, че плода на дървото е добър за храна, тя го взела. Държейки плода в ръцете си, Ева не изпитвала никакво смущение или наказание. Тъй като тя била заявила, че докосването на плодовете ще доведе до смъртта, това допълнително ѝ доказало, че няма да ѝ се случи нищо лошо при яденето на плода.

Защо Бог не се намесил и не възпрял развитието на тази ситуация? След като Той дал на Ева всички необходими инструкции за правилен избор, намесата Му би ѝ попречила да осъществи желанието си и я лишава от свобода на избора. Позволенieto за този избор причинило на Христос ужасно страдание. Неговият Дух пребъдвал в сърцето ѝ, но когато яла от плодовете, тя отхвърлила Христовия Дух и приела духа на Сатана.

БОЖЕСТВЕН РИСК

Ева говорела със зъл дух. Когато яла от плода, в полза на казаното от този дух, тя го поканила да поеме контрол над нейния ум. Следователно, приближавайки се до Адам, тя била водена от демони. Още по-лошо, идвайки с посланието на злия дух, обещаващ ѝ магически сили в оприличаването на Бог, определено, първата ни майка се превърнала в магьосница.

Когато жената се връща от дървото, тя е под властта на Сатана. Сега тя идва при съпруга си не като покорна съпруга, а като учителка по новата религия. Докато Адам стои пред Ева, виждаме предобраз на мъжете през вековете, застанали пред женските оракули, като Делфи и други такива, обещаващи им знания за бъдещата им съдба. Докато Адам вижда жена си, която е била кост от костта му, той влиза в контакт с дух, който вече не го разпознава като своя глава и благодетел.

Тя била намерила друга сродна душа, друг учител, който ѝ обещал всичко, което сърцето ѝ желало, без необходимостта да се подчинява на когото и да било.. Тя дошла не за да бъде поучавана, а за да преподава; не да се покорява, а да заповядва подчинение. Този женски дух, управляван сега от силите на тъмнината, щял да бъде използван от Луцифер, като съблазнителна среда, в убеждаването на Адам да се присъедини към бунта. Ева е нарушила Божия образ. Повлияна от Сатана, тя е загубила духа на Исус, който е покорен и готов да се учи. Ева става по-напориста, уверена в себе си, че това, което преди са разбирали, е неправилно. Има нещо странно привлекателно в тази самоуверена жена, притискаща плода в ръката на Адам.

Адам оценява ситуацията; той вижда, че тя е яла от плода. Думите, които ѝ е казал, за смъртното наказание при прегрешение, се оспорват в ума му. Той е сигурен, че тя трябва да умре и че Бог ще я убие. Емоциите са нови за него и той не е сигурен как да се справи с тях. Необходимо е вината за тази ужасна ситуация да бъде възложена върху някого. В сърцето му се надига

ИЗГУБЕН РАЙ

бунт срещу Бог, макар че той едва го осъзнава. Сатана веднага е привлечен от честотите, излизаци от Адам. Всички мисли за благодарност към Бога се поглъщат от фалшивото предположение, че Бог ще убие жена му.

Възприятието на Адам е лъжа, но вместо да представи своето объркване на любимия си господар и приятел, той започва да взема решения по своя собствена преценка. Духът на Исус призовавал Адам в ума му. Духът умолявал Адам да отнесе въпроса до Божия Син или до ангелите, за да обсъдят въпроса, преди да направи прибързани заключения. Но гневът му нараства, същата омраза, съществуваща и при Сатана, започва да намира вход в сърцето му. Той мисли какъв би бил животът без Ева. Не може да понесе това. Сатана, следвайки Ева обратно до дома им, му прошепва, че Бог няма най-добрия интерес в сърцето си към тях и би било по-добре да се присъедини към бунта.

Цялата градина стои безмълвно докато Адам вдига плода в ръката си и го слага до устата си. В този момент, Отец и Син умоляват Адам да преразгледа решението си, но той блокира достъпа на умоляващия глас също както братята на Йосиф блокират неговите умолявания когато го продавали в робство. Адам ял от плода с гняв, скръб и пълното съзнание, че това е акт на бунт.

В този момент е направена дълбока рана в душата на Божия Син. Адам потопил духовния нож на негодувание и омраза в Христовия Дух у него и откъснал Христос от трона на ума си. Христос в този момент е убит в сърцето и ума на Адам от създаването на света (Откровение 13:8).

Божият Син не можел да остави Адам и Ева, защото ако направел това, те наистина щели да паднат на земята и да умрат веднага. Носейки раните в сърцето си, Христос държал Адам и Ева и продължавал да им дава живот, дори докато духът на Сатана ги управлява. Христос трябвало да живее в присъствието на враговете Си, за да поддържа човешката раса жива.

БОЖЕСТВЕН РИСК

Въпреки съществуващата възможност за падението на Адам и Ева, това не е предопределение от Бог. Не била волята му Адам да избира бунтаря и да Му се противопоставя. Не се знаело със сигурност дали това щяло да се случи. След като Адам е съгрешил и е погълнал семето на змията, Бог е знаел къде точно ще се стигне с това и какво ще се случи с човешкия род, тъй като е познавал семето, което е в Сатана. През шестте дни на сътворението Той изложил ефекта от семето на змията срещу семето на Неговия Син.

Горещият въпрос, който ни привлича, е: какво ще направи Бог?

ГЛАВА 20

ПЛЪТСКИЯТ УМ

Преходът, осъществил се в съзнанието на Адам, бил катастрофален. В акта на ядене от забранения плод, той запечатал фалшивите си мисли за Бог. Чуйте какво казва вдъхновението за падналото човешко състояние.

Защото плътският ум *е* вражда срещу Бог; защото не е подчинен на Божия закон, нито всъщност може да бъде. (Римляни 8:7, Версия на крал Джеймс)

"Сърцето е измамно повече от всичко и е безсилно; кой може да го познае?" (Еремия 17:9)

"И понеже те отказаха да познават Бога, Бог ги предаде на развратен ум – да вършат това, което не е прилично, изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, свадливост, измама и злонамереност; клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, изобретатели на злини, непокорни на родителите си, безразсъдни, вероломни, без естествена обич, немилостиви; които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат." (Римляни 1:28-32)

БОЖЕСТВЕН РИСК

Всички тези характерни черти сега живеели в Адам. Те били под формата на семена. Той не бил наясно със степента на промяната в себе си. Няма представа за импулсите, надигащи се в него, като водите на бездната, в първия ден на сътворението.

Адам получил ума на Сатана и се присъединил към него в проектирането на всичките си характерни черти върху Бог. Адам си представил, че Бог е искал да убие жена му и него самия, защото са яли от забранения плод. Той си представял, че Бог ще бъде унищожител на собствените му деца. Смятал, че Бог изисква смърт за нарушаване на закона.

"Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея." (Римляни 7:11)

Божият закон е толкова свещен, колкото и самият Бог. Той е отражение на Неговия съвършен характер. Точно както Бог, законът е свят, справедлив и добър.

"Така че законът е свят и заповедта — свята, справедлива и добра."
(Римляни 7:12)

В рамките на закона открихме истината, че Бог може да бъде милостив към онези, които Го обичат и спазват Неговите заповеди, защото да се спазват заповедите означава да се познава характера на Бог. Бог е активиран да прояви милост чрез вярата на получателя на Неговата милост. Всяко Божие действие се възприема като враждебно от тези, които мразят Бога.

"а оказвам милост към хиляди поколения на онези, които Ме любят и спазват Моите заповеди." (Изход 20:6)

Както научихме в 13^{та} глава, Божията милост трае вечно; никога не свършва. Следователно, когато престанем да вярваме в истинския Бог, милостта спира. Когато Адам избрал да вярва в идеята, че Бог ще убие жена

ПЛЪТСКИЯТ УМ

му, той избрал да престъпят закона на Божия характер; избрал да повярва, че Бог няма милост към онези, които не се подчиняват. Ето защо *нарушеният* закон изисква смъртта на престъпника и престъпникът е този, който вярва в това.

"А според закона почти всичко се очиства с кръв и без проливането на кръв няма опрощаване." (Евреи 9:22)

Този току-що цитиран стих не говори за ума на Бог, а за ума на падналия човек. Бог никога не е пожелавал жертва за грях.

"Жертва и принос Ти не си пожелал; отворил си уши в мен; всеизгаряне и принос за грях не си поискал." (Псалми 40:6)

Това е толкова невероятно трудно за разбиране от грешника. В християнския свят почти повсеместно се вярва, че Бог изисква смъртта на престъпника и че само кръвната жертва на Неговия Син ще плати за престъплението на човека. Как е възможно Бог, едновременно, да изисква смърт и да не желае жертва? Невъзможно е. Адам погрешно вярвал, че Бог изисква смърт заради тяхното прегрешение и затова, бунтувайки се, ял от плодовете.

Затова, за да спаси човека, Бог трябвало да плати, въображаемия за човека, дълг за откуп. Адам бил отхвърлил вратата в милостта на Бог, когато решил да повярва, че Бог иска да убие жена му. Ако бил повярвал в Божията милост, щял да отиде при Бога и да поиска милост. Но той не направил това.

В ума на човечеството, нарушаването на закона изисква смърт, и само смъртта ще ни примири със закона. Докато това се случува, ние живеем в отчаяни отношения с Бог. Той е готов да направи за нас това, което ни дава възможност отново да *се чувстваме* примирени с Него (макар че Бог винаги е готов да се примири без смърт, но ние не бихме го повярвали). Чрез тази първа стъпка Бог щял да ни научи по-точно на Своя закон и управление,

БОЖЕСТВЕН РИСК

като внимателно изтъква нашите заблуди и греховността ни, докато израстваме в благодатта и разбирането на характера Му.

"И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола, и да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство."
(Евреи 2:14-15)

По същество Бог иска да разберем следното: основното нарушение на закона е вярването, че Бог трябва да убие някого или нещо, за да може да прости. Това е единствената причина нарушеният закон да изисква смъртта на нарушителя.

Когато човек отхвърля Божият истински характер, на Божието място, той издига идол, който идва от собственото му въображение; и когато човек се покланя на идол, Бог става ревнив Бог. В своите идолопоклонства човекът стъпва извън оградата на Божията закрила и Сатана може да започне да го тормози, да му вреди и най-накрая да го унищожи. Колкото повече човек се отдалечава от милостивия Бог, толкова по-голяма вреда го сполетява и толкова по-сигурно той вярва, че Бог е Този, Който го наказва. Но това, което унищожава нечестивите не е Бог, а злото.

"Злото ще убие безбожния и които мразят праведния, ще бъдат осъдени."
(Псалми 34:21)

"Господ е станал познат чрез правосъдието, което е извършил; нечестивият се впримчва в делото на своите ръце. (Размишление. Села.)" (Псалми 9:16, Библия изд. 2001)

Библията ни казва, че съдът, който Бог упражнява срещу нечестивите, е да им позволи да бъдат уловени от примката на собствените им дела. Тъй като

ПЛЪТСКИЯТ УМ

отказват приятелство с истинския Бог, нечестивите умират с фалшивата илюзия, че Бог ги убива.

Как Бог може да достигне до ума на Адам? Адам бил напълно убеден, че Бог иска да го убие. Как Бог можел да му говори сега, когато бил под властта на смъртта? В Адам нямало нищо добро, което да откликне на Бог. В него нямало нищо, което да желае Бог или поне да Го търси.

"както е писано: „Няма праведен нито един; няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно се развратиха; няма кой да прави добро, няма нито един“." (Римляни 3:10-12)

Отец и Синът били дълбоко натъжени за перспективите на човешката раса. Ако сте имали приятел, обърнал се против вас, убеден от някой, че мислите ви спрямо него са зли, знаете, че каквото и да кажете не можете да го убедите в противното. Изглежда, че Змеят, който бил чакал да погълне семето е победил Бог и Неговия Син. Сатана можел само да си представи, че Бог щял да остави човечеството на себе си, за да прави той с него, каквото си иска.

Но Бог не бил хванат неподготвен. Той бил наясно с възможността Неговите създания да изберат да повярват на лъжи за Него и да се затворят в клетката на смъртта. Сатана бил отхвърлил характера на Бог с пълното знание кой е Бог. Адам и Ева са живели само няколко години и знанията им за Бог били доста ограничени. Имало шанс за изкупление за падналата раса.

В дълбоко съжаление към нас, Божият Син се обърнал към Отца, за да Го помоли да отговори на изискванията на падналите Им деца.

ГЛАВА 21

РИСКЪТ НА АГАПЕ

"Да, той ще съгради храма ГОСПОДЕН и той ще носи величие и ще седне на престола си, и ще владее, и ще бъде свещеник на престола си; и **съвет на мир ще бъде между двамата.**" (Захария 6:13)

Отец и Синът провели съвет за мир, за да обсъдят стъпките, които ще предприемат, за да изкупят човешката раса. В молитвата на Исус от Йоан 17^{та} глава виждаме изявения плод на този съвет. В тази молитва скритото става явно.

Припомняме си факта, че на Христос била дадена власт по отношение на човешкия род.

"както **си Му дал власт над всяко създание** да даде вечен живот на всички, които си Му дал." (Йоан 17:2)

Планът включвал и това човешката раса да узнае истината за Отец, чрез Единородния Син.

РИСКЪТ НА АГАПЕ

"А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил." (Йоан 17:3)

В Своята молитва на земята Исус разкрил изпълнението на плана, който Те обсъдили по време на грехопадението на човека. Сатана се бил опитал да скрие истината, че Божият Син е наследил всичко от Своя Отец, за да може самият той да отрече, че е получил нещо от Божия Син.

"Сега познаха, че всичко, което си Ми дал, е от Теб;" (Йоан 17:7)

Ключовата дума в молитвата е откровението за характера на Отца, или име, и че Божият Син наистина идва от Него.

"Изяхвих Името Ти на хората, които Ми даде от света. Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен, и те опазиха Твоето слово. **Сега познаха, че всичко, което си Ми дал, е от Теб;** защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и **наистина познаха, че излязох от Теб,** и повярваха, че Ти си Ме пратил. ... Докато бях с тях, **Аз ги пазах в Твоето Име,** което Ми даде; опазих ги и нито един от тях не погина освен синът на погибелта, за да се изпълни Писанието." (Йоан 17:6-8, 12)

"Отче праведни, светът не Те е познал, **но Аз Те познах; и тези познаха, че Ти си Ме пратил. И изяхвих им Твоето Име, и ще изявя,** така че любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях, и Аз — в тях." (Йоан 17:25-26)

В тази молитва Исус заявил, че е завършил делото, което Отец Му е дал да извърши. Това дело е да се разкрие характера на Отца, чрез Своите действия, показващи, че властта да се покаем и да ни бъде простено се дава даром от небето. То също обявява естеството на Тяхната връзка и това как се поддържа творението: че Божият Син е наистина Неговият Син, роден от Него във вечността и след това изпратен в нашия свят.

БОЖЕСТВЕН РИСК

"Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша."
(Йоан 17:4)

Но имало нещо повече от просто завършване на делото, което Отец бил възложил. За да завърши делото, Те трябвало да платят наказанието за греха, което Сатана бил развил и в което убедил човека да повярва. Йоан глави 18 и 19 разкриват частта от плана за спасяване на човека от вратата му, че Бог изисква смърт и че само кръвната жертва на заместител може да го спаси.

Тъй като Бог и Неговият Син можели да четат мислите на Сатана, те са имали и поглед във времето, описано в Йоан 18^{та} и 19^{та} глави; Те биха могли да видят Човешкия Син, в Гетсиманската градина изпитвайки ужасното чувство за вина, което човека докарал на себе си чрез фалшивата идеята, че Бог иска смъртта на престъпника. Книгата на Матей описва този момент:

"Тогава им каза: Душата Ми е пренаскърбена до смърт. Постоите тук и бъдете заедно с Мен. И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: **Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.**" (Матей 26:38-39)

Стъпките, необходими за спасяването на човека, били изложени в последователността на Господните празници, намираща се в Левит 23^{та} глава. Съвършеният безквасен живот на Христос и Неговата смърт са разкрити в първия празник Пасха. Изливането на истинския Му характер чрез Святия Дух е във втория празник на Петдесетница. Последната последователност от събития, която носи пълно помирение между Бог и хората, се намира в празниците на 7^{мия} месец: Тръби, Умилоствение и Шатороазпъване. Тези освежителни времена свързвали заедно Божиите хора три пъти в годината.

"Три пъти в годината да Ми правиш празник. Да пазиш празника на безквасните хлябове; седем дни да ядеш безквасни хлябове, както съм ти

РИСКЪТ НА АГАПЕ

заповядал, на определеното време в месец Авив, защото в него си излязъл от Египет; и никой да не се яви пред Мен с празни ръце. И да пазиш празника на жетвата, на първите плодове на труда си, на това, което си посял в нивата. И да пазиш празника на беритбата в края на годината, когато прибираш плодовете си от полето. **Три пъти в годината всичките твои мъже да се явяват пред Господа БОГА.**" (Изход 23:14-17)

Тези три събирания на Божия народ са израз на семето, развито в съвета на мир. Божият Син три пъти се явява пред Отец, за да обсъди различните аспекти на плана за спасение и неговото изпълнение. Този принцип се разкрива и в трите пъти, когато Христос се молел в Гетсиманската градина.

"Пак отиде втори път и се моли, казвайки: Отче Мой, ако не е възможно да Ме отмине тази чаша, без да я пия, нека бъде Твоята воля. И като дойде, пак ги намери заспали, защото очите им бяха натежали. И пак ги остави и отиде да се помоли **трети път**, като каза отново същите думи." (Матей 26:42-44)⁴

Този брой молитви не е произволен; това е откровение за Христовото семе, което е било напълно оформено и описано в Битие 3:15 като Семето на жената.

Преди Бог и Неговият Син да задействат този план, действителният резултат не бил точно известен. Този непознат елемент се проявява в думите на Исус на кръста.

"А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?" (Матей 27:46)

За да може Божият Син да понесе тежестта на Адамовата вина, било необходимо да стъпи на мястото, където грешникът не можел да види любовта и милостта на Бог. Единственото нещо, което Той би могъл да види

БОЖЕСТВЕН РИСК

в този момент, било смъртта. Това било в съзнанието на Адам. Приемайки нашата природа, Христос щял да изпита това заради нас.

Можело ли е, в този върховен момент на мрак, вярата на Исус в Неговия Отец, да издържи? В началото не се е знаело със сигурност. Божият Син изразил несигурността, която била обсъдена в съвета за мир, чрез тази молитва: "Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш." (Матей 26:39).

Хиляди години преди Кръста на Голгота Те били обсъждали момента, в който Исус ще трябва да бъде отделен от Своя Баща - как трябвало да държи на истината, че Неговият Баща Го обича, когато не можел да го почувства, а усещал само сигурността на вечната смърт. Това било нещо, което Исус никога не бил изпитвал; Той винаги е бил свързан със Своя Баща; мисълта за това била изключително тревожна.

Щял ли Синът да се държи с вяра за Своя Баща? В съвета за мир Отец треперел при мисълта, че може да загуби Сина Си завинаги. Това е описано в Псалм 18^{ти}:

"В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му. Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи. Дим се издигаше от ноздрите Му и огън от устата Му пояждаше, въглени се разпалиха от Него." (Псалми 18:6-8)

Дума *гняв* на еврейски може да носи усещането за скръб. Тук се изразява пламъка на душата в дълбока скръб и мъка, при мисълта да загуби Сина Си завинаги. Само си представете за миг този съвет на мир, докато Отец гледа Своя скъпоценен Син и мисли за жестоките изисквания на похитителя Сатана. Да предам ли единствения Си Син, за да спася човешкия род? Само при мисълта за това, от Отца се издишва дима на пожара на унищожението

РИСКЪТ НА АГАПЕ

в Душата Му. Как може да се откаже от Скъпоценния Си Син, направен по Неговия образ; Този, Когото е обучил, Когото е научил на всичко, което е знаел? Как може да се откаже от най-близкия си спътник, единственият, който наистина го разбира? Виждаме Отца, разкрит в този стих:

"В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му. Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи. Дим се издигаше от ноздрите Му и огън от устата Му пояждаше, въглени се разпалиха от Него." (Псалми 18:6-8)

Цялата съдба на човешката раса висяла на косъм. Сега стигнахме до самата основна тема на тази книга. Истинската любов е преминала през непознатото, за да спаси човешката раса. Отец избрал пътя да има увереността, че всичко, на което е учил Своя Син, и любовта между Тях ще устоят и не биха се поклатили. Това бил спиращ дъха скок на вярата.

Нежният и любящ Син хванал Своя Отец за ръка, погледнал Го в очите и в духа на наученото поискал разрешението Му да дойде да ни спаси.

Можете ли да разберете този вид любов? Едва мога да напиша думите в съзercаване на любов от такава величина. Божият Син бил готов да бъде изгубен завинаги, за да ни спаси. Той поставил на карта своя вечен живот, за да ни даде шанс да живеем. Нямаме представа колко много обич Бог и Неговият Син питаят към нас. Самоотвержеността, която проявяват и Дватамата, е необяснима. Толкова съм пленен от това. Облян съм Целия съм облян с толкова сладкото усещане за чистотата на тяхната любов и ангажираност да ни спасят.

"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот." (Йоан 3:16)

БОЖЕСТВЕН РИСК

Рискът, който Отец поел, за да ни спаси, дава значение на думата *ТОЛКОВА*; Бог *ТОЛКОВА* възлюби света, че даде Своя единороден Син. Сърцето на Бащата пламтяло с такава сила, поради възможността да изгуби Своя единороден Син, но не изменил на принципите Си. Той не се предал на принципите на Сатана. Можел да се преобрази, както правят много хора, когато децата им са заплашени, и да смаже Сатана за миг, но Сатана щял да се усмихне, докато умира, знаейки, че неговите принципи за живот ще живеят вечно и че Бог е бил победен от Луцифер.

"Понеже Аз, ГОСПОД, не се изменям, затова вие, синове на Яков, не се довършихте." (Малахия 3:6)

Отец не би променил характера Си, за да се справи с тази криза. Той не би участвал в някакъв странен момент „извън характера“, за да смаже бунта със сила и да защити най-ценното за Него.

В Гетсиманската градина, след като Христос е свършил молитвата, виждаме как настъпва пълно спокойствие на душата. Това е проявата на семето от съвета за мир. След всеки път, когато Отец и Син се срещали заедно и решавали да изпълнят плана за спасение, от сърцето на Отца излизал пълен мир и се изливал върху Неговия Син.

Този дух на увереност идва при онези, които са с чисто сърце; става въпрос за онези, които не биха влезли в разрез със своята почтеност. Преживяването на съботата е изпълнено с тази благословена почивка на разбиране и вяра в целите и волята, идващи от Отца. Три пъти в годината ние можем да влезем в този поток на съзнанието, който дава толкова пълно, изпълняване и издигане на най-благородните желания и добродетели на човека, че създава най-чистото усещане за мир в душата.

Рискът на Отца и Сина - рискът на Агапе - ще бъде темата на изкупените през цялата вечност. Никога тази любов към Отца няма да бъде забравена; това ще бъде темата на всяко събиране.

РИСКЪТ НА АГАПЕ

"И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята, и по морето, и всичко, което е в тях, чух да казва: На Седящия на престола и на Агнето да бъде благословение и почит, и слава, и господство за вечни векове!"
(Откровение 5:13)

ГЛАВА 22

СЛАБОСТТА НА БОГ

Както обсъждахме по-рано, роденият Божи Син, който бил научен на всичко, което знае, унищожава възможността знанието да бъде мярка за божественост. По същия начин фактът, че Божият Син получил цялата сила от Своя Отец, означава, че силата или всемогъществото не могат да бъдат използвани като мярка за божественост.

Вярно е, че библейският Бог притежава удивителна сила и мъдрост, но след като бъде освободен от клетката на Триединството, тези елементи вече не са необходими за измервания на божествеността.

Един от основните доводи на хората по света за спор срещу Бога е: Ако Той е всемогъщ, защо не спре всичката тази болка и страдание? Ако има силата да реши всички проблеми по света, защо тогава Той прави всички да продължават в страданието?

Както обсъждахме в глава 8^{ма} относно свободната воля, ние виждаме в родения Син Същество, което е напълно неограничено. Това означава, че Отец не упражнява каквато и да е сила или натиск спрямо Него. В учението за Троицата свободната воля се приема въз основа на това, че силата на

СЛАБОСТТА НА БОГ

Сина е равна на силата на Отец. Основната хипотеза е, че Отец не може да принуди волята на Сина, защото Сина, има еднаква мощ като тази на Отца.

Тази идея е добре разбрана на земята. Причината държава като Китай да не атакува държава като САЩ, е, че и двете имат оръжия за масово унищожение. Именно високото ниво на власт, което и двете държави притежават, им пречи да се атакуват една друга и да отстояват всеобщо господство.

В библейския модел на Бога, Отец никога не упражнява власт или сила над Сина Си, въпреки че Му е дал всичко, което притежава. Бог би могъл да упражнява сила върху Своя Син, бивайки глава на Христос, но той вярва, че Христос ще Му бъде послушен от своята Си собствена воля.

"Защото Аз не говорих от Себе Си, а Отец, който Ме прати, Той Ми даде заповед какво да кажа и какво да говоря." (Йоан 12:49)

Исус прави само онова, което Неговият Баща казва, не защото е принуден, а защото вярва, че това, което Неговият Баща Му казва да прави, е правилно. Христос доброволно прави волята Си едно с тази на Неговия Баща и това любящо покорство е ключът към вечния живот, който Христос дава на всички, които приемат Неговия Дух. Свободната воля на Божия Син е крайъгълният камък на управлението на Вселената.

Това взаимоотношение ни помага да разберем как Божията сила може и как не може да се използва. Силата на Бог никога не се използва, за да принуждава волята на някое от Неговите деца.

Толкова удивителна е мисълта за свободната воля, която Отец дава на Своя Син, че Павел нарича Божия Син силата на Бога.

"но за самите призвани — и юдеи, и гърци — **Христос, Божия сила** и Божия мъдрост. Защото Божието глупаво е по-мъдро от хората и **Божията немощ — по-силна от хората.**" (1 Коринтяни 1:24-25)

БОЖЕСТВЕН РИСК

Силата на Бог е Неговия характер. Неговият характер се разкрива в свободната воля, която Той дава на децата Си. Това е толкова красиво откровение на Божия характер. Тази сила се възприема от света като слабост. Павел казва, че тази предполагаема слабост е по-силна от хората.

"А Той им каза: Царете на народите господстват над тях и тези, които ги владеят, се наричат благодетели. Но вие недейте така; а по-големият между вас нека бъде като по-малкия, и който ръководи — като онзи, който слугува." (Лука 22:25-26)

В нощта, преди Исус да умре, Той каза на учениците Си, че в Неговото царство не се упражнява сила, а по-скоро най-голям е този, който служи. Хората желаят да упражняват сила над другите, защото това желание идва от Сатана.

"А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север," (Исаия 14:13)

Сатана казал, че ще издигне трона си над Божиите звезди или ангели. Той щял да ги принуждава да му се подчиняват, когато е необходимо. Както говорихме в 12^{та} глава, по отношение историята за Даниил и рова на лъвовете, виждаме, че тези които били под властта на Даниил оформили постановление за поклонение, около смъртен декрет. Ако не се покланяте, ще умрете. Това е упражняване на господство. Това е използването на сила, за да бъдат хората принудени да служат на суверена.

Нашият небесен Баща не принуждава никого да Му служи. Той не упражнява Господство над нас, а по-скоро ни служи и се грижи за нас, както би направил един грижовен баща. Само в Единородния Син на Бога може да започнем да разбираме истинската рамка на Божията власт. Истинският Божи Син нарича Своя баща Своя Бог.

СЛАБОСТТА НА БОГ

"Исус ѝ каза: Не се вкопчвай в Мен, защото още не съм се възнесъл при Своя Отец; но иди при братята Ми и им каже: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при **Моя Бог и вашия Бог.**" (Йоан 20:17)

Исус се покланя на Своя Баща като на свой Бог, единственият истински Бог (Йоан 17:3). В това поклонение на Своя Баща, Отец не упражнява сила, караща Го да се покланя. Няма заплахата от наказание, а само свобода и любов. Единственото изискване е Синът да признае, че всичко, което има, идва от Отца и това кара любовта да извира от сърцето Му към Неговия Баща.

Свободната воля на Божия Син се разпростира върху нас чрез Христос.

"И така, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни." (Йоан 8:36)

Свободата на Божия Син е нашата свобода. Когато разбираме, че Отец не насилва и не заплашва Своя Син, ние можем да дойдем при Отец чрез това знание, че Той няма да използва сила върху нас, за да ни принуди да го следваме.

Апостол Йоан пише в първото си послание, че „в любовта няма страх ...“ и че „страхът включва мъчение.“ (1 Йоан 4:18). Думата *мъчение* означава „наказание.“ В сърцето на Божия Син няма страх, че Неговият Баща ще използва сила, за да Му наложи наказание поради липса на послушание. Това е ключов елемент в неограничеността на Сина. Няма страх от наказание. Когато прегърнем тази истина, ще загубим страха си.

Нежеланието ни да следваме Бог, както Христос следва Бог, е причината човечеството да продължава да страда от неволите на този свят. Единственият начин Бог да прекрати страданието е да ни накара да го следваме и да ни накара да Го следваме и да ни принуди да се покоряваме на закона. Това нашият Баща никога няма да направи, защото няма да ни принуди да се променим. Той ще се обърне към нас и ще ни покаже

БОЖЕСТВЕН РИСК

проблемите на пътя, по който вървим, но няма да ни принуди. Това осъзнаване унищожава фалшивото разбиране на човека за всемогъществото на Бог, което се използва, за да Го изобрази като жесток и безчувствен съучастник в страданието.

Всеки, който има деца, които избират погрешен път и донасят страдание на себе си знае, че не можете да накарате децата си да се променят. Ако все пак използвате сила, те ще се отдалечат от вас или ще ви намразят, затова че ограничавате техните свободи.

Алтернативата на силата е да ходите заедно със страдащото си дете и да се опитате да му помогнете да види светлината. Вървейки с децата си, докато си навреждат, е мъчително за един родител. Обикновено, колкото по-заблудено в своите пътища е детето, толкова по-вероятно е да обвиняват родителите си или други авторитети за своите беди. Точно това е направило човечеството с Бог.

ГЛАВА 23

ПРОБОЖДАНЕТО НА БАЩАТА

Християнското учение за всемогъществото на Бог, съчетано със система на правосъдие, която изисква смъртта на престъпника, заслепява душата за истинските страдания на Отца.

Христос ни казва ясно:

"Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца?" (Йоан 14:9)

"Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът." (Йоан 5:19)

В този контекст на страданията на Христос в Гетсиманската градина, биенето на Исус по време на процеса, обезобразяването Му докато носи кръста към Голгота и смъртта на Кръста не е едно удовлетворяване на

БОЖЕСТВЕН РИСК

справедливостта на Отца, а по-скоро разкриване на страданието на Отца, произтичащо от това че човечеството Го отхвърля по един отвратителен начин.

Естествената вражда срещу Бог, съществуваща в човечеството (Римляни 8:7), оформя Кръста по начин, който представя Бог като изискващ цена за нашите грехове. Ако ни беше позволено да видим пълната истина - че нашата безнравственост е пронизала сърцето на нашия Баща и е станала причина Той да рухне под тежестта на нашата греховност - вината ни щеше да е непоносима, без подкрепяща благодат. Ето защо човечеството доброволно се заслепява за тази реалност:

"И ще излезе на Давидовия дом и на ерусалимските жители дух на благодат и на молитви; и те ще погледнат на Мен, когото прободоха. И ще плачат за Него, както се оплаква единствен син, и ще скърбят за Него, както се скърби за първороден." (Захария 12:10)

Този, който говори в стиха е Бог. Необходима е специална благодат, за да можем да видим, че сме Го наранили със своите грехове. Докато Отец вижда човешкото отхвърляне на Своя Син и отхвърлянето на Себе Си, като истински Баща, Той понася скръб, която Го прорязва. Защото Исус казва, че както е било в дните на Ной, така ще бъде и във времето на идването на Човешкия Син (Матей 24:37). Светът свършва, когато напълно отхвърли Бог.

"И ГОСПОД се разкаж, че беше създал човека на земята, и се огорчи в сърцето Си." (Битие 6:6)

Можем ли да видим как Отец е пронизан в този стих? Той е обременен със страшна скръб, поради загубата на децата Си, които обича толкова много. Виждаме страданието на Отца, когато Израил е на път да бъде взет в плен от Вавилон. Отец напомня Своето терзание, че е трябвало да отстъпи от градовете покрай Содом и Гомор.

ПРОБОЖДАНЕТО НА БАЩАТА

"Как да те предам, Ефреме, да те оставя, Израилю? Как да те направя като Адама, да те поставя като Цевоим? Сърцето Ми се преобърна в Мен, цялото Ми милосърдие се събуди." (Осия 11:8)

Сърцето на Отец е разбито. Мъката тежи. Той е пронизан заради загубата на децата Си. Когато разглеждаме отношението към Исус, при събитията на Кръста, трябва да имаме предвид, че това е било предназначено и за Този, който Го е изпратил.

"Аз дойдох в Името на Своя Отец и не Ме приемате; но ако дойде друг в свое име, него ще приемете." (Йоан 5:43)

Действията, извършени с Исус в плът, били извършени с Отец в Дух. Ако нито едно врабче не може да падне на земята, без нашият Баща да усеща това, тогава какво чувства Той, когато собственият му Син е подиграван, бит и убиван?

"После войниците на управителя заведоха Исус в преторията и събраха около Него цялата дружина. И като Го съблякоха, Го облякоха в пурпурна мантия. И сплетоха венец от тръни, който наложиха на главата Му, и сложиха тръстика в дясната Му ръка; и като коленичиха пред Него, Му се подиграваха и викаха: Привет, Царю юдейски! И като Го заплюваха, взеха тръстиката и Го удряха по главата. И след като Му се подиграха, Му съблякоха мантията и Го облякоха с Неговите дрехи, и Го заведоха да Го разпънат." (Матей 27:27-31)

Правейки тези неща на Божия Син, те бяха извършени и върху Отца. Спомняме си, че ако сме видели Христос, сме видели Отца. Човешката грешка да се мисли за Божията всемогъща сила по начин, който го прави някак недосегаем замъглява тъмната реалност, че човешката раса е разбила сърцето на Отца. Толкова голяма била тази агония на Отец, че земята била покрита с мрак, докато Той плачел.

БОЖЕСТВЕН РИСК

"А от шестия час тъмнина покриваше цялата земя до деветия час." (Матей 27:45)

Тъмнината отразявала характера на Сатана, завладял света в онзи момент, когато човечеството проявило омразата си към Бог и Неговия Син. Малко преди смъртта на Христос виждаме, че Исус яздел на магаре и плачел за Йерусалим.

"И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да, и ти, поне в този (твой) ден това, което служи за мира ти! Но сега това е скрито от очите ти." (Лука 19:41-42)

Можем ли да видим думите на Исус към Филип, приложени тук? Този, който е видял Мен, видял е и Отца. Виждаме ли съкрушения Баща, който плаче за Своя народ?

"Но в онзи ден Аз непременно ще скрия лицето Си заради цялото зло, което са сторили, защото са се обърнали към други богове." (Второзаконие 31:18)

Когато премахнете фалшиво поставените идеи за всезнание и всемогъщество, можете да започнете да виждате реалността на Отец, измъчван от греховете на своенравните Си деца. Можете да го видите в Христос и Неговото отхвърляне от света.

Нека погледнем на нашия Отец, Когото прободохме и да плачем за Него, както Той плака за Своя първороден Син и за нас. Нека най-накрая да поемем отговорност за своите действия и да видим, че сме отговорни за причиняването на ужасната мъка на Отец.

Тогава може да се утешим с факта, че Той не ни осъжда, а по-скоро ни прощава за това, което сме направили на Него и Неговия Син. Реалността на Божията прошка и любовта ще започне бавно да потъва в душите ни, докато разбираме това, което Бог наистина е направил за нас.

ГЛАВА 24

ИЗЛЕЗ ОТ МРАКА

Славата на Божията любов, проявена в Неговия Син, има такава сила на привличане, че когато се види в нейната чистота, може да привлече всички хора към Христос.

"И Аз, когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си."
(Йоан 12:32)

Сатана трябвало да закрие яркостта на тази любов, иначе щял да загуби контрол над човечеството, което би го карало да се чувства безсилен и слаб - нещо което не можел да понесе. Сатана се възползвал от Евиното преувеличаване на Божията заповед, по отношение на дървото за познаване на доброто и злото. Отново и отново, Сатана ще използва метода за издигане на една идея - сякаш я почита, но всъщност я подкопава - за да победи човешката раса. В християнската доктрина Сатана привидно издига Божия Син в „Бог Син“, същество, което никога не е било научавано на нищо, нито е получавало нещо. Това създава усещането, че сякаш Христос е издигнат и почитан по-силно, отколкото, когато е излязъл от Отца и след това е получил всичко.

Сатана комбинира тази идея с принципа на справедливост, съчетан със превишено всемогъщество, което изисква смърт за оскърбеното Му величество. Тази рамка закрива истинската сила на Христовия кръст. Чудо

БОЖЕСТВЕН РИСК

е, че Кръстът все още притежава сила върху хората, въпреки че натоварен с тези фалшиви идеи.

Сатана е използвал този инструмент за издигане(кръста), по отношение на познанието на Бог. Ако той можел да убеди вярващите в Бог, че Той знае всичко - че Той е знаел, че човек ще падне в грях и, че Христос ще бъде успешен в Своята мисия - тогава Сатана можел да намали въздействието на дара, даден от Бог в Своя Син, до такава степен, че той да загуби силата си за повечето хора.

Ако Бог със сигурност е знаел, че Синът Му ще бъде успешен в мисията Си, тогава Той не се е отказал от нищо. Истината за любовта Агапе е да даваш изцяло и напълно, без увереност, че това, което искаш, ще се случи. Повечето от нас знаят ефектите от манипулацията върху някого. Изведнъж ви обсипват с подаръци и похвали, но има уловка: даващият дава, за да получи нещо от вас, което изисква предаването на вашите свободи на някакво ниво.

Агапе може да се прояви само в рамките на риска. Всезнаещият, контролиращ и унищожаваш много хора Бог не може да прояви истинска добронамерена любов.

"В любовта [Агапе] няма страх, а съвършената любов изгонва страха, защото в страха има наказание, но който се страхува, не е станал съвършен в любовта." (1 Йоаново 4:18)

В този контекст светът едва ли някога е бил отворен за истинската Божия любов. Навсякъде, където има бог, който знае всичко, контролира всичко и след това съди, осъжда и унищожават, има страх, мъчения и бунт. Саможертвената безусловна любов Агапе е унищожена, защото няма саможертва, когато всичко е известно, а любовта е условна, когато хората присъщ живот са директно унищожени от законодателя (вместо да загинат поради откъсване от източника на живот). Това е причината, поради която

ИЗЛЕЗ ОТ МРАКА

в момента всички хора не са привлечени от Божия Син. Ето защо по-голямата част от света търси утеха в други религии или изобщо няма религия.

Дестилирана до най-чистата си форма, любовта Агапе винаги включва риск, защото когато Бог дава на някого свободна воля, Той поема риска, като му дава свободата да избира. Бог е направил това, знаейки, че когато създадени същества избират собствената си воля пред Неговата воля, това ще Го нарани. Бог бил готов да страда, за да поддържа любовта Агапе.

Преди Адам да съгреша и преди началото на греха в небето, Бог не е имал определени знания за грехопадението на човека. Той е осъзнавал потенциала му. След като човека съгрешил, Той знаел какво ще произведе семето на змията и затова можел да предсказва събития които щели да се състоят след много години.

Колко тъжно е, че Сатана е заразил ученията на християнството с небиблейската представа за силен Бог, който знае абсолютно всичко. Той е изтръгнал сърцето на любовта Агапе и го е скрил зад тъмен облак.

Стъпете в светлината на библиейската истина и възвърнете свободната си воля, която ви е дал вашият небесен Баща.

Защото Бог толкова възлюби света.

Толкова велика била тази любов, че Той рискувал
Своето най-скъпоценно съкровище,
Своя единороден Син,
за да ни спаси.

БАЩА
НА ЛЮБОВТА

fatheroflove-bulgaria.com